

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

MELINDA
LEIGH

DROWN
HER
SORROWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DROWN HER SORROWS

AYRICA MELINDA LEIGH TARAFINDAN

BREE TAGGERT ROMANLARI

*Kalbini Çaprazla,
Ölümünü Gör*

MORGAN DANE ROMANLARI

*Özür Dile Son
Vedası Kemikler
Yalan Söylemez
Ne Yaptım Sırlar
Asla Ölmez
Nefesini Korum*

SCARLET FALLS ROMANLARI

*İhtiyaç Saati
Öldürmek için
Dakikalar
Yaşamak için
Saniyeler*

SHE CAN SERİSİ

*Koşabilir ve
Anlatılabilir
Çılgılık Atabilir,
Saklanabilir*

"Düşebilir" (Kısa Bir Öykü)
Öldürebilir

GECE YARISI ROMANLARI

Gece Yarısı Maruz
Kalma Gece Yarısı
Fedakarlık Gece
Yarısı İhanet Gece
Yarısı Saplantı

HAYDUT SERİSİ ROMANLARI

Gone to Her Grave (Rogue River)
Walking on Her Grave (Rogue River)
Tracks of Her Tears (Rogue Winter)
Onun Bağlılığıyla Yandı (Rogue Vows)
Çarpıtılmış Gerçek (Rogue Justice)

DULLAR ADASI ROMAN SERİSİ

Seçilecek Bir
Kemik Kemiklerin
Fısıltısı Kırık Bir
Kemik

DROWN HER SORROWS

ME LIN DA
LEIGH

Montlske

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, Olaylar ve olgular ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı© 2021 by Melinda Leigh
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542007009 (ciltless)
ISBN-10: 1542007003 (ciltless)

ISBN-13: 9781542007023 (ciltli)
ISBN-10: 154200702X (ciltli) Kapak

tasarımı Shasti O'Leary Soudant Birinci

baskı

*Uğur Böceği'ne,
bana her konuda "yardım" ettiğin için*

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YEDİNCİ

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM ALTINCI

BEŞİNCİ

SEKİZİNCİ

DOKUZUNCU

BÖLÜM ONUNCU

BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM ON ALTINCI

BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ ON

DÖRDÜNCÜ ON

BEŞİNCİ

ON BÖLÜM YEDİNCİ

BÖLÜM BÖLÜM

YIRMİNCİ BÖLÜM ON

SEKİZİNCİ ON

DOKUZUNCU

BÖLÜM YIRMİ BİR BÖLÜM

YIRMİ İKİ YIRMİ YIRMİ YIRMİ

YIRMİ BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM ALTI DÖRT

BEŞ BÖLÜM YIRMİ YEDİ

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM YIRMI
DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ OTUZ OTUZ
BÖLÜM DÖRT ÜÇ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
YEDİ BÖLÜM OTUZ OTUZ
OTUZ OTUZ BÖLÜM OTUZ
DOKUZ BEŞ ALTI SEKİZ
BÖLÜM KIRK
BÖLÜM KIRK BİR KIRK BÖLÜM
İKİ KIRK BÖLÜM ÜÇ TEŞEKKÜR
YAZAR HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Şerif Bree Taggert resmi cipinin direksiyonunda, çalan cep telefonunun ekranına üzüntüyle bakıyordu. Akşam saat altı buçukta neredeyse evdeydi ama yardımcıları önemli olmadıkça cep telefonunu aramazdı. Cevap verdi, "Şerif Taggert."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi ama bir durum var." Şerif Yardımcısı Laurie Collins'in sesi Bluetooth hoparlörden yankılandı. "Yaklaşık otuz dakika önce, Dead Horse Yolu üzerindeki köprüde terk edilmiş bir araba ihbarına yanıt verdim." Şerif yardımcısı durakladı. "Araba herhangi bir şekilde devre dışı bırakılmamış. Sürücünden iz yok ama çantası ve cep telefonu aracın içinde. Sürücünün araçtan uzaklaşıp kaybolmuş olabileceğinden endişeleniyorum. Ya da daha kötüsü."

Bree'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ayağını gaz pedalından kaldırdı ve SUV yavaşladı. Collins yeni işe alınmıştı ama çaylak sayılmazdı. Altı yıllık devriye tecrübesiyle gelmişti. İyi içgüdüleri vardı ve Bree onu işe aldığı için kendini şanslı hissediyordu. Collins endişelendiyse, muhtemelen bir nedeni vardı.

Bree arabayı yolun kenarına çekti. "Bu çok garip.

Hâlâ olay yerinde
misiniz?" "Evet,
hanımefendi."

"Yola çıkıyorum. Tahmini varış süresi beş dakika." Bree aramayı sonlandırdı.

Ön camdan gözlerini kısarak baktı. Kız kardeşinin çiftlik evini -şimdi Bree'nin evini- görebiliyordu. Boğazında bir duygu yumağı kabardı. Kız kardeşinin öldürülmesinden dört ay sonra, keder hâlâ rastgele anlarda alevleniyordu. Bree, çiftliğin yanı sıra kız kardeşinin iki çocuğunun sorumluluğunu da üstlenmişti. Çocukların bazen daha fazla rehberliğe ihtiyacı oluyordu.

Bree'nin sağlayabileceğini düşündüğünden daha fazla. Elinden geleni yapmıştı ama gerçek dünyada "çaba" notu saçmalıktı. Tecrübeleri ona akşamın geri kalanında bu telefonla meşgul olacağını söylüyordu. Çocuklarla akşam yemeğini ve Kayla ile masal okumayı kaçıracaktı.

Ancak araç sürücüsünün yaralanması ya da kaybolması durumunda müdahale süresi kritik olabilirdi. New York'un taşrasında Mayıs ayı başları otuz derecelik sıcaklık değişimleri anlamına geliyordu. Gündüzler ısıniyordu ama geceler hâlâ donma sınırına yakın seyrediyordu. Hipotermi gerçek bir riskti. Ölü At Yolu'ndaki köprünün çevresi sık ağaçlıktı. Bree'nin başka seçeneği yoktu. Gitmek zorundaydı.

Philadelphia Polisi'nde cinayet masası dedektifiyken, Bree davaları kişisel sorunlarını unutmak için kullanmıştı. Kaçınma her zaman tercih ettiği başa çıkma mekanizması olmuştu. Eğer bölümlere ayırma bir olimpiyat etkinliği olsaydı, Bree altın madalya sahibi olurdu. Üç ay önce başına getirildiği şerif departmanı tam bir felaket olduğu için neredeyse minnettardı. İş ve yeğenlerini büyötmek arasında Bree'nin kendi kaybı üzerinde duracak çok az zamanı vardı.

Artık öncelikleri değişmişti. İş önemliydi ama bu seferki gibi ailesiyle geçirdiği zamana müdahale edilmesine içerlediği günler de oluyordu. İyi tarafından bakarsak, yatılı çocuk bakıcısı vardı. Böylece bir endişesi daha azalmıştı.

Aracını geri çevirip gaz pedalına bastı ve cipi hızla yola çıktı. Ailesine geç kalacağını haber vermek için evi aradı, sonra dikkatini işe verdi. Arka yol ve onun adını taşıyan köprü sadece birkaç mil ötedeydi.

Birkaç dakika sonra Bree yavaşladı ve dar bir ilçe yoluna saptı. Ölü At Yolu adını hak etmişti. Eski ormanın kalın bir bölümünü kesen yol, devasa ağaçların ve kayaların etrafından dolanıyordu. Bree bir tepeyi tırmandı, dik inişten aşağıya doğru hafifledi ve köprü görünmeden önce son iki virajı daha aldı. Batmakta olan güneşin doğrudan parıltısını kesmek için vizörünü aşağı çevirdi. Köprünün dibinde, bir ölü çelengiyle süslenmiş küçük bir ahşap haç, bir araç kazasında ölenlerin yerini işaret ediyordu.

Yolun kenarında bir Toyota Camry duruyordu. Şerif Yardımcısı Collins devriye arabasını Toyota'nın arkasına park etmişti. Bree aracını yavaşlattı ve kenara çekti. Cipinden indi. Collins görünürde yoktu.

"Şerif!"

Bree

döndü.

Elli metre ötede, Şerif Yardımcısı Collins ağaçların arasından çıktı ve setten yukarı tırmandı. Yüzü efordan kızarmıştı ve birkaç sarı saç teli düzgün topuzundan kurtulmuştu.

Bree yardımcısının aceleyle yaklaşmasını bekledi.

Collins iki derin nefes aldı. "Yoldan geçen bir sürücü terk edilmiş aracı ihbar etti. Arabayı Cuma akşamı işten eve dönerken ve bugün sabah işe gelirken iddia etti. Araç bu gece hâlâ buradayken ihbarda bulunmuş."

"Cuma günü arabayı saat kaçta gördüğünü söyledi mi?" Bree sordu.

Collins cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve çevirerek açtı. "Saat yedi civarı."

Bugün pazartesiydi.

"Yani araba en az üç gündür burada," dedi Bree.

Collins Toyota'ya kaşlarını çatarak baktı. "Kapılar kilitli değil. Anahtar içeride. Lastikler sağlam, araçta bol miktarda benzin var ve motor sorunsuz çalışıyor."

"Sürücü hakkında ne biliyorsun?"

"Plakayı araştırdım. Araç Holly Thorpe'a ait. Grey's Hollow'da yaşıyor. Ruhsatı geçerli ve ödenmemiş cezası yok. Ehliyeti çantada."

"Evinin aradınız mı?"

"Sabit hat yok." Collins setin aşağısını işaret etti. "Bir nedenle arabasından inip düşmüş olma ihtimaline karşı yokuşun aşağısını aradım. Cuma gecesi yağmur çok şiddetliydi. Zemin kaygan olabilirdi. Ondan hiçbir iz göremedim."

Bree'nin bakışları önce arabaya, sonra köprüye kaydı. "Kural olarak, bir kadın çantasını ve cep telefonunu geride bırakmaz."

"Hayır. Telefonu şifre korumalı ama pilin hâlâ biraz gücü olduğunu görebiliyorum. Ayrıca telefon iyi çekiyor." Collins metodik olarak her şeyi gözden geçiriyordu.

Bree bölgeyi taradı. Yolun bir tarafında sık ağaçlar yukarı doğru eğimi kaplıyordu. Diğer tarafta ise dik bir ağaçlık set nehre doğru eğimliydi. Az ileride, Scarlet Nehri üzerinde köprü vardı. Bree'nin içgüdüleri kırmızı bayrak salladı. Bir engel

Arıza ya da patlak lastik, bir arabanın buraya park edilmesi için hiçbir neden yoktu. Yürüyüş parkuru yok. Park yok. Köprü dardı ve manzaralı değildi. Burası çoğunlukla yerel halk tarafından kullanılan bir arka yoldu.

Arabaya doğru yürüdü ve sürücü camından içeri baktı. Yolcu koltuğunda bir çanta duruyordu, fermuarı açıktı. Konsolun üzerinde bir cep telefonu duruyordu. Çantanın üstünden bir cüzdan çıktı.

Collins, "Kimliğine bakmak için cüzdanını açtım," dedi.

Bree eldivenlerini giydi ve aracın kapısını açtı. Eğilerek cep telefonunun ekranına dokundu. Face ID kilit ekranı belirdi. Birkaç saniye sonra parola istemek için ekran değişti. Bree ekranın altındaki "Acil Durum" düğmesine dokundu. "Owen Thorpe onun acil durum irtibat kişisi."

"Evet, hanımefendi. Kocasını olduğunu varsayıyorum. Motorlu taşıt kayıtlarına göre Holly ile aynı yaşta ve aynı adreste oturuyor. Telefonuna cevap vermedi. Geri dönmesi için mesaj bıraktım."

Bree bu bilgiyi çiğnerken bir yandan da midesi çalkalanıyordu. Holly'nin hastalanmış ve onu bırakması için aramış olması uzak bir ihtimaldi. Belki de o kadar hastaydı ki, çantasını ve cep telefonunu unutmuştu.

Üç gün boyunca mı?

Zorlama gibi görünüyordu. Bree aracın içini inceledikten sonra dışarı çıktı. Sıcaklık güneşle birlikte düşüyordu. Holly Cuma günü aracından uzaklaştıysa -ya da kaçırıldıysa- zaten üç gecedir ortalıkta yoktu. Kaybedecek zaman yoktu.

"Evine bir şerif yardımcısı göndereceğim," dedi Bree. "Eğer orada değilse ve kocası da bilgi vermiyorsa, bir arama ekibi çağıracağız ve bir BOLO yayınlayacağız." Bree, Holly'nin sosyal medya hesaplarına girdi ve profillerinden birindeki "Hakkında" bölümüne tıkladı. "İşvereni olarak Beckett İnşaat'ı gösteriyor. Geç olduğunu biliyorum ama şirketi ara ve Holly'yi görüp görmediklerini sor."

"Evet, hanımefendi." Collins devriye arabasına döndü.

Bree aracına geri döndü ve merkezi arayarak Holly'nin adresinde bir sağlık kontrolü yapılmasını talep etti. "Yanıt veren şerif yardımcısı telsizi kullanmak yerine beni cep telefonundan arasın. Durumun henüz halka açıklanmasını istemiyorum."

Muhabirler tarayıcılar aracılığıyla polis telsiz konuşmalarını izlediler. En kötü ihtimalle Bree, Holly'nin yakın akrabalarının onun durumunu haberlerden öğrenmesini istemiyordu.

Bree beklerken Holly'nin motorlu taşıt kayıtlarına erişti ve ehliyet bilgilerini inceledi. Holly Thorpe otuz dört yaşında ve beş iki yaşındaydı. Ehliyetindeki fotoğrafta omuz hizasındaki saçları düz ve sarıydı.

Birkaç dakika sonra Bree'nin telefonu çaldı. Aramayı cevapladı. "Şerif Taggert."

" Şerif Yardımcısı Oscar. Az önce Owen Thorpe ile konuştum. Cuma akşamından beri karısını görmemiş. Kavga etmişler ve karısı onu terk etmiş. O zamandan beri sarhoş olduğunu ve oldukça kötü görüldüğünü söylüyor. Görünüşe göre onu ."

Bree, "Karısının orada olmadığını doğrulamak için evin içinde yürüyüp yürüyemeyeceğinizi sorun," dedi.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi Oscar.

Bağlantı üzerinden, yardımcının sorusunu ve bir adamın "Tabii. Her neyse." cevabını duydu.

"İki yatak odalı bir şehir evi," dedi Oscar Bree'ye. "Uzun sürmez."

"Bekleyeceğim." Bree birkaç dakika boyunca Şerif Yardımcısı Oscar'ın kapıları açıp kapatmasını dinledi.

Sonra da "O burada değil." dedi.

"Kocasını ayrılırken ne giydiğini hatırlıyor mu?" Bree sordu.

Oscar'ın Owen Thorpe için soruyu tekrarladığını duydu.

Oscar, "Mavi bir bluz ve kot pantolon. Yağmurluğu kırmızı. Hangi ayakkabıları giydiğini hatırlamıyor."

"Tamam. Şimdilik kocasıyla kal. Onu haberlerden uzak tut. Ona sadece karısını aradığımızı söyle." Şerif Yardımcısı Collins sürücü tarafındaki cama vurduğunda Bree'nin zihni dönüyordu.

Bree aracından dışarı çıktı.

Collins başını salladı. "İnşaat şirketinin ofisi kapalı."

Bree telefonunu kaldırdı. "Baş yardımcımı arayacağım." Yerel arama ve kurtarma ekibinde yer alan Baş Şerif Yardımcısı Todd Harvey'i aradı.

Kurtarma ekibi. Todd'la konuştuktan sonra Bree Collins'e döndü. "Tahmini varış süresi yirmi dakika. Ek birim talep etmek için cep telefonunu kullan. Bu bölgede hemen bir yaya araması yapmamız gerekiyor. Ben etrafı kolaçan edeceğim."

Yardımcısı cep telefonu ile merkezle bağlantı kurarken, Bree Holly'nin arabasının önündeki yolda durdu ve bir daire çizdi. Ağaçlar ve kayalar manzaranın çoğunu oluşturunuyordu. *Holly neden burada durmuştu?* Kayaların üzerinden akan su sesi Bree'nin dikkatini çekti. Bakışları köprüye kaydı. Holly kocasıyla kavga etmişti. Tartışmaları onu terk etmesine neden olacak kadar ciddiydi. Üzgün olmalıydı, muhtemelen umutsuzdu.

Kahretsin.

Bree köprüye doğru yürüdü. Eski bir demir yapı olan köprünün uzunluğu yüz elli metreden azdı ve muhtemelen yıllar önce değiştirilmesi . Ancak kırsal bölge bütçeleri, bir fırtınada yıkılana kadar az kullanılan köprülere öncelik vermiyordu. Bree ortasına ulaştığında korkulukların üzerinden baktı. Otuz metre aşağıda, köprünün altından sular akıyordu.

Düşüş ölümcül olacak kadar yüksek miydi? Bree aşağıda çalkalanan suya baktı. Son zamanlardaki şiddetli yağmurlar nehri normal derinliğinin ötesinde taşırıyordu. Atlayan birinin çarpma anında ölüp ölmeyeceğini bilmiyordu ama yaralanmadan yüzerek kurtulamazlardı. Akıntı çok hızlıydı. Akıntının aşağısında kayalar beyaz suları süslüyordu. Pek çok insanın kıyıya ulaşması mümkün değildi.

Bree akıntıyı takip etti. Köprünün altından geçtikten sonra su yolu doğuya döndü. Küçük bir kol batıya doğru kıvrıldı, kıvrılmaya devam etti ve ağaçların arkasında kayboldu. Her iki kıyı boyunca nehrin aşağısına yardımcılar göndermesi gerekecekti.

Saatine baktı. Saat yediydi. Güneş sekiz civarında batacağı. Çok az gün ışığı kalmıştı. Şerif Yardımcısı Collins'in kruvazörünün yanında durduğu yere doğru yürüdü.

Collins, "Üç birim yanıt verdi," dedi.

Bree başını nehre doğru eğdi. "Nehir kıyısına kadar yürüdün mü?"

Collins başını salladı. "Hayır, sadece düşme ihtimaline karşı bu setin altını kontrol ettim."

Bree yamaçtan aşağı inmeye başladı. "Burada kal ve desteği bekle. Todd'a nehre doğru yürüdüğümü söyle."

"Evet, efendim." Collins omzunun üzerinden köprüye bir bakış attı. "Sizce atlamış mıdır?"

"Bilmiyorum." Bree varsayımlarda bulunmaktan hoşlanmazdı. Peşin hükümlü teoriler iyi bir soruşturmayı engellerdi. Ama Holly başka neden *buraya* park etmiş olabilirdi ki?

Bree kayalık setten aşağı tırmandı ve bir av izi buldu. Dikkatlice yürüdü. Uzun akşam gölgeleri ayak izlerini gizliyordu. Yaklaşık elli metre sonra yer yarıldı ve ağaçlar dar açılarla yukarı doğru uzamaya başladı. Patika yirmi metre kadar geriye doğru ikiye katlandı, sonra geri döndü. Dik arazide zikzaklar çizerek ilerlemeliydi. Bree ilk ayağa yöneldi. İleride, ince patika çatallaştı. Bir kol aşağıdaki nehre doğru dönüyordu. Diğer kol ise yamaçtan yukarı, ters yöne gidiyordu. Dönüşte, ilerideki çalılıklarda büyük bir şeyin hışırdadığını duydu. Durdu ve silahını çıkardı.

Sanki yakınlarda bir yırtıcı varmış gibi duyuları

karıncalandı. Holly Thorpe'un katili mi?

Yoksa Bree'nin hayal gücü mü?

Sakin ol. Muhtemelen bir geyiktir.

Bu bir oyun iziydi.

Holly Thorpe'un arabası üç gündür oradaydı. Eğer Holly'nin kaybolmasında bir cinayet varsa, fail çoktan gitmiş olmalıydı. Ama Bree'nin içgüdüleri susmak bilmiyordu.

İleride bir dal kırıldı. Kürek kemiklerinin arasından ter boşandı. Bir sonraki virajda bir şey vardı. Gözlerini kısarak patikanın aşağısındaki baktı, Glock'unu yeniden doğrulttu ve sese doğru nişan aldı.

Bir adım geri çekildi, bir spor ayakkabısını patikaya hafifçe vurdu, gürültü yapmaktan sakınıyordu. Sol tarafına bakınca şişman bir ağaç gövdesi gördü. Gerekirse iyi bir siper.

Daha fazla hışırtı patikadan yukarı, Bree'ye doğru yöneldi.

Karanlık bir şekil dönemeci dönüp güneş ışığına doğru adım atarken nefesini tuttu.

Siyah bir ayı.

Bree dondu kaldı. Ayı durdu. Muhtemelen o da nehre doğru gidiyordu ve onu şaşırtmıştı.

Sessiz olmaya çalışmak yapabileceği en kötü şeydi. Kara ayılar utangaçtı. İnsanları sevmezlerdi. Eğer patikadan aşağı inerken çok gürültü yapsaydı, ayı muhtemelen ters yöne giderdi.

Bu hayvan zayıftı, zayıftı, muhtemelen kış uykusundan çikalı daha bir ay olmuştu. Aç olabilirdi ama siyah ayılar tehdit altında hissetmedikleri sürece nadiren saldırgan olurlardı. Ya da yavruları olmadıkça.

Her yoluna girecek.

Ayının ayaklarının dibinde iki küçük siyah şekil hareket etti. Bree onlara hızlı bir bakış attı.

Cubs.

Bu bir anne ayıydı ve Bree yavrularından sadece yirmi beş adım .

Anne ayı arka ayakları üzerine kalktı. Havayı test ederken burnunu kaldırdı. Büyük başı döndü ve hayvan nehir yönüne doğru kokladı. Rakip bir kokunun kokusunu almıştı.

Bölge bir banliyö haline gelmeye çalışıyor olabilirdi ama Bree'nin tam önünde, bölgenin büyük kısmının hâlâ evcilleşmemiş olduğunun bir işareti vardı. Bu gördüğü ilk ayı değildi. Bree sekiz yaşındayken ailesi ölene kadar Grey's Hollow ormanında yarı vahşi bir şekilde koşmuştu. Şimdi kaçmaması gerektiğini yeterince biliyordu. Kaçmak hayvanın avlanma içgüdüsünü harekete geçirirdi.

Aylardan kaçan insanlar yakalandı.

Ama beyni ne yapması gerektiğini bilse de, vücudu savaş ya da kaç tepkisine hazırdu. Ne yazık ki bu iki seçenek de berbattı.

Bree ellerini kaldırdı ve kollarını açarak daha büyük görünmeye çalıştı. Yavaşça geriye doğru bir adım attı ve yüksek ama çoğunlukla sakın bir sesle, "Sakin ol. Sana ya da bebeklerine zarar vermeyeceğim."

Bree'nin Glock'u bir bezelye tabancası gibi hissettiriyordu ama sahip olduğu tek şey oydu. Ayı spreyi kutusu aracının arkasında işe yaramaz bir şekilde duruyordu. Bir kara ayı saatte otuz mil hızla saldırabilirdi. Bu süre içinde iyi yerleştirilmiş, anlamlı atışlarla ayıyı durdurma şansı

paniklemiş nanosaniye iyi değildi. Ve bu hayvanı vurmak istemiyordu. Bree'nin kalbi göğsünde hızla çarpıyordu ama ayaklarını pekmez gibi hareket etmeye zorladı. Kulaklarında kendi nabzının umutsuzca atmasından başka bir şey duymuyordu.

Ayı dört ayak üzerine düşerek ön pençeleriyle yere vurdu. Nefes nefese kalan hayvan iki hızlı adım attı, sonra geri çekildi.

Bree önce bir ayağını, sonra diğerini geriye kaydırıldı. Ayı başını alçak bir kavisle salladı. Bree bir adım daha geri atarak hayvanla arasına bir adım daha mesafe koydu.

Yukarıda bir sirenin yaklaştığını duydu. Ayı da duymuş ve ters yöne dönmüş. Koşarak geri çekildi, yavruları da peşindeydi.

Nefes Bree'nin ciğerlerini sert bir şekilde terk etti ve başını döndürdü.

Şanslıydı. Çok şanslıydı.

Titreyen bacaklarıyla patikadan yola doğru yürümek için döndü. Nehir kıyısını aramadan önce destek ve ayı spreyi bekleyecekti. Ayaklarının altındaki kayalar kaydı. Zemin çöktü ve Bree yamaçtan aşağı düştü. Ayaklarını yokuş aşağı tutmaya çalışırken bir fidana çarptı ve iki büyük ağacın gövdeleri arasında kaydı. Yamacın dibine bir yığın halinde düştü. Gevşek toprak ve küçük kayalar etrafına yerleşti.

Kayalık nehir kıyısı hemen ilerideydi. Bree ayağa kalktı ve pantolonundaki kiri temizledi.

Esintiyle birlikte kendisine doğru sürüklenen bir koku midesini rahatsız etti ve ayıyı neyin cezbedtiğini anladı.

Su yolunu çevreleyen kayaların üzerine yürüdü. Yukarıdaki köprüye kadar tüm kıyıyı net bir şekilde görebiliyordu. İleride, kıyı şeridindeki bir kayanın arkasından kırmızı bir şey göründü, sonra geri çekildi.

Midesi düğümlendi.

Adımlarını hızlandırdı. Büyük kayayı yuvarlayarak aşağıya baktı. Ne bulacağını bilmesi keşfi kolaylaştırmadı. Nehrin kenarındaki kayaların ve çamurun içinde kırmızı yağmur ceket ve kot pantolon giymiş bir kadın cesedi vardı. Ayı

kokuyu aldı. Kara ayılar böceklerden otlara, meyvelerden vücutlarına kadar her şeyi yerler.

Telefonuna uzandı ve Şerif Yardımcısı Collins'i aradı. "Buldum onu."

Bree cesede yaklaştı. Kurban yan yatmış, saçları ıslaktı. Yüzünün etrafındaki suda dönüyor, akıntı etrafında dolanırken vücudu gevşekçe pozisyon değiştiriyordu. Bree elini cebine attı ve bir kalem çıkardı. Bunu kurbanın yüzündeki saçları kaldırmak için kullandı. Küçük, sarışın ve kesinlikle ölüydü.

İKİNCİ BÖLÜM

Matt Flynn kız kardeşinin minibüsünün yolcu koltuğunda oturuyordu. Caddenin bir tarafında terk edilmiş bir sanayi parkı uzanıyordu. Diğer tarafta küçük, köhne evler sıralanıyordu.

"Benimle geldiğin için teşekkürler," dedi kız kardeşi Cady sürücü koltuğundan.

"Beni aradığına sevindim. Bu mahallede yalnız olmanı istemezdim." Birçok nedenden dolayı. Eski bir şerif yardımcısı olan Matt bu bölgeye daha önce de gelmişti. Yan blokta bir metamfetamin laboratuvarı basmıştı. Ama buranın Cady'nin eski kocasının ailesinin yaşadığı mahalle olduğunu da biliyordu.

Arka koltukta oturan Brody bir kez havladı ve burnunu cama dayadı. Alman kurdu, bir silahlı saldırı her ikisinin de kariyerini bitirmeden önce Matt'in K-9 ortağıydı. Matt, köpeğinin de kendisiyle birlikte emekli olması şartıyla, eyaletten tazminat almıştı. Brody onun ortağıydı. Matt onu dikkatsiz ve yozlaşmış eski şerif tarafından kullanılmak üzere geride bırakmayı reddetmişti. Matt, Brody'nin geçtikleri blokları tanıyıp tanımadığını merak etti.

"Yarına kadar beklemek istemedim," dedi Cady. "Arayan kişi köpeğin durumunun kötü olduğunu ve bir saat içinde havanın kararacağını söyledi." Cady bir köpek kurtarma merkezi işletiyordu. İhmal edilmiş ya da istismara uğramış hayvanlar hakkında sık sık isimsiz telefonlar alıyordu. "Genelde kızlardan birini yanıma alırım ama bu gece senin daha iyi bir seçenek olabileceğini düşündüm."

"Başı dertte bir genç kız olmasan da yardım etmekten mutluluk duyarım." Matt kız kardeşinin sokak zekâsı ve sağduyusu olduğu için sessizce teşekkür etti. Yetenekli olmadığından değil. Eski bir üniversite kürekçisi olan Cady şimdi kickboks ve kendini savunma dersleri veriyor. Neredeyse bir metre

Uzun boyluydu, solmuş bir kot pantolon ve ağabeylerinin MMA spor salonunun süslenmiş bir kapüşonlu tişört giymişti. Pek de kırılğan görünmüyordu.

"Elimden gelse hiç sıkıntıya girmemeyi tercih ederim." Cady büyümüş bir işaret etti. " burası."

Bir banliyö ormanının ortasında küçük bir ev duruyordu. Yabani otlar ve yapraklar ön verandanın üzerinde büyümüşü. Soyulan beyaz dış cepheyi küf kaplamıştı.

Kenara çekti, uzun, çilek sarısı at kuyruğunu düzeltti ve kapı koluna uzandı.

". " Matt sokağı taradı. "Evin kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Cady ona tanımadığı bir isim verdi. "Onunla çoktan konuştum ve köpeği mülkünden çıkarmak için izin aldım. Evin önümüzdeki ay yıkılması gerekiyor. Burada her kim yaşıyorsa gecekond yapıyor."

Matt tek yaptıklarının bu olduğunu umuyordu. Eğer o ve Cady uyuşturucu satıcılarıyla karşılaşılırsa, görüldükleri yerde vurulabilir ve cesetleri nehre atılabilirdi.

Arka koltuktaki köpeğe döndü. "Burada kal." Brody'nin bir uyuşturucu piposuna, iğneye ya da kırık bir cama basmasını istemiyordu. Köpek kesinlikle yedekti.

Brody bundan hoşlanmayacaktı ama itaat edecekti. Matt, Brody'ye temiz hava vermek ve köpeğin gerekirse araçtan çıkabilmesi için camı indirdi. Sonra kendi kapısını açtı ve sokağa adım attı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Birisi izliyordu.

Bu mahallede her zaman birileri etrafı gözetlerdi. Suçlular çevrelerini yakından izlerdi. Suçlu olmayan mahalle sakinleri de yabancılar için aynı derecede endişelenirdi.

Güneş alçalıyor, uzun gölgeler oluşturunuyordu. Matt, Cady'yi kırık kaldırıma kadar takip etti. Paslı bir zincir çit araziye çevreliyordu. Menteşelerinde asılı duran kapının kilidi açıktı. Cady kapıyı açarken gıcırdadı. Açıklıktan geçtiler, yeşillik üzerlerine kapanıyor ve görüşlerini engelliyordu. Dikenli bir çalı Matt'in kot pantolonunun paçalarını sıyırdı.

"Arayan kişi köpeğin nerede tutulduğunu söyledi mi?" Kendilerini herhangi bir sürprizin beklemesi ihtimaline karşı kız kardeşinin önüne geçti.

"Arka verandada."

Evin yan tarafına doğru yürürlerken Matt'in nabzı hızla atıyordu. Dikkatle dinledi ama tek duyduğu, ağaçlardaki bahar esintisi ve bir yük treninin uzaktan gelen g r lt s yd . Kız kardeşi için yaprak dökmeyen bir dalı kenara çekti ve arka bahçeye  ıktılar. Kırık şişeler, sigara izmaritleri ve fast-food paketleri otlarla kaplı zemini kirletiyordu. Matt'in botlarının altında cam kırıkları  ıtırdıyordu ve Brody'yi minibüste bıraktığı için memnundu.

Binanın köşesindeki sık bir ardı   alışının arkasından alçak bir vınlama sesi geldi. Matt ve Cady evin arka tarafını görmek için  alının etrafından dolandılar. Binanın arka tarafını bir sundurma kaplıyordu. Parmaklıkların yarısı kırılmıştı ve ahşap basamaklar   r m şt .

Cady işaret etti. "İşte orada."

Beyaz-kahverengi karışımı genç bir pitbull, sarkık arka kapının yanında duruyordu. Kalın, kirli bir iple bir direğe bağlanmıştı. Etrafını köpek dışkısı yığınları sarmıştı. Koku bunaltıcıydı ve uzanabileceği büyüklükte temiz bir yer yoktu. Kaburgaları  ıkıktı ve tüyleri keçeleşmiş ve kirlenmişti.

"Zavallı bebeğim," diye mırıldandı Cady tiz bir sesle. " ok zayıfsın."

Matt basamakların dibine yavaşça yaklaşarak saldırganlık belirtisi aradı. Köpek yine hafifçe sızlandı. Matt cebinden bir parça tavuk çıkardı ve köpeğe doğru uzattı. Köpek Matt'in parmaklarını koklarken duruşu yumuşadı ve yiyeceği dikkatle aldı. Hırlama yoktu ama tereddüt ya da güvensizlik de yoktu. *İnanılmazdı.*

Matt ince vücudu taradı. "Genç bir erkek. Kırk kilo. En az on kilo zayıf. Pire istilasına uğramış."

"Yiyecek yok. Su görüyor musun?" Cady daha iyi görebilmek için Matt'in etrafından dolandı. Onun ağır korumacılığına hiç tahammülü yoktu. Matt'in daha iyi bilmesi gerekirdi.

"Boş bir kase var." Matt fotoğraf çekti. Davaları belgelemek, şerif müfettişliği yaptığı günlerden kalma eski bir alışkanlığıydı.

"Yeterince gördüm," dedi Cady, sesi kesinleşmişti. "Hadi onu buradan çıkaralım."

Matt öne doğru eğildi ve köpeğin tasmaındaki ipi çözdü. Tiz bir sesle, "Uslu bir çocuk olacak mısın?" diye sordu. Köpek sallanarak karşılık verdi.

"Yüzüne dikkat et, Matt."

Köpek dost canlısı görünüyordu ama çoğu köpek saldırganlık yüzünden ısırmazdı. Bu genellikle korku ya da acıya verilen bir tepkiydi.

Çürümüş basamaklardan düşme riskini göze almak istemeyen Matt öne doğru eğildi ve bir kolunu köpeğin ortasına doladı. "Beni ısırma, tamam mı?"

Matt onu verandadan kaldırırken köpek hiç debelenmedi. Onun yerine Matt'in yüzünü yaladı.

"Tamam. Gğte uslu bir çocuk." Matt onu yere yatırdı ve kare şeklindeki başını okşadı.

Köpeğin hizasına çömelen Cady, ipinin halkasını açtı ve başının üzerinden geçirdi. "Sen çok tatlı bir çocuksun." Cebinden ona bir ödöl maması çıkardı.

İnanılmaz bir şekilde, ince kuyruğu ileri geri savruldu ve sıska vücudu sevinçle kıvrıldı.

"Bu bakımsız köpekler kendilerine yapılanlardan sonra nasıl hâlâ insanları sevebiliyorlar?" Matt köpeğin geri kalanında yara olup olmadığını kontrol etti ama sağlam görünüyordu.

Cady, "İnsanlar köpekleri hak etmiyor," diyerek aynı fikirdeydi.

Matt köpeğin yan tarafını okşadı. "Hadi onu buradan çıkaralım."

"Çok yakında kendini çok daha iyi hissedeceksin." Cady ayağa kalktı. Köpek, sanki kurtarıldığını biliyormuş gibi, onun yanında adım atmaktan mutlu görünüyordu.

Onu evin yanından ön bahçeye doğru götürdü. Matt arkadan geldi. Kaldırıma çıktılar. Batmakta olan güneş Matt'in gözlerini kamaştırıyordu ve elini kaldırarak güneşi engelledi.

"Hey! O köpeği öylece alamazsın!" diye bağırdı uzun boylu kel bir adam sokağın karşısından. Kafasını hırpalanmış bir F-150'nin kaputunun altından çıkardı ve yerdeki bir alet kutusunun etrafından dolaştı.

Matt Cady'nin koluna uzanarak onu arkasına çekti. Köpek vücudunu onun baldırına bastırdı.

Matt, "Evin sahibinden izin aldık," dedi.

"O köpek arkadaşına ait. Senin değil." Adam ellili yağlarında, sarkık bir kot pantolon ve üzerinde motor yağına benzeyen bir leke olan bir tişört vardı. Yağlı ve zayıf olmasına rağmen, Matt'i alarma geçiren sert ve temkinli bir bakışı vardı. Adam birkaç adım daha yaklaştı, korkmadığı belliydi. Bir elinde bir İngiliz anahtarı tutuyor ve diğer avucuna vuruyordu.

Matt keşke hâlâ rozet ve silah taşıyor olsaydım, diye düşündü. "Arkadaşın nerede?"

Matt arka planda Brody'nin karanlık suretinin açık minibüs penceresinden sessizce kaldırılma gördü.

"Birini ziyarete gitti," dedi adam. "Bir ya da iki gün içinde dönecek."

"Onun burada yaşamaması gerekiyordu." Matt sesini eşit tuttu. "Buranın onun olmadığını biliyorsun."

"İnsanlar yapmaları gerekeni yaparlar." Adam omuz silkti. Sesi alçaldı, daha tehditkâr bir hal aldı. "Yine de bir adamın köpeğini öylece alamazsın."

Cady Matt'in arkasından çıktı. "Merhaba, ben Cady. Senin adın ne?"

Matt nefesinin altından, "Cady," diye uyardı.

Kız onu duymazdan geldi.

"Ben Dean." Kadın ona gülümserken adamın duruşu yumuşadı.

Cady'nin yüzü ciddileşti. Köpeğe endişeli bir bakış attı. "Köpek oldukça kötü durumda."

Dean kaşlarını çatı. "Bana iyi görünüyor."

Brody adamın yaklaştık on beş adım gerisinde duruncaya kadar yürümeye devam etti. Matt ona *kalması* için eliyle işaret etti. Brody itaat etti ama dikkati yüzde yüz Dean'deydi. Dean saldırgan davranırsa, Brody onu indirecekti.

"Kilosu az. O kadar çok pireyle kaplanmış ki tüylerinin bir kısmını kaybetmiş." Cady köpeğin arka tarafındaki kel bir bölgeyi işaret etti. "Arkadaşınız onu aç ve susuz bırakmış. Ne zaman gitti?"

"Dün." Dean'in bakışları sanki onu yeniden değerlendiriyormuş gibi köpeğin üzerinde gezindi. "Yemek ya da su yok, ha?"

"Hayır." Cady kartvizitini almak için elini cebine attı. "Bir köpek kurtarma merkezi işletiyorum. Arkadaşınız döndüğünde kartımı ona verebilirsiniz,

ve köpek hakkında benimle iletişime geçebilir. Tedavi için onu bir veterinere götüreceğiz."

Dean onun kart teklifini elinin tersiyle itti. "Hayır. Köpeğe hiç iyi bakmadım ama haklı olduğunu görebiliyorum. Çok sıksa." Geri adım attı, sesi saygı doluydu. "Sen kendi yoluna git. Ben kendi işime bakmaya devam edeceğim."

"Teşekkürler." Cady köpeği minibüse doğru götürdü.

Dean ona başıyla hızlıca selam verdikten sonra kamyonunu tamir etmek için geri döndü. Kaldırımında Brody'yi görünce duraksadı. Kulakları öne doğru dikilmiş ve zeki gözlerini Dean'e dikmiş olan köpek korkutucuydu.

Matt, "Brody, *yaylan*," diye .

Brody koşarak Dean'in yanından geçti ve Matt'in yanında topuk pozisyonuna geçti. Dean başını sallayarak pikabın yükseltilmiş kaputunun altına eğildi.

Matt kargo kapısını açtı ve pittie'yi aldı. Cady arkadaki sandığı açtı ve Matt köpeği içeri sokup kapıyı kapattı. Köpek bir kez döndü ve eski bir havlunun üzerine kıvrıldı.

Matt Brody'yi minibüsün arka koltuğuna kaldırdı. "Omzunu incittiğin için araçlara atlayıp inmemen gerekiyor, ama bize destek olduğun için teşekkürler."

Brody kuyruğunu salladı.

Matt ve Cady araca bindiler. Cady şişe el dezenfektanı açtı. Matt elini uzattı ve Cady avucuna biraz sıktı. Pittie pislik ve pirelerle kaplıydı ve Matt, Cady'nin aracını getirdikleri için memnundu.

"Ğyi ki birimizin insani becerileri var. Cady caddeye çıkarken Matt, "Bu ustaca bir tırmandırmaydı," dedi. "Olası bir çatışmayı olumlu bir karşılaşmaya dönüştürdün." Beyni olmadan sadece kas gücüyle hareket etmeye hazırdı.

Cady güldü. "Bunu birkaç kez yaptım."

"Eminim birkaç taneden fazladır ve bu beni endişelendiriyor." Matt kız kardeşine baktı. Profili yanıltıcıydı. Çilleri onu otuz üç yaşından daha genç gösteriyordu. Ama altı yıldır köpekleri kurtarıyordu, felaketle sonuçlanan evliliğinden ve ardından gelen kötü

Boşanma. O zamanı düşünmek bile Matt'in elini yumruk yapmasına neden olmuştu, çünkü elini eski sevgilisinin suratına geçirmekten duyduğu memnuniyeti hatırlıyordu. Ama bu konuyu açmadı. Birincisi, bunu bilmiyordu. Eski sevgilisinin onu takip ve taciz etmeyi bırakmaya kendi başına karar verdiğini sanıyordu. İkincisi, hiç çıkmamış olması dışında, o korkunç dönemi atlatmış görünüyordu.

"Babam gibi konuşuyorsun." Cady başını salladı. "Kendimi idare edebilirim ve aptalca şeyler yapmamaya çalışırım."

"Biliyorum."

"Seni bu gece aradım, değil mi?"

"Yaptın," diye onayladı. "Ve bunun için minnettarım ama sen hâlâ benim küçük kız kardeşimsin."

Cady kısa bir kahkaha attı. "Ben pek küçük sayılmam ve nadiren sorunlarla karşılaşıyorum. Çoğu insan bir köpeğin kötü muamele görmesinden hoşlanmaz. Kötü muamele görmüş bir köpek için ağlayan ya da öfkelenen oldukça sert adamlarla karşılaştım."

"Ama onu aç susuz bırakan gibi, umursamayan bir sürü pislik de var." Matt arka koltuğun üzerinden, içinde küçük pittie'nin bulunduğu sandığa baktı. Deliklerden köpeğin hâlâ kıvrılmış olduğunu görebiliyordu. Brody'nin başını kaşımak için koltuğun üzerinden uzandı.

Cady itiraz etmedi.

Kısa bir süre sonra Matt'in evine geri döndü. "Peki, onu bir yerleştirene kadar burada tutabilir miyim?"

Matt gözlerini devirdi. "Tabii ki. Boş bir köpek kulübesi var. Neden doldurmayalım?"

Matt vurulduktan sonra iyileştikten sonra evi ve araziye satın almış ve K-9'ları eğitmek amacıyla köpek kulübesini inşa etmişti ama kız kardeşi kulübeyi hemen kurtarılan köpeklerle doldurmuştu. Üç yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen hâlâ dolu tutuyordu.

"Teşekkür ." Eğildi ve onu yanağından öptü.

"Onu temizlemene yardım edeyim." Matt Brody'yi minibüsten indirirken, Cady de pittie'nin sandıktan çıkmasına yardım etti.

Kulübeye doğru yürüdüler. Kapı açıldı ve zayıf bir adam dışarı çıktı. Matt Justin'i çocukluğundan beri tanıyordu. Bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinden yeni taburcu edilmiş olan arkadaşı sert görünüyordu. Ama

Daha sonra bir araba kazası, ardından gelen opioid bağımlılığı ve ayrı yaşadığı karısının cinayetini atlatmış, bu sırada vurulmuş ve kaçırılmıştı. Justin hâlâ ayaktaydı ama ondan geriye pek bir şey . Duygusal olarak tükenmişti.

"Hey, Justin." Cady köpeğin durumunu özetledi.

Justin sadece başını salladı. Serbest bırakıldığından beri bir iş bulamamıştı, bu yüzden Matt onu köpek kulübesinde çalıştırmıştı. Köpekler aklına gelen en iyi terapiydi ve arkadaşının da oyalanmaya ihtiyacı vardı. Çok fazla boş zaman ayık kalmasına yardımcı olmazdı.

Justin betonun üzerine diz çöktü ve pittie'ye elini uzattı. Köpek yaklaştı. Justin başını okşadı ve köpek ona yaslandı.

Yaralı bir ruh diğerini tanıdı.

Matt'in telefonu cebinde çaldı. Çıkardı. *Bree*. Kalbi mutluluktan küçük bir sıçrama yaptı. İlişkileri hâlâ yeni ve parlaktı ve onun sesini duymanın bile üzerinde yarattığı etkiye henüz alışamamıştı. Bu gece onu görmek istiyor muydu? "Bu telefona cevap vermem gerek."

Dışarı çıktı ve cevap verdi. "Merhaba." "Merhaba," dedi.

Aramasının kişisel olmasını ummuştu. Bir randevu gecesi için çok geç kalmışlardı. Ailesi ve işi onu meşgul ediyordu. Ama selamlama tonundan aramanın resmi bir iş görüşmesi olduğunu hemen anladı. "Ne oldu?"

"Ölü At Yolu'ndaki köprünün yakınındaki nehirde bir ceset bulduk."

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet. Yeni bir vaka. Hâlâ adli bekliyorum."

"Tamam. Yola çıkıyorum." Matt aramayı sonlandırdı. Kulübeye geri döndü. "İşe gitmem gerekiyor."

Cady kaşlarını çattı. "Anneme söylemeyeceğim. Tekrar şerif departmanı için memnun değil, çünkü bu şekilde vurulmuşsun."

"Biliyorum." Ama Matt emekliliği denemişti. Bu ona uygun değildi. Daha otuz beş yaşındaydı. "Ama ben işte." Brody'yi aradı.

"Brody'yi bana bırakabilirsin. Gitmeden önce onu içeri koyacağım." Cady ona çabucak sarıldı. "Seni seviyorum. Dikkatli ol."

"Yaparım." Matt eve girdi ve sivil danışman üniformasını giydi: haki renkli kargo pantolon ve siyah şerif logolu polo tişört. Sonra cipine gitti ve cesede doğru yöneldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bree yokuşu tırmanarak yola geri döndü. Bir ağız dolusu akşam baharı havası yuttu. Soğuk su cesedin çürümesini yavaşlatmış ama durdurmamıştı. Bozulmaya başlayan ete benzeyen koku burnundan girip boğazının arkasını kapladı.

Collins aracının açık kapısında durmuş telsizle konuşuyordu. Bree'yi fark etti, işaret verdi ve koşarak yanına gitti.

"Adli tabibi aradım," dedi Bree, nefesi kesilmiş bir halde. "Ve ceza müfettişimiz Matt Flynn'i."

Bütçe kısıtlamaları tam zamanlı bir müfettişin işe alınmasını engelliyordu. Matt, şerif departmanında ihtiyaç duyuldukça sivil danışman olarak çalışıyordu.

Bir şerif aracı yolun kenarına park etmişti. Baş Şerif Yardımcısı Todd Harvey araçtan indi ve çakıllı banketten ona doğru yürüdü. Zayıf belindeki görev kemerini düzeltti. Bir metre boyunda, uzun ve rahat adımlarla yürüyen bir doğa adamıydı. Kadının önünde durdu.

Bree durumu birkaç kısa cümleyle özetledi. Sonra cipinin yolcu kapısını açtı ve fotoğraf makinesini çıkardı. "Gün ışığını hızla kaybediyoruz. Sen ve Collins, aracın etrafını, araçla köprü arasını ve köprünün yüzeyini aramak için geldiklerinde diğer yardımcıları kullanın. Bulduğunuz her şeyi kanıt olarak poşetleyin. Her şeyin fotoğrafını çekin." Bree kolluk kuvvetleri araçlarının sırasına baktı. Basın kısa süre içinde burada olacaktı. "Medya için bir çevre oluşturun. Dikkatli olun. Yolda bir kara ayı ve iki yavrusu gördüm. Geri döneceklerini sanmıyorum ama dikkatli olun."

Kapıyı kapattı, aracın arkasına doğru ilerledi ve kargo kapağını açtı. Her ihtimale karşı ayı spreyini aldı. "İlk arayanın söylediğine göre araba Cuma gününden beri köprüde park halindeymiş. Geçtiğimiz hafta sonu şiddetli yağmur muhtemelen ayak izlerini silmiş." Bree herhangi bir kanıtın fırtınadan kurtulmuş olabileceğinden şüpheliydi ama yine de prosedürü uygulayacaklardı.

"Evet, hanımefendi," dedi Todd.

Rüzgâr nehrin karşı kıyısından esmeye başladı ve Bree havadaki soğuğu hissedebiliyordu. Sıcaklık güneşle birlikte düşüyordu. Ceketini giydi, eldivenlerini ve kanıt torbalarını ceplerine soktu. "Matt ve adli tabibi cesede yönlendir."

Todd ve Şerif Yardımcısı Collins araçlarına geri döndüler. Bree yamaçtan aşağı cesede doğru yöneldi. Çeşitli açılardan ve mesafelerden fotoğraflar çekti. Cesedin sol eli kayalara doğru uzanıyordu. Kurban, fırçalanmış doku kanallı gümüş bir alyans takıyordu. Bree daha yakına eğildi ve yakın çekim yaptı. Fotoğraflarını bitirdiğinde güneş ağaçların arkasına düşmüştü. Adli tabip de cesedin yerinde fotoğraflarını çekecekti ama Bree kendi fotoğraflarını çekmeyi seviyordu. Ayrıca, adli tabip yapay ışığa bağımlı olacaktı. Bree kalan gün ışığından faydalanacaktı. Çok fazla olay yeri fotoğrafı olamazdı.

Ayak sesleri dikkatini çekti. Bree döndüğünde Matt ve adli tabibin ormandan çıktığını gördü. Geniş omuzlu ve altı üç boyundaki Matt etkileyici bir figürdü. Elinde üç ayaklı, pille çalışan iki projektör vardı. Taşınabilir ışıklar, jeneratör kurmanın pratik olmadığı uzak bölgeleri aydınlatmak için özel olarak tasarlanmıştı.

Dr. Serena Jones uzun boylu, saçları kısa kesilmiş Afro-Amerikan bir kadındı. Kısa boylu, tıknaz erkek asistanı ona ayak uydurmak için yarı koşuyordu. Adli tabip ve asistanının her biri plastik bir kit taşıyordu.

"Şerif." Adli tabip cesede bakarak değerlendirme yaptı. "Ne biliyoruz?"

Bree, "Arabası Cuma gecesinden beri köprünün dibinde park halindeydi," dedi.

Matt ışıkları söndürdü. Gün batımı kısa kızıl kahverengi saçlarını ve sık sakalını yanık bakır rengine çevirmişti. Bakışları Bree'ninkileri yakaladı. Korkunç duruma rağmen, gözleri birkaç saniyeliğine buluştuğunda Bree'nin içinde bir şeyler ısındı. Eğer -bir kez daha- bir cesedin üzerinde durmuyor olsalardı, onu öpebilirdi. Ama bir cesedin başında durmak onların normali gibi görünüyordu ve Matt onun PDA konusunda ne hissettiğinin farkındaydı. Herkesin ondan ne kadar hoşlandığını görmesinden korkarak gözlerini kırptırdı.

Kimse onunla çıktığınızı bilmezken, çıktığınız ceza müfettişini nasıl karşıladınız?

"Matt." Bree boğazını temizledi. "Bu kadar çabuk yanıt verdiğin için teşekkürler."

Dr. Jones'un nehir kıyısında ışıkları kurmasına yardım ederken başını salladı ve cesedi ve hemen etrafındaki alanı gün ışığıyla aydınlattı. Adli tabibin asistanı kamerasıyla içeri girdi. İşini bitirdiğinde Dr. Jones cesedin yanına çömeldi. Su, lastik çizmelerinin bileklerine dolanıyordu. Eldivenli bir elini kafaya doğru uzattı ve Bree'nin yaptığı gibi ıslak saçları yüzünden kaldırdı. "Suyun sıcaklığı muhtemelen ellilerde bir yerlerde. Yani vücudu klasik olarak şişmiş değil ama çorbamsı bir hal almaya başlamış. En azından birkaç gündür suyun içinde."

"Kocasını Cuma akşamı evden ayrıldığını söylüyor." Bree, Owen Thorpe'un verdiği zaman çizelgesini doğrulayıp doğrulayamayacağını merak etti.

Dr. Jones düşünceli görünüyordu. "Otopsiden sonra size daha iyi bir cevap verebilirim. Onu teslim edelim."

Bree eldivenlerini çekiştirdi ve cesedin sırt üstü çevrilmesine yardım etti. Alnında başlayan kansız bir kesik kurbanın saçlarına doğru uzanıyordu.

Dr. Jones kurbanın başındaki ve ellerindeki sıyrıklara dikkat çekti. "Bu yaraların çoğu ölümden sonra oluşmuş gibi görünüyor, muhtemelen nehirdeki kayalara ve diğer döküntülere çarpmış. Başındaki yaradan emin değilim. Değerlendirmek için röntgene ve daha iyi bir ışığa ihtiyacım var." Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Şu anda size daha fazla bilgi vermem için çok fazla değişken var. Otopsiyi yarın öğleden sonraya ertleyeceğim." Adli tabip asistanına ateşi ölçmesi için emir verdi.

ve cesedin etrafındaki su ve topraktan örnekler aldı. Çantasından bir neşter çıkardı ve kurbanın ceketini ve bluzunu açarak karnından bir kesi yaptı. Vücut ısı en doğru şekilde karaciğerden elde ediliyordu.

Onlara çalışacak yer açmak için Bree ve Matt kalıntılardan uzaklaştı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Bree sordu.

Matt omuz silkti. "Otopsi sonuçlanana kadar bir şey düşünmeyeceğim, ama koşullar intiharın bir olasılık olduğunu gösteriyor. Başını sudaki bir kayaya çarpmış olabilir."

Bir saat sonra ceset siyah bir ceset torbasına aktarıldı ve bir sedyeye bağlandı. Matt, Bree, morg asistanı ve Şerif Yardımcısı Collins sedyeyi yokuştan yukarı ME minibüsüne taşıdılar. Yolun aşağısında iki haber minibüsü park etmişti. Ekipler testerelerin diğer tarafında toplanmıştı. Sedyenin yüklenişini fotoğraflayıp videoya çekerken ışıklar yanıp sönüyordu.

"Bu gece kocasıyla görüşecek misin?" Dr. Jones Bree'ye sordu.

"Öyleyim," dedi Bree.

Minibüsün yanında duran ME, lastik çizmelerini spor ayakkabılarıyla değiştirdi. "Kurbanın bir yerlerde parmak izi kaydı yoksa, DNA karşılaştırması için evinden saç fırçası ya da diş fırçasını almak faydalı olacaktır." Dr. Jones lastik çizmeleri plastik bir kutuya koydu ve yan kapıyı kapattı.

"Yapacağım." Bree başını salladı.

"Teşekkür ederim." ME sürücü koltuğuna tırmandı ve uzaklaştı.

İki şerif yardımcısı daha gelmiş ve yer aramasına yardım etmişti. Bree'nin beklediği gibi, pek bir şey bulamamışlardı. Holly'nin aracına doğru yürüdü. Collins bagajı açmıştı.

Bree de ona katıldı ve aşağıya baktı. Bavulun içinde portatif bir valiz ve bir buz kazıyıcı vardı. Bree birkaç fotoğraf çekti, sonra uzanıp eldivenli eliyle valizi açtı. Katlanmamış giysi yığınının üzerinde bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Bir fotoğraf daha çekti.

Collins, "Hiçbir şeyi katlamak için zaman ayırmadı," dedi. "Eşyalarını içeri tıktı ve gitti."

Bree çantayı kapattı ve yolcu kapısını açmak için aracın etrafında yürüdü. Çömelerek çantanın içine daha iyi bakabilmek için cüzdanı kenara çekti. İçindekiler tipikti: ruj, el dezenfektanı, tırnak törpüsü, nane şekeri. Bree en altta bir zarf gördü ve çekip çıkardı. Zarfın kapağı mühürlü değil, içeri kıvrılmıştı. Kapağı yavaşça açtı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdın üzerinde "*Artık yapamıyorum*" yazıyordu. *Bu çok zor.*

"İntihar notu mu?" Collins sordu.

"Belki." İntihar ederek ölen insanların yaklaşık yüzde 30'u bir not bırakır. Bree notun fotoğrafını çekti, sonra zarfa geri koydu. "Poşetleyin ve etiketleyin." Sonra Holly Thorpe'un arabasının belediyenin el koyma tesisine çekilmesi ve Bree arabayı bırakana kadar delil olarak orada tutulması talimatını verdi. Matt'e döndü. "Ben Owen Thorpe'u görmeye gidiyorum. Gelmek ister misin?"

"Var," dedi Matt. "Kamyonetimi senin evine bırakabilirim."

Suburban'ını çiftliğin önüne bıraktılar. Bree mutfak pencerelerindeki ışıkların parıltısına özlem dolu bir bakış attı.

Matt onun cipinin yolcu koltuğuna tırmandı. "İçeri girip çocuklara iyi geceler dilemek istemiyor musun?"

Bree saate baktı. Saat dokuzu geçiyordu. "Kayla yatakta olacak. Onu uyandırmak istemiyorum. Sonunda gece boyunca başladı. Rutinini tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum." Sekiz yaşındaki yeğeni, annesinin ölümünden sonraki ilk birkaç ay boyunca korkunç kâbuslar görmüştü.

Bree, Holly Thorpe'un adresini GPS'ine girdi. Sonra arabasını garaj yolundan çıkarıp karanlık köy yoluna girdi. Karanlıkta Matt'in profilini incelediğini hissetti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Neden sordunuz?"

"Gergin görünüyorsun."

Bree başını eğdi. "Sadece davayı düşünüyordum."

"Artık romantik bir ilişkimiz olduğu için birlikte çalışırken herhangi bir gariplik hissetmiyor musun?"

Birlikte birkaç davayı çözmenin yanı sıra, Matt'le son iki ay içinde birkaç kez çıkmışlardı. "Senin yanında kendimi hiç garip hissetmiyorum. Aslında iyi bir araştırma ekibi olduğumuzu düşünüyorum. Ama yardımcılarım ve Dr. Jones varken. . ." Bree kelimeleri aradı. "Sanki insanlar bir şeylerden şüpheleniyor ve bizi izliyorlarmış gibi hissediyorum."

Ve onu yargılamak.

"Ya da ilişkimizin başkaları tarafından nasıl algılanacağını aşırı farkındasın," dedi Matt.

"Ya da bu." Güldü. "Sadece birkaç aydır şeriflik yapıyorum." Bree, kendi kız kardeşinin cinayetini çözdükten sonra boşalan pozisyona atanmıştı.

"Burası küçük bir kasaba. İnsanlar dedikodu yapacaktır."

"Dedikodularına konu olmaktan hoşlanmıyorum." Bree bir dur işaretinde durdu, sonra sola döndü.

"Öncelikle, kimsenin bildiğini sanmıyorum. Bu sadece senin kafanda olabilir. İkincisi, bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok, benden ayrılmak dışında. Umarım bunu yapmak istemezsin."

Sanki onun tepkisini bekliyormuş gibi bakışlarını profilinde hissedebiliyordu. Göğsündeki bir sancıya sürtündü. Onu görememe düşüncesi hoşuna gitmemişti. O, gerçek bir bağ hissettiği ilk erkekti. Son buluşmalarında onu dansa götürmüştü, eski moda bir dansa. Dans pistinde yetmişli yaşlarında olmayan tek çift onlardı. "Bunu yapmayacağım."

"İlişkimizi bir sır olarak saklamanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Kaşlarını çatı. "Yanlış bir şey yapmadığımız halde yaptığımızı ima ediyor."

"Gizli bir ilişkimiz olmasını istediğimden değil."

"O zaman neden her dışarı çıktığımızda bir sonraki ilçeye gitmek zorundayız?"

"İnsanların bize bakmasını istemiyorum. Biraz mahremiyete hakkımız var." Bree ağaçlarla çevrili bir arka yola saptı. Ormanın zifiri karanlığına karşı koymak için uzun farlarını yaktı. "İnsanlar zaten yalnızken bana bakıyor, sanki bir tür yenilikmişim gibi."

"Burada doğduğunuzu biliyorum ama çocukluğunuzdan beri Grey's Hollow'da yaşamadınız. Yani büyük şehirden yeni gelmişsin."

Şehir. Kasaba üzerinde büyük bir etki bıraktınız. İnsanlar merak ediyor."

Bree'nin kız kardeşinin katilini yakalaması ve şerif olarak ilk davası ona büyük bir şöhret kazandırmıştı. Yerel basın Bree'nin aile geçmişini araştırmış ve insanlar anne babasının cinayet-intihar olayını merak etmişti. Sekiz yaşındayken, Bree küçük erkek ve kız kardeşiyle birlikte arka verandanın altında saklanmıştı. Kişisel olarak ilgiden ne kadar nefret etse de, görev süresi dolduğunda bir kampanya yürütmek zorunda kalacaktı ve kazandığı iyi basın şu anki bütçe görüşmelerinde yardımcı olacaktı.

"Bakın, ailem onlarca yıldır yerel mikroskop altında. Mahremiyetimi koruyorum." Bree içine dolan acıyı ısırarak bastırdı. İnsanlar ailesinin çektiği acıların tüm kirli ayrıntılarını bilmek istiyordu. Taggert'ların gerçek kayıplar yaşamış gerçek insanlar olduğunu anlamıyorlar mıydı? Bu bir reality şov değildi.

"Mahremiyetinizi neden koruduğunuzu anlıyorum." Matt nefesini içine çekti ve sert bir nefes verdi. "Ama ben ana caddede el ele yürümeyi ve bundan hoşlanmayanların canı cehenneme demeyi tercih ederim."

Ormandan çıktılar. Bree kırsal bir otoyola saptı. Küçük Grey's Hollow kasabasına yaklaştıklarında bir alışveriş merkezinin, tren istasyonunun ve diğer medeniyet işaretlerinin yanından geçtiler.

"Ofisim sana para ödüyor," dedi Bree. "İlişkimizin çıkar çatışması olduğunu söyleyecek ve beni erkek arkadaşına para aktarmakla suçlayacak insanlar var."

"Dürüst olmak gerekirse, bana 'fon aktarma' olarak nitelendirilebilecek kadar ödeme yapmıyorsunuz. Bunu para için yapmıyorum." Matt şüpheli bir dost ateşi olayında vurulmuştu. Önemli bir tazminat almıştı. Çalışmasına gerek yoktu.

"Biliyorum." Birdenbire çok sıcak gelen Bree yakasının üst düğmesini gevşetti. Matt'le yaptığı tartışma bir ceset bulmaktan daha stresliydi. Bu onun hakkında ne söylüyordu? Camını bir santim indirerek aracın içine serin ve temiz bir hava girmesini sağladı. İş performansı ile değerlendirilmek istiyordu, erkek arkadaşıyla değil. Ama Matt haklıydı. Bir ilişki yaşamaya hakları vardı. Onun da özel bir hayat yaşamaya hakkı vardı ve ilişkilerini saklamak sadece

sorunlara. Bunu sineye çekmesi ve özel hayatına yapılan bu müdahaleyle başa çıkması gerekecekti. "Haklısın. Özür dilerim."

"Benden özür dilemene gerek yok. sensin. Bana hiçbir şey olmayacak. Bu yarı zamanlı, düşük maaşlı dedektiflik işine ihtiyacım yok. İlişkimiz hakkındaki haberlerin başkası yerine senden gelmesini tercih etmez miydin?"

"Evet." Bree direksiyonu çok sıkı kavrayışını gevşetti. "Ama şu anda ilçeden daha fazla para koparmak için tatlı dille konuşmaya çalışıyorum. Komisyon üyeleriyle bütçe görüşmelerimi tamamlayayım, sonra bir yolunu bulurum."

Matt konsolun diğer tarafına uzandı ve onun elini büyük, sıcak elinin içine aldı. "Tamam. Ama o noktada, bunu birlikte çözeceğiz." Matt onun elini sıktı, sonra bıraktı.

Birkaç dakika sonra GPS varacakları yerin beş yüz metre ileride olduğunu bildirdi. Bree, şehir evi tarzı apartman dairelerinden oluşan küçük bir komplekse döndü. Beyaz süslemeli sarı renkli dairelerin her biri iki katlıydı. Bree, Thorp'ların dairesinin önüne, Şerif Yardımcısı Oscar'ın aracının yanına park etti.

Matt'le yaptığı ilişki sohbeti rahatlık alanının dışındaydı ama yaklaşan mülakatı aklından çıkarmasını sağlamıştı. Bu oldu değil bir resmi ölüm Bildirim. Bildirim Adli tabip kalıntıların Holly Thorpe'a ait olduğunu resmen teşhis etmemişti. Ama Bree mesajı hukuk diliyle ifade etmek zorunda bile kocası gerçeği öğrenecekti. Aracının kapısını iterek açtı. Aracın kapısı Bir kocanın en büyük korkusunu doğrulama zamanı: karısı ölmüştü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matt, Bree'nin peşinden daireye girdi. Ev bayat yağ ve viski gibi kokuyordu.

Şerif Yardımcısı Oscar ön kapıyı açmıştı. Görev kemerini havaya kaldırarak koridoru işaret etti. "Mutfakta. Kahve yaptım, ama şimdi sadece daha uyanık bir sarhoş."

Bir adam küçük bir masada oturmuş, kollarını kavuşturmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Bree ve Matt odaya girer girmez Bay Thorpe irkilerek doğruldu. Üzerinde yırtık bir kot pantolon ve eski bir üniversite tişörtü vardı. Her ikisi de buruşuk ve lekeliydi, sanki günlerce -belki de bütün hafta sonu- uyumuş gibiydiler. Kan çanağına dönmüş gözleri hiç kırpmadan Bree'ye kilitlendi.

"Bay Thorpe" diye başladı.

"Bana Owen de, lütfen." Titrek bir nefes aldı. "Şerif Yardımcısı Oscar karımın köprüden atladığını ve cesedini nehirde bulduğunuzu söyledi."

Bree kaskatı kesildi. "Ne olduğundan emin değiliz." Ölçülü bir ses tonu kullanmaya çalıştı ama hayal kırıklığı her halinden belliydi. "Adli tabip henüz bir ölüm nedeni bildirmedi. Size söyleyebileceğim tek şey, karınızın arabasının köprü'nün yakınına park edilmiş olduğu ve nehrin yakınlarında Holly'ye ait olduğunu düşündüğümüz bir ceset bulduğumuz."

Yardımcısına attığı bakış onu ikiye bölecek kadar keskindi. Oscar'ın olay yerindeki memurlarla temas halinde olduğu ve onların varsayımlarını Owen'a aktardığı açıktı. Ama varsayımlar gerçek değildi. Ölüm, çelişkili bilgiler almadan da aileler için yeterince zordu ve intiharı kabullenmek özellikle zordu.

Matt Oscar'ı dikkatle inceledi. Memur bağıını çevirdi, ağzı sıkışmıştı. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu.

"Artık devriye görevinize geri dönebilirsiniz, Şerif Yardımcısı Oscar." Bree'nin sesi küçümseyiciydi ve şerif yardımcısı mutfaktan sıvıştı.

"Ne demek 'Holly olduğuna inanıyorum'?" Owen'ın kafası karışmış görünüyordu. Arkasından çerçeveli bir fotoğrafa uzandı. Resmi iki eliyle tuttu ve onlara doğru çevirdi. "Bu o mu değil mi?"

Fotoğrafta Holly'nin yakın çekimi parlak mavi bir gökyüzüyle çerçevelenmişti. Omzunun üzerinden kameraya bakıyordu. Tek kaşı kalkıktı, yüz ifadesi cilveli ve alaycı bir ciddiyetteydi, sanki fotoğrafçıyla özel, seksi bir şakayı paylaşıyorlardı. Matt, fotoğrafı Owen'ın çektiğini, çerçeveyi neredeyse saygılı bir tavırla tutmasından anladı.

Oh, hayır.

Owen ya karısının üç gündür suda olduğunu bilmiyordu ya da bunun etkilerini düşünmüyordu - suya batma ve çürümenin başlaması karısının yüzünü deforme etmişti.

Holly artık öyle görünmüyordu.

Bree bunu ona açıklamak zorunda kalacaktı. Yüzü daha da asıldı. "Oturabilir miyiz?"

Owen başını salladı, gözlerini korku kaplamıştı. Matt ve Bree ona bakan sandalyelere kaydılar.

Bree başladı, "Owen, kalıntılar nehrin kenarında bulundu. Birkaç gündür suyun içindeydi. Suya batma ve zaman fiziksel görünümü değiştirir."

Bree'nin sözünü keserek inledi. Dirseklerini masaya dayayan Owen başını ellerinin arasına aldı. Eğer ağlıyorsa bile sessizdi. Belki de korkunç gerçeği özümseme yeteneğinin sonuna gelmişti. Sessizlik sadece Owen'ın derin, titrek nefes alışlarıyla noktalanıyordu. Sonunda başını kaldırdı ve yutkundu. "Bu Holly'nin hâlâ hayatta olma ihtimali olduğu anlamına mı geliyor?"

Bree'nin gözlerinde acıma parlıyordu. "Bu pek olası değil. Özür dilerim. Ancak ölüm belgesini tamamlamak için adli tabibin doğrulama yapması gerekecek. Karınız hiç mücevher takıyor mu?"

"Alyansı." Owen öksürdü, sonra yutkundu.

"Tarif edebilir misin?" Bree telefonunu çıkardı.

"Gümüş rengi ve çizgili." Elini kaldırdı ve onlara kendi elini gösterdi. "Benimkine uyuyor."

Bree telefonunu açtı ve ona gösterdi. "Bu o mu?"

Birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Onları açıp başını salladı.

Matt resme baktı. Yüzükler birbirine uyuyordu.

"Karınızın yerel bir dişçisi var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Owen. "Onlardan çok korkuyor.

Çocukluğundan beri hiç görmedi."

Bree kaşlarını çattı. "Bir doktoru var mı?"

Owen ona bir isim verdi.

Bree telefonuna bir not yazdı. "Ya adli tabip ya da ben sizi resmi kimlik belirleme süreci hakkında bilgilendireceğiz. Eşinizin saç fırçası ve diş fırçasını da almak istiyorum."

Başını salladı, gözlerini koluna sildi. Yakındaki merdiven boşluğunu işaret ederek, "Tabii. Eşyaları lavabonun sol tarafında," dedi. Omuzları çöktü ve elleri kucağına düştü.

Cebinden küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. "Karınızı en son ne zaman gördünüz ya da onunla ne zaman konuştunuz?"

"Cuma gecesi altı ya da altı buçuk civarı. Tam saatini bilmiyorum." Owen'ın ses tonu düzleşmişti. "Bir tartışma yaşadık. Çekip gitti."

"Nereye gittiğini söyledi mi?" Bree sordu. Owen başını salladı.

Bree not aldı. "Ne zaman dönmesini bekliyordunuz?"

Omuzları sarsıntılı bir hareketle kalkıp indi. Bakışları hâlâ kucağında duran ellerine kaydı. "Her zamankinden daha büyük bir çanta hazırlamış."

Bree'nin kaşlarından biri kalktı. "Bu daha önce de oldu mu?"

Owen onlara kısa bir baş selamı verdi. "Kavga ettiğimiz bir sır değil. Daha önce birkaç kez gitmişti. Genellikle birkaç günlüğüne kız kardeşinin yanına giderdi. Ama her zaman sakinleştikten sonra geri dönerdi."

"Hafta sonu onu aradın mı?" Bree sordu.

Owen hemen cevap vermedi. Bakışlarını Bree'ninkilerle buluşmak için de kaldırmadı. Bir şey mi saklıyordu, yoksa sadece rahatsız mıydı?

karısını bulmaya çalışmadı ve o da kendini öldürdü mü?

"Hayır," dedi sonunda. "Bu sefer yalvarmamaya kararlıyım. Bütün özür dilemeleri ben yaptım. Holly asla." Çenesi öne çıktı, sonra gözlerini yere dikti.

"Holly gittikten sonra ne yaptın?" Matt, Owen'ı kendi kafasından çıkarmayı umarak sordu.

"Grey Fox'a doğru yürüdüm." Yukarı baktı. "Buradan birkaç blok ötede bir bar."

Matt başıyla onayladı. "Orada ne kadar kaldın?"

Owen tekrar gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum. Ertesi gün Billy'nin kanepesinde uyandım, kendisi barmen. Saatin kaç olduğunu bile hatırlamıyorum." Solgun yanakları kızardı. "Çok fazla Jack Daniel's içtim." Sessizleşti, tekrar düşüncelere daldı.

Bree tekrar söze girdi. "Holly ile ne hakkında kavga ettiniz?"

"Her zamanki gibi." Ses tonu sertleşti. "Para." Tüm vücudunu bir iç çekiş kapladı. "Faturaların gerisindeyiz. Holly'nin annesi ölüyor ve sigorta sandığınızdan çok daha azını karşılıyor. Masrafları Shannon'la paylaşıyoruz - Holly'nin kız kardeşi - ama faturalar bizi öldürüyor."

"Yani annesinin bakım masraflarını ödemek istemiyor musun?" Bree sordu.

"Tanrım, hayır. değil. Bu kararlarla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. O *benim* annem değil." Owen ellerini avuç içlerine doğru kaldırarak geri çekilme hareketi yaptı. "Onu ziyaret bile edemiyorum. Evi ölüm gibi kokuyor. Beni hasta ediyor." Yüzü tiksintiyle buruştu. Sanki anılarını fiziksel olarak temizliyormuş gibi başını hafifçe salladı. "Holly'ye annesinin faturalarının büyük kısmını kız kardeşinin ödemesi gerektiğini söyleyip duruyorum. Yiyecekler için kredi kartı kullanıyoruz ve Holly bakım hizmetleri için ayda bin dolar ödüyor. Bizim o kadar harcanabilir gelirimiz yok. Borcumuz her ay artıyor. İflas ilan etmek için bir avukatla görüştüm bile. Faturalarımızın altından kalkmanın bir yolunu göremiyorum. Holly bütçemize uyma konusunda da pek iyi değil. Alışveriş yapmayı seviyor." Mutfağa bakarken öfke yanaklarını renklendirdi. "Burası fazla bir şey değil ama bizim evimiz ve muhtemelen kaybedeceğiz."

"Holly mali durumunuzu anladı mı?" Matt sordu.

"Evet. O a Muhasebeci. O anlıyor para." Sanki emin değilmiş gibi kaşlarını çatı. "Mantıklı davranmıyordu. Annesi yüzünden depresyonda olduğunu biliyorum ama doğru bildikleriyle doğru olmasını istediklerini bağdaştıramıyor gibiydi. Shannon da daha fazla para için bize baskı yapmaya devam ediyor." Yumruğuyla ağzını kapattı. Bir hıçkırığa karşı koyarken omuzları titriyordu.

Matt ve Bree sessizce anlaşmış gibi, Owen'a kendini toparlaması için bir dakika verdiler. Sonra Matt daha az hassas bir konuya geçti. "Ne iş yapıyorsun?"

Owen yorgun bir sesle, "Ben Randolph Savings and Loan'ın şube müdür yardımcısıyım," dedi. "Plymouth Caddesi'ndeki şube."

Matt, "Bugün işe gittin mi?" diye sordu.

"Hayır, hasta olduğumu söyledim." Utanmış görünüyordu. "Siz sormadan söyleyeyim, bunu alışkanlık haline getirmedim."

"Peki Holly nerede çalışıyordu?" Bree sordu.

"Beckett İnşaat'ta muhasebeci." Owen'ın gözleri doldu. Keder çok yorucuydu. Gecenin stresinden dolayı yaşadığı adrenalin dalgalanması açıkça tükenmişti.

Owen sakinleştiğine göre, Matt aile dramına geri döndü. "Hafta sonu Holly'nin kız kardeşiyle konuştun mu?"

"Shannon?" Owen'ın kaşları havaya kalktı.

"Evet," dedi Matt. "Daha önce kavga ettiğinizde karınızın oraya gittiğini söylemişsiniz."

"Kafama silah dayamasanız Shannon'ı aramazdım ama sanırım artık aramak zorundayım." Owen'ın dudaklarını acılık büzdü. "Benden nefret ediyor."

Bree bir not aldı. "Nedenini biliyor musun?"

Owen, "Muhtemelen Holly geçmişte benim hakkımda ona pek çok kez kötü konuştuğu içindir," diye tersledi.

"Holly seni kaç kez terk etti?" Bree katlanmış kollarını masaya dayadı ve öne doğru eğilerek Owen'ın fiziksel alanına girip daha fazla baskı uyguladı.

Owen sandalyesini masadan birkaç santim geriye iterek kişisel sınırlarını yeniden yakalamaya çalıştı. Bakışlarını ikisinden de kaçırdı. "Bilmiyorum. Sayı tutmuyorum."

Ama Bree onun soruyu geiştirmesine izin vermedi. "Beş kereden fazla mı? Ondan fazla mı?"

"Beşten fazla, ondan az." Bree'nin bakışlarını küstah bir parıltıyla karşılayan Owen'ın gözleri öfkeyle parladı.

Matt araya girerek Owen'ı bakışma yarışını kesmeye zorladı. "Evliliğiniz hep sarsıntılı mıydı?"

"Hayır." Owen'ın sesi sanki güzel zamanları hatırlıyormuş gibi yumuşadı. "Başlangıçta her şey harikaydı. Beş yıldır evliyiz ama kavgalar ancak annesi hastalandıktan sonra başladı."

"Boşanma hakkında konuştunuz mu?" Bree kalemını kaldırdı.

"Hayır! Asla." Owen bir elini saçlarının arasından geçirdi. "İkimiz de kavgaların aslında bizimle ilgili olmadığını biliyorduk. Bu sadece geçici bir şey. Annesinin durumu geçtikten sonra tekrar iyi olacağız." Ama sesi zayıftı ve ellerine bakıyordu.

Holly'nin annesi ölünce her şey güllük gülistanlık mı olacaktı? Bütün kavgaları sihirli bir şekilde unutacaklar mıydı? Matt bunun doğru olduğunu düşünmüyordu. İfadesindeki güvensizliğe bakılırsa, Owen da öyle düşünmüyordu.

Owen sandalyesinde arkasına yaslandı, duruşu sarkmış ve yenilmişti. "Sanırım artık bunların hiçbir önemi yok. Holly gitti. Buna inanamıyorum." Gözlerini ovuşturdu. "Ona bağırmamalıydım. Daha sabırlı ve anlayışlı olmalıydım. Ama şimdi geri , değil mi?" Hafifçe ağlamaya başladı.

"Sizin için arayabileceğimiz biri var mı? Bir aile yesi ya da arkadaş?" Bree sordu.

Owen gözlerini sildi. "Kardeşim yolda. Yakında burada olur."

Bree, "Holly'nin kız kardeşi ve işvereninin iletişim bilgilerine de ihtiyaım olacak," dedi.

"Kız kardeşinin adı Shannon Phelps." Owen telefonunu çıkardı ve Shannon ile Beckett İnşaat'ın numaralarını okudu.

Bree bilgileri yazdı ve not defterini kapattı. "Adli tabip resmi bir teşhis yaptığında size haber vereceğiz."

Üst kata çıktı ve kanıt torbaları içinde yuvarlak metal bir saç fırçası ve pembe bir diş fırçasıyla döndü. Çantaları Owen'a gösterdi. "Bunlar Holly'nin mi?"

Owen başıyla onayladı. Sonra onu, karısının fotoğrafına bakıp ağlayarak kardeşini beklerken bıraktılar.

Bree dışarıda, telefonunda gezinmek için kaldırımda durakladı.

Matt tekrar eve baktı. "Holly'nin kimliği doğrulandıktan sonra bunu tekrar yapmak zorunda kalması çok acımasızca."

", " diye kabul etti Bree.

"Şimdi ne olacak?" Matt sordu.

"Dr. Jones'a Owen'ın karısının alyansını bulduğunu bildirmek için e-posta gönderiyorum. Ona aile doktorunun adını da vereceğim." Ekranı dokunduktan sonra telefonunu cebine attı. "Sonra fırçaları adli tabibe bırakıp eve gideceğiz ve biraz uyuyacağız. Kendimizi aşmanın bir anlamı yok. Adli tabip ölüm nedenini açıkladıktan sonra tekrar konuşuruz."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bree, nefesi yüzünde buğulanarak köy yolunda hızla ilerliyordu. Yaklaşmakta olan şafak, gri ufukta sarı tonlarında süzülüyordu. Sağ tarafında, bir çayırın üzerinde sabahın erken saatlerinden kalma bir sis vardı. Güneş yükseldiğinde sis dağılacaktı. Ayaklarını kaldırıma vurarak, ciğerleri çığlık atana kadar ilerledi. Eve yarım mil kala yavaşlayarak yürümeye başladı, ciğerleri hâlâ yanıyordu. Hafif ceketinin fermuarını açtı ve nemli havanın onu serinletmesine izin verdi.

İleride, çiftlik evi hareketsiz ve sessiz duruyordu. Mutfak pencerelerinde ışık parlıyordu. Bree'nin en iyi arkadaşı ve eski ortağı Dana Romano kalkmıştı, yani kahve olacaktı. Dana emekli olmuş ve Bree'nin on altı yaşındaki ile sekiz yaşındaki yeğenini büyütmesine yardım etmek için Grey's Hollow'a taşınmıştı. Bree hızını artırarak tempolu bir yürüyüşe başladı. Arka merdivenleri koşarak çıktığında kalp atışları normale dönmüştü.

İçeride, koşu ayakkabılarını çıkardı ve bot tepsisinin üzerine bıraktı. Sonra ceketini çıkardı ve bir askıya astı. Kafein vaat eden muhteşem kokuyla yüzleşmek için döndü.

"Günaydın." Dana tezgâhta durmuş, Philadelphia'dan yanında getirdiği süslü kahve makinesini çalıştırıyordu. Tam bir sabah insanıydı. Saat beş buçukta tamamen giyinikti, kırılmış kısa sarı saçları şık bir şekilde taranmıştı ve parlak ahududu rujunu sürmeye başlamıştı bile. "İyi bir koşu yaptın mı?"

"İyi ama soğuk." Bree ellerini birbirine sürttü.

"İki ay sonra sıcaktan şikâyet ediyor olacaksın." Dana büyük bir cappuccino'nun üzerine kakao tozu serpti ve uzattı.

"Bu bir duble."

Bree soğuk parmaklarını bardağın etrafına sardı ve yudumladı. Vücudu Pavlov'un köpeklerinden biri gibi kafein beklentisiyle mırıldandı. "Eğer koşuya erken çıkmazsam, . Güneş doğmadan önce gün benden uzaklaşıyor." Ayrıca, Bree'nin önceki geceki suç mahallinin stresini atması gerekiyordu. Biraz daha cappuccino içti. "Bunun için teşekkürler."

"Bir şey değil." Dana kendi buharda pişmiş süt doldurdu. "Vay canına. Solgunsun."

"Kayla dün gece ayaktaydı." Neyse ki Bree küçük kızı kendi yatağında tekrar uyutmayı başarmıştı.

"O aşamayı atlattığını sanıyordum," dedi Dana.

"Dün okulda Anneler Günü kartları hazırladılar." Bree'nin kalbindeki çatlak derinleşti.

"Kahretsin. Zavallı çocuk."

"Evet." Bree içini çekti. "Okuldan küçük bir uyarı iyi olurdu. Onu hazırlayabilirdim."

Dana başını salladı. "Genel olarak hâlâ ilerleme kaydediyor. Küçük aksaklıklar olması kaçınılmaz."

"Biliyorum ama her biri kalbimi kırıyor. Dün gece yatmadan önce eve . Rutindeki değişiklik onu huzursuz bir geceye hazırladı." Suçluluk duygusu Bree'yi keskin bir sopa gibi dürttü. Ebeveyn olmak için hazırlıksızdı. Kendini hiç beyzbol oynamamış bir vurucu gibi hissediyordu. Doğru kararı vermek için elinden geleni yaptığında bile bazen çok başarısız oluyordu.

Dana, "7/24 onunla birlikte olamazsınız," dedi. "Hiç kimsenin çocuklarından uzak kalması mümkün değil."

"Biliyorum." Ama Bree bundan hoşlanmak zorunda değildi. Kapıya doğru döndü. "Ben duş alacağım."

"Biraz ruj sür!" Dana arkasından seslendi. "Ceset gibi görünüyorsun."

Bree fincanını üst kata taşıdı ve duşta kapuçinosunu bitirdi. Saçlarını kurutma makinesiyle birkaç dakika kuruttuktan sonra koyu kahverengi taktik kargolarını ve üniforma gömleğini giydi. Odasındaki biyometrik kasadan silahını çıkardı.

ve kalçasındaki kılıfa yerleştirdi. Yedek silahını da ayak bileğindeki kılıfa yerleştirdi.

Yatağın kenarına oturdu ve çoraplarını giydi. "Bree

Teyze," dedi küçük bir ses.

Bree yukarı baktı. Kayla kapı aralığında duruyordu. Küçük kızın gözleri yaşlıydı. Beyaz-siyah karışımı tombul bir pointer onun yanında duruyordu. Köpeğın endişeli gözleri Bree'den çocuğın yüzüne doğru gidip geliyordu. Hâlâ pijamalarının içinde olan Kayla, doldurulmuş domuzunu bir bacağından tutarak sürüklüyordu. Bree'nin aklına bir anı geldi: Dört yaşındaki kız kardeşi Erin, anne babasının kavgasını dinlerken doldurulmuş tavşanını tutuyordu. Kısa bir süre sonra babaları annelerini vurmuş, ardından çocuklar saklanırken silahı kendine çevirmişti. Bree gözlerini kırpıştırarak görüntüyü uzaklaştırdı. şu anda kendisine ihtiyaç duyulurken geçmişin onu geriye sürüklemesine izin veremezdi.

Küçük kıza odaklandı. "Erken kalkmışsın."

"Bir kâbus daha gördüm." Kayla bir gözünü ovuşturdu. "Rüyamda senin gittiğini gördüm."

"Oh, bebeğim. Buraya gel." Bree ayağ a kalktı ve odanın karşısına geçti. Küçük kıza sıkıca sarıldı ve Uğur Böceğ i'nin başını okşadı. Köpek genellikle Bree'ye bağı lıydı, bu Bree'nin neredeyse alış tığı bir şeydi ama Uğur Böceğ i her zaman Kayla'nın ona ne zaman daha çok ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi.

Kayla'nın vücudu birkaç saniye titredi, sonra içini çekti ve sakinleş ti. "Okula gitmek istemiyorum."

Bree müdür yardımcısından azarlayıcı bir telefon daha alacaktı. Kayla kış boyunca üç haftadan fazla okula gitmemiş ti. Küçük kızın acısını atlatmak için zamana ihtiyacı vardı ama iyileş iyordu. Bırakın bir çocuğ u, bir yetişkini bile dize getirecek bir trajedi yaş amasının üzerinden sadece dört ay geç miş ti.

Müdür yardımcısının canı cehenneme. Bree onunla ilgilenenecekti. Kayla için en iyi kararları vermeye devam edecekti, okul bölgesi için de ğ il.

"TAMAM." Bree koridoru geçti ve Luke'un kapısını ç aldı. "Kalkma zamanı."

Bir iniltiyle cevap verdi.

"Luke sabahları huysuz oluyor." Kayla tekrar gözünü ovuşturdu.

"Ben de öyleyim." Bree yeğenini alt kata götürdü.

Dana kahve fincanından başını kaldırıp duvar saatindeki zamanı kontrol etti. "Sorun ne?" diye sordu.

"Bir kâbus gördüm." Kayla'nın dudağı titredi.

"Sorun yok." Bree bir kolunu onun omuzlarına doladı ve ona sarıldı.

"Hadi sana biraz meyve suyu getirelim."

"Yumurta, tost, pastırma?" Dana yiyeceklerin çoğu sorunu çözebileceğine inanırdı.

"Tost lütfen." Kayla mutfak masasındaki sandalyeye sesi hüzünlüydü. Bir kolunu domuzuna doladı ve yanağına dayadı.

Dana ekmek kızartma makinesine ekmek attı ve çırpılmış yumurtaları bir tavaya döktü.

Bree başının üstünden yere vurulduğunu duydu. Birkaç dakika sonra merdivenlerde ayak sesleri gürledi. Yeğeni Luke, kot pantolon ve flanel gömlek giymiş halde aceleyle odaya .

Kendine bir bardak süt doldurdu. "Günaydın."

"Günaydın," dedi Bree.

Dana önüne bir tabak koydu ve o da içindekileri ağzına tıktırdı. Kalorileri tüketebildiğinden daha hızlı yakıyor gibiydi ve süt alışkanlığı haftada üç galona çıkmıştı. Ocak ayından beri iki santim uzamıştı. Bu hızla giderse her üç ayda bir yeni bir kot pantolona ihtiyacı olacaktı.

"Bu gece geç kalacağım," dedi ısırıklar arasında. "Beyzbol antrenmanı mı?" Bree sordu.

"Uh-huh." Luke boş tabağını ittikten sonra ceketini kaptı ve kapıya yöneldi. "Ben atları besleyeceğim."

Luke hâlâ üzgündü ama yeni normal hayatlarına alışmış görünüyordu. Yine de son bir haftadır anormal derecede sessizdi. Bree botlarını giydi ve onu dışarı kadar takip etti. At, tahıl ve saman kokusunun onu karşıladığı ahıra doğru yürüdü. Pumpkin'in alnını kaşımak için durakladı. Haflinger midilli boyundaydı ama Kayla Bree'ye onun teknik olarak bir at olduğunu söylemişti. Cinsine uygun olarak, istekli, arkadaş canlısı ve dayanıklı bir hayvandı.

Luke, Kayla kadar konuşkan değildi. Bree, duygularını ondan zorla almak yerine, genç kıza karşı en iyi yaklaşımın açık sözlülük ve dürüstlük olduğunu düşünüyordu.

"Kayla Anneler Günü yaklaştığı için zor zamanlar geçiriyor." Kabin kapısına yaslandı ve bekledi.

Luke yem odasından elinde üç plastik kapla çıktı. Her bir ahıra girdi ve yemleri döktü. Ahır, kovalarına burunlarını sokan ve yem yiyen atların sesleriyle doldu. Sonra su kovalarını boşalttı ve yeniden doldurdu. Bree her ata birkaç parça saman verdi.

Luke koridorun ortasında durdu. "Sadece meşgul olmaya çalışıyorum."

"Üzgün olmakta sorun yok ve iyi olmamakta da sorun yok."

"Biliyorum." İç çekti. "Mesele şu ki, yorulдум. Artık üzgün olmak istemiyorum." Kaşları bir V harfi şeklinde birbirine yaklaştı. "Ama sanki ben, bilmiyorum ..." Bir kelime bulmakta zorlandı. "Sadakatsiz."

"Bu çok doğal ama annen senin mutlu olmanı isterdi. Bunu biliyorsun. İyi bir hayatın olsun isterdi. Senin mutluluğun onun önceliğiydi." Gözyaşları Bree'nin boğazını tıkadı. "Onu asla unutmayacağız. Sonsuza dek kalbimizde yaşayacak. Ama aynı zamanda ilerlemenin bir yolunu bulmamız gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Luke kaybolmuş görünüyor.

"Ben de öyle. Belki bunu birlikte çözebiliriz." Bree boğazını temizledi. "Belki de annenin küllerini onun sevdiği bir yere serpmeyi düşünmeliyiz."

Erin'in küleriyle dolu tahta sandık, Ocak ayındaki ölümünden beri dolapta duruyordu. Çocuklar o zaman bir karar vermeye hazır değillerdi ama belki de onu toprağa vermenin zamanı gelmişti. Belki bunu yaparak Luke ileriye dönük suçluluk duygusunu bir kenara bırakabilirdi.

Luke'un gözleri buğulandı. "Evet. Onun bir kutunun içinde olması yanlış geliyor.

Bundan hoşlanmayacaktır."

"Bir yer düşünün."

Kolunu yüzüne sildi. "Annem dışarıda olmak isterdi."

"Katılıyorum." Bree kapıyı itti. Yeğeninin yanından geçerken elini onun omzuna koydu. "Baskı yok. Aceleyle gerek yok. Al

senin zamanın. İhtiyacınız olursa konuşmak için her zaman hazırım"

Luke başıyla onayladı. Bree onu yalnız bırakarak ahırdan ayrıldı. Kayla'nın aksine, gencin duygularını sindirmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Mutfağa gitti ve ahır çizmelerini kapının yanına bıraktı.

Kayla tostunun yarısını yedikten sonra sandalyesinden kalktı ve domuzunu oturma odasına taşıdı. Bree zihinsel olarak programını yeniden düzenlemeye çalıştı ama hiçbir çıkış yolu göremedi. Bir elini saçlarında gezdirdi ve hâlâ nemli olan saç tellerini kulağının arkasına itti. Kayla'nın diğer odadaki televizyonu açmasını bekledi, sonra sesini alçalttı ve Luke ile yaptığı konuşmayı Dana'ya özetledi.

Dana, "Bu onun için büyük bir ilerleme gibi görünüyor," dedi. "Ancak bunu iyi idare edemediğine dair işaretlere karşı gözümüz üzerinde olmalı."

"Bugün izin alamam. İlçe denetleme kurulunun bir üyesiyle toplantım var." Bree sesini daha da alçalttı. "Ve bir otopsi."

"Ugh. Politikacılar." Dana açıkça toplantının otopsiye katılmaktan daha kötü olacağını düşünüyordu.

"Doğru mu?" Bree de aynı fikirdeydi. "Ama iyi davranmak zorundayım. Bu bütçe ile ilgili ve paraya ihtiyacım var."

"Daha da kötüsü." Dana elini salladı. "Ben Kayla'yla takılırım. Endişelenme. Programımda sadece spin dersi vardı. Daha sonra koşuya çıkacağım. Kayla benimle bisiklete binebilir."

"Teşekkür ederim. Eve zamanında gelmeye çalışacağım." Bree çalışan anneleri yeniden takdir etmeye başlamıştı. "Tabii bu yeni vakanın bir intihardan fazlası olduğu ortaya çıkmazsa."

Dana, "Ara sıra burada olmamana alışmayı öğrenmesi gerekiyor. Akşamları neredeyse her zaman buradasın."

"Biliyorum ama bundan hoşlanmak zorunda değilim." Bree oturma odasına gitti ve kanepede domuzuna ve Uğur Böceği'ne sarılmış olan Kayla'nın önünde çömeldi. Televizyonda bir çizgi film oynuyordu.

"Üzgünüm, tatlım. İşe gitmem gerekiyor." Bree onun başını öptü.

"Kötü bir şey mi?" Kayla'nın gözleri kocaman oldu.

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Bree hemen. "Bugün çok sıkıcı bir bütçe toplantım var. Ama ben patronum ve insanların bana ihtiyacı var."

karar vermek." Yeğenini tekrar öptü. "Seni seviyorum. Sonra görüşürüz."

Evden çıkıp kapıyı kapatırken suçluluk duygusu kalbini sızlattı. Cep telefonu titrediğinde çimenlikte yolu yarılamıştı. Ekranı baktı. Nick West, yerel bir muhabir. Ceset hakkında aradığına şüphe yoktu.

Telefonu Bree açtı. "Merhaba Nick. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dün gece nehirden bir ceset çıkardığınızı duydum. Haberi kısa süre içinde sosyal medyamıza ve internet baskımıza koyacağım. Söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Şerif departmanı ölüm olayını araştırıyor." Bree cipine tırmandı.

"Bundan daha iyisini yapamaz mısınız?" Nick'in sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Kurbanın adının Holly Thorpe olduğunu doğrulayabilir misiniz? Köprüden mi?"

"Üzgünüm Nick. Gerçek şu ki, henüz bilmiyoruz. Adli tabip ölüm nedenini henüz açıklamadı." Bree boğazını temizledi. "Dün gece şerif departmanı Dead Horse Road'daki köprü'nün yakınlarında terk edilmiş bir araç ihbarı aldı. Bölgede yapılan arama sonucunda nehirde bir kadın cesedi bulundu. Ölüm nedeni şu an için bilinmiyor. Şerif departmanı soruşturmayı sürdürüyor. Bu daha iyi mi?"

"Biraz," dedi Nick coşkusuzca. "Otopsinin bugün yapılacağını sanıyorum. Daha fazla bilgi için sizi daha sonra arayabilir miyim?"

"Arayabilirsin ama ne paylaşabileceğimi garanti edemem." Bree motoru çalıştırdı.

"TAMAM." Nick içini çekti ve aramayı sonlandırdı.

Bree otomatik pilotta şerifin karakoluna gitti. İdari asistanı Marge, elinde kocaman bir fincan kahveyle onu ofisinde karşıladı. Altmış yaşlarında olan Marge, şerif departmanında herkesten daha uzun süredir çalışıyordu. Herkes hakkında her şeyi biliyordu.

"Teşekkürler, Marge."

"Bir şey değil." Marge herkesin büyükannesi gibi görünüyordu. Ama yumuşak dış görünüşü demir gibi bir iradeyi ve kesip biçecek kadar keskin bir zekayı örtüyordu.

saçmalıkları sıcak bir neşterin tereyağını delip geçmesi gibi delip geçer.
"İlçe komisyon üyeleri toplantınızı iptal etti."

Orospu çocuğu.

"Bir sebep gösterdiler mi?" Bree sordu.

"Hayır. Sadece başka bir tarihe ertelemek istediler." "Yine mi?"

"Evet, yine," diye onayladı Marge. "Seni ertelemeye devam ederlerse, bir karar vermek zorunda kalmazlar."

Hayal kırıklığına uğrayan Bree, dün geceki görüşmenin raporlarını yazmak için bilgisayarının başına geçti. İşin iyi tarafı, artık Holly Thorpe'un otopsisine hazırlanmak için zamanı vardı.

ALTINCI BÖLÜM

Saat bire on dakika kala Matt adli tıp binasının önüne park etti. Yandaki boşlukta Bree cipinden iniyordu. Bugünkü toplantının korkunç nedenine rağmen, onu gördüğü için yine de mutluydu.

Kaldırımında ona katıldı ve merhaba öpücüğü verme isteğini bastırdı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledi. Bir insanın, temizlenen bir balık gibi kesilip açıldığını görmeye asla alıŇamayacaktı. Garip bir Ňekilde, morgdaki cesede bakmak Matt için olay yerindeki cesede bakmaktan daha kötüydü. Olay yerinde genellikle kişinin ölümüne yol açan tutku, öfke ya da başka motivasyonların izleri vardı. Ceset, bir Ňey onu kısa kesene kadar bir hayatı olan bir insandı. İşlenen suçun Ňiddeti ortadayken Matt üzüntü, öfke ya da hayal kırıklığı yaşırdı. Morgun soğuk sterilliğı, kurbanın insandan daha az insan gibi görünmesine neden oluyordu.

Sanki stok yapıyormuş gibi temiz bahar havasından son bir nefes aldı ve binaya doğru döndü. Bree için kapıyı açık tuttu. Bree önünden geçerken, annesinin ona doğduğundan beri öğrettiğı eski moda jestlerden herhangi birini sergilediğinde her zaman yaptığı gibi ağzının köşesi yukarı kalktı. Bu davranışlar onun için kökleşmiş ve nefes almak kadar otomatikti. Yüzünde Ňaşkın ama memnun bir ifade vardı, ama belki de memnun olmasına da Ňaşırmıştı.

Girişlerini yaptılar, ön odaya geçtiler ve kişisel koruyucu ekipmanlarını topladılar. Matt mavi bir önlük çizdi.

elbiselerinin üzerinde. Kemik testereleri dışarı çıktığında, vücut sıvıları ve et ve kemik parçaları uçuşabilirdi.

Otopsi odasına bakan küçük pencereden içeri baktı. Dr. Jones paslanmaz çelik masanın üzerine eğilmişti. Masanın üzerinde çıplak ceset yüzüstü yatıyordu.

"Erken kalktı," dedi, bir patiğin lastiğini düzeltmek için uzanırken.

"Kahretsin." Bree şeffaf plastik yüz siperini indirdi ve sallanan kapıdan içeri girdi.

Matt otopsinin bir bölümünü kaçırdığı için daha az üzgün bir halde onu izledi. Her zaman olduğu gibi, kokular ona bir darbe gibi çarptı ve hemen midesini bulandırdı. Ėki derin olmayan nefes aldı ve Bree'nin yanındaki pozisyonuna geçti. Nefesi yüz siperini buğulandırarak onu tuhaf bir şekilde klostrofobik hale getirdi.

Ceset sıyrılmış ve darbe almıştı. Köprü nehrin 30 feet üzerindeydi. Bu yükseklikte düşüş atlatılabilirdi ve su, atlayanın vurmayacağı kadar derindi. Ancak nehrin yüz metre aşağısında, cesedin akıntıda yuvarlanırken çarpmış olabileceği kayalar ve diğer enkazlar vardı.

Y kesiğı göğsü geniş ağızlı bir spor çantası gibi yarmıştı. Göğüs plakası çıkarılmıştı ve iç boşluk bomboştu. Organlar çıkarılmış, tartılmış, incelenmiş ve örnekler alınmıştı. Kesi kapatılmadan önce plastik bir torba içinde cesede geri verileceklerdi. Boynun arka kısmının altındaki bir blok boğazı uzatmış, deri düzgünce kesilmiş ve altta yatan anatomik yapıyı ortaya çıkarmak için geriye doğru soyulmuştu.

Masaya yaklaştıklarında Dr. Jones doğruldu. Her zamanki gibi hemen işe koyuldu.

"Bu kadının kimliğinin Holly Thorpe olduğunu doğrulamakla başlayacağım." Adli tabip başını cesede doğru eğdi. "Bayan Thorpe'un bulabildiğim hiçbir dış kaydı yok."

Bree, "Kocası çocukluğundan beri dışçıye gitmediğini söyledi," dedi.

Dr. Jones başını sallayarak devam etti. "Holly otuz dört yaşındaydı. Eğer çocukluğundan beri dışçıye gitmediyse, o dışçinin

artık faaliyette değildir veya kayıtlarını silmiştir. Diş hekimlerinin kayıtları o *kadar* uzun süre tutmaları gerekmiyor. Aile doktoruna göre, hiç kemiği kırılmamış. Bu yüzden karşılaştırayabileceğimiz bir röntgen bulamadık. Dövmesi ya da belirgin bir yara izi yok. Bunların olmaması bu kurbanla uyuşsa da yeterli değil. Hâlâ kimliğinin bilimsel olarak doğrulanmasına ihtiyacımız var. Saç fırçasında kökü hala bağlı olan birkaç saç teli vardı. Bunları DNA testi için gönderiyoruz ve sonuçlar gelir gelmez resmi bir kimlik teyidi yayınlayacağız."

Matt, "DNA testleri aylar sürebilir," dedi. "Bu, ailenin beklemesi için uzun bir süre."

Adli tabip, kimlik tespitinden tatmin olana kadar cesedi cenaze evine teslim etmedi.

"Katılıyorum." Dr. Jones başını salladı. "Aileye duyduğum saygıdan dolayı testlerin aceleye getirilmesini talep etmek için laboratuvarla temasa geçtim. Sonuçları bir hafta içinde almak için bastırıyorum." Cesedi işaret etti. "Yani, bilgilere dayanarak." Adli tabip eldivenli parmağıyla gerçekleri işaretledi. "Temel fiziksel özellikler, aracında ve çantasında bulunan kimlik ve Bay Thorpe'un eşinin tanınması, bunun Holly Thorpe olduğuna dair varsayımsal bir kimlik çıkarmaya hazırız."

Bree, "Bu bilgi kamuoyuna açıklanmadan önce ailesiyle konuşmak istiyorum" dedi.

Dr. Jones başını salladı. "Basın bildirisi yayınlamayı tercih ederseniz, benim için sorun değil."

Matt, adli tabibin titizliğinden ve şefkatinden çok etkilendi. Dr. Jones bakımındaki kalıntılara hasta gibi davranıyordu.

"Ölüm zamanı mı?" Bree sordu.

Dr. Jones cesede kaşlarını çatarak baktı. "Cesedin durumuna göre en iyi tahminim en az üç gündür ölü olduğu ama en fazla beş gündür. Ölüm zamanını Perşembe öğlen ile Cumartesi öğlen arasında veriyorum."

"Ölüm nedenini belirleyebilir misiniz?" Bree sordu.

"Evet." Dr. Jones cesetle yüzleşti. "Her şeyden önce boğulmamış. Ağızda, burun deliklerinde veya soluk borusunda köpük yoktu. Şişkinlik yok."

ciğerlerinden. Ama daha da önemlisi, suya girmeden çok önce ölmüştü."

Bree'nin duruşu sertleşti. "Ne kadar ?"

"Morluğun sabitleşmesi için yeterince uzun bir süre." Dr. Jones cesedin yan tarafında boylu boyunca uzanan mor bir lekeyi işaret etti. Cesedin kalçasında, koyu morun içine gömülmüş uzun, ince beyaz bir iz vardı. "Bu izi görüyor musunuz?"

Kalp atışı durduğunda, yerçekimi kanın vücudun en alt kısımlarında toplanmasına neden olmuştur. Morluk ya da livor mortis olarak bilinen bu süreç genellikle ölümden yaklaşık altı ila on iki saat sonra sabitleşirdi, ancak soğuk suya batırılmış olmak bu süreci yavaşlatırdı. Keskin, soluk izler deri basıncının sonucuydu ve genellikle cesedin ölümden hemen sonraki saatlerde bir nesnenin üzerinde yattığı anlamına geliyordu. Vücudun ağırlığı cisme baskı yapar ve çöken kanı çevre dokulara iterdi.

Dr. Jones devam etti. "Normalde, öldükten sonra suya batan cesetlerin üst gövdelerinde, başlarında ve ellerinde morluk görülür, çünkü yüzmeye meyillidirler." Vücudunu öne doğru kıvrıp ellerini ve başını sarkıtarak gösterdi.

Bree, "Dolayısıyla, yan yatan bir morluk paterninin varlığı atipiktir" dedi.

"Evet. Bir kayaya çarpmış ya da girdaba kapılmış olabilir." Dr. Jones, Vanna White'ın bir sesli harfi işaret etmesi gibi elini mor lekenin kenarı boyunca salladı. Parmak uçlarıyla soluk izden birkaç santim uzakta durdu. "Ancak genel morluk modelinin kesinliği ve bu izin keskinliği ve netliği, ölümden sonra en az altı saat boyunca sert bir yüzeyde yan yattığını gösteriyor."

Bree'nin omuzları düştü. "Sanırım o izi neyin yaptığını biliyorum. Bir buz kazıyıcının sapı."

Dr. Jones başını öne eğdi. "Boyut ve şekil doğru olacaktır. Evet. Aklınızda belirli bir buz kazıyıcı var mı?"

"Arabasının bagajında bir tane vardı. Bir fotoğrafı var." Bree masadan uzaklaştı, KKD elbisesini değiştirdi ve cep telefonunu çıkardı. Eldivenini çıkardı ve ekranı kaydardı. Ekrana dokunduktan sonra görüntüyü Dr. Jones ve Matt'e gösterdi.

Hep birlikte cesede doğru dönerek buz kazıyıcı sapının şeklini beyaz iz ile karşılaştırdılar.

ME başını salladı. "Ölçümlerle teyit etmem gerekecek ama bu iyi bir eşleşme gibi görünüyor."

Çıkarımları sindirirken üzerlerine bir sessizlik çöktü.

Ölümden sonra Holly muhtemelen kendi arabasının bagajında saatler geçirmiştir.

Bree nefes verdi. "Bir şerif yardımcısına haciz garajından buz kazıyıcı getirmesini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Dr. Jones.

"Nasıl öldü?" Matt sordu.

Adli tabip masanın üzerindeki dizüstü bilgisayara doğru ilerledi. Eldivenini çıkararak bilgisayarı kaydirdi ve kurbanın boynunun bir fotoğrafını çıkardı. "Boynun yumuşak ön kısmındaki bu çizikler vücuttaki diğer sıyrıklara benzemiyor."

Bree gözlerini kıstı. "Tırnak çiziklerine benziyorlar."

"Evet ve derinler," diye onayladı Dr. Jones.

Matt fotoğrafa baktı. Çizikler çenenin hemen altındaki yumuşak etten boğazın çukuruna doğru dikey olarak uzanıyordu. Gçinden bir tanıma duygusu geçti. "Kendi boynunu çizmiş."

"Evet." Dr. Jones kurbanın ellerini işaret etti. "İki tırnağı kırılmış. Altlarından sıyrıklar aldım ve biraz kan buldum."

Bree, "Nehir onu yıkamadığına göre derine gömülmüş olmalı," dedi.

Adli tabip başını salladı.

Matt kurbanın kendi boynunu tırmaladığını hayal etti. "Boynunda bir şey vardı. Onu çıkarmaya çalışıyordu. Herhangi bir bağ izi görmüyorum."

"Doğru." Dr. Jones kurbanın başına doğru ilerledi ve boyun kesisini işaret etti. "Derinin yüzeyinde görünen tek şey hafif bir kızarıklık olsa da, burada bir kanama bandı ve daha derin morarma görebilirsiniz. Yırtılmış kan damarlarının şekli, ön kol gibi sert bir şey tarafından basınç uygulandığını gösteriyor."

"Boğma tutuşu mu?" Matt sordu.

"Muhtemelen." Dr. Jones belirli yapıları işaret etti. "Ama bu çok iyi gösterilmemiş bir teknikti. Nefes borusu ve soluk borusunda da hafif hasar var. Eğer boğma tutuşu düzgün bir şekilde uygulanmış olsaydı, bu yapılarda hiçbir hasar olmazdı."

"Yani boğulmamış mı?" Bree görmek için boynunu bükte. "Doğru," dedi Dr. Jones. "Nefes borusundaki hasar ve soluk borusu solunumu tehlikeye atacak kadar geniş değildi. Boyun sıkışması nedeniyle hayatını kaybetti."

Matt'in kardeşi eski bir MMA dövüşçüsüydü ve Matt düzenli olarak onun salonunda antrenman yapıyordu. Boğma hareketlerini çok iyi biliyordu. Eğitimli bir kişi kanlı boğma uyguladığında, dirseğin kıvrımı soluk borusunun üzerine yerleştirilir, böylece solunum yolu sıkıştırılmazdı. Kişi nefes alabiliyordu. Boynun yan taraflarına basınç uygulanarak beyne giden kan akışı kesilir ve kurban saniyeler içinde baygın hale getirilirdi. Kanla boğmaya bu nedenle uyutarak tutma da denirdi.

Dr. Jones eldivenlerini çıkardı. Eldivenleri masanın üzerine, cesedin yanına koydu. "Normal boğuşmada, televizyondaki karma dövüş sanatlarında gördüğünüz gibi, ya kişi bayılmadan önce teslim olur ya da rakibi gevşediği anda tutuşu bırakır. Kan akışı beyne geri döner ve kişi bir iki dakika içinde uyanır."

Gerçekte, hakem yakından izledi ve dövüşçülerden biri bilincini kaybettiğinde dövüşü durdurdu.

"Peki ya ambar serbest bırakılmazsa?" Bree sordu. Dr. Jones kurbanı işaret etti. "Ölürsün."

YEDİNCİ BÖLÜM

O masadan uzaklaşırken ve Dr. Jones işine geri dönerken, Bree ME'nin verdiği bilgileri sindirdi.

Holly Thorpe intihar ederek ölmemişti.

Peki, onu kim öldürmüştü?

Bree beyaz bir çarşafı örtülü yakındaki bir masaya doğru yürüdü. Holly'nin giysileri, yerinden çıkabilecek herhangi bir izi yakalamak için çarşafın üzerine serilmişti.

Her bir giysi etiketlenmişti, ancak kumaşları ve DNA'yı bozabilecek bakteri ve küf oluşumunu önlemek için her bir parça torbalanmadan önce özel bir kurutma kabinde kurumaya bırakılacaktı. Bree giysilerin bir listesini aldı ama bluzun ipek olduğunu ve tasarımcı etiketi taşıdığını fark etti. Kot pantolon ve botlar daha yaygın alışveriş merkezi markalarıydı.

Bree otopsi odasından çıkarken yolu gösterdi. Matt'le birlikte KKD'lerini çıkardılar ve ofisten çıktılar.

Dışarıda yüzünü bahar güneşine çevirdi. Sıcaklık yüzünde temiz bir his uyandırdı ama otopsi odasının kemiklerine kadar işleyen soğukunu yok edemedi.

Bree ürperdi. "Holly öldürüldü."

Matt onun yanında, sanki su altındaymış gibi temiz hava soludu. "Ve ölümü dikkatlice ve kasıtlı olarak intihar gibi gösterilmiş, bu da önceden planlanmış olma ihtimalini artırıyor."

"Katili sahte bir not bile bırakmış." Bree'nin göğsünde öfke alevlendi.

"Şimdi ne olacak?" Matt sordu. "Owen Thorpe'la şimdi tekrar görüşmek mi istersiniz, yoksa daha fazla bilgi edinene kadar beklemek mi?"

"Evleri için bir arama emrine ihtiyacımız var." Bree ağzını büzdü. Owen'a karısının ölüm haberini vermek için gönüllü olmuştu. "Todd'a evrakları doldurmasını söyleyeceğim. Beklerken kız kardeşini ziyaret edelim ve Owen'ın barmen hikâyesini doğrulayalım."

Bree ona herhangi bir uyarıda bulunmak istemedi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Eğer Owen karısını öldürdüyse, kanıtları ortadan kaldırmak için zaten günleri vardı.

Matt başıyla onayladı. "İyi plan. Mazeretini güçlendirmesi için ona zaman vermeyin."

"Aynen öyle." Bree baş yardımcısını aradı ve otopsi sonuçları hakkında onu bilgilendirdi. "Thorpe'ların evi için arama emri çıkartın. Holly ve Owen Thorpe ile Shannon Phelps'in geçmişlerini araştırmamız gerekiyor. Ayrıca, Holly Thorpe, Owen Thorpe ve Shannon Phelps'in mali tablolarını almak için de arama emri isteyeceğiz. Ama önce Holly Thorpe'un işvereni Beckett İnşaat'ı ara ve Cuma günü işte olup olmadığını öğren. Eğer nerede olduğunu bulabilirsek, ölüm zamanını daraltmamıza yardımcı olacaktır."

"İlgileniyorum." Todd aramayı sonlandırdı. Bree departmanın başına geçtiğinde pek fazla soruşturma deneyimi yoktu. Önceki rüşvetçi şerif soruşturmalarını gizli tutmayı tercih etmişti. Ama Todd çabuk öğrenen biri olduğunu kanıtlıyordu.

"Biz onun evini ararken Owen'ı karakola götürüp güveçte pişirmek ister misin?" Matt sordu.

"Hayır. Onu korkutup avukatlık yapmasını istemiyorum. Önce onunla konuşacağız, sonra da arama emrini çıkaracağız."

Bree ve Matt onun Suburban'ını şerifin karakoluna bıraktıktan sonra onun SUV'sine bindiler.

Matt gösterge panelindeki bilgisayarı kullanarak Shannon Phelps'in adresini buldu. "Holly'nin kız kardeşi 29 numaralı kırsal yolda oturuyor." Adresi GPS'e girdi.

Bree kasabadan uzaklaştı.

On beş dakika sonra, yeni evlerden oluşan lüks bir siteye girdi. Shannon gri, iki katlı, çiftlik evi tarzında, ön verandası ve asılı çiçek saksılarıyla tamamlanmış bir evde yaşıyordu. "Güzel ev."

Matt, "Holly ve Owen'ın çok daha güzel," dedi.

Bree'nin telefonu çaldı. Ekrana baktı. Todd. "Hoparlördesin, Todd. Matt de burada. Ne öğrendin?"

Todd'un sesi cipin içinde yankılandı. "Beckett İnşaat'ın sekreteriyle konuştum. Holly Thorpe Cuma günü tam gün çalışmış. Saat beşte ayrılmış. Sahibi Paul Beckett müsait değilmiş."

"Numarası sende var mı?" Bree sordu.

"Sana mesaj atarım," dedi Todd. "Şu anda arama emri başvurusu üzerinde çalışıyorum. Elektronik olarak göndereceğim. Yani yakında geri gelir."

Bree motoru kapattı. "Eğer Holly Cuma günü işteydiyse, ölüm saatimiz Cuma gecesi saat beş ile Cumartesi öğlen arası olarak daralıyor. Teşekkürler Todd. Birkaç saat içinde ofise döneceğim."

Aramayı sonlandırdı. Todd'un mesajında Paul Beckett'in telefon numarası vardı. Bree onu aradı ama aktarıldı. Aramasına geri dönmesini rica eden bir mesaj bıraktıktan sonra SUV'den indi ve Matt'e araba yolunda katıldı. Ön merdivenlerden verandaya çıktılar ve Bree koyu kırmızı kapıyı çaldı. Geçeriden küçük bir köpek havlamaya bağıladı.

İçeriden gelen ayak sesleri yaklaştı. Kapı açıldı ve çene hizasında sarı bukleleri olan minyon bir kadın ortaya çıktı. Bir kolunda küçük, tüylü bir köpek tutuyordu. Hayvanın büyük bir alt ısırığı vardı ve alt dişleri bir pirananınki gibi ağzından dışarı fırlamıştı.

"Yardım edebilir miyim?" -kokladı- "yardım edebilir miyim?" Kız kardeşler arasında güçlü bir aile benzerliği vardı. Holly'nin ehliyet fotoğrafına bakılırsa Shannon on ya da on beş kilo daha fazlaydı. Bu kilo Holly'nin daha zayıf ve sert olan yüzünü yumuşatmıştı. Shannon buruşuk bir mendili gözlerine bastırdı. Gözleri kırmızı çerçeveli ve ağırlı görünüyordu. Ağlamaktan bütün yüzü şişmişti.

"Siz Shannon Phelps misiniz?" Bree sordu.

Shannon Bree'den Matt'e baktı ve bakışları bir saniye daha orada kaldı. Bree onu suçlayamazdı. Kendisini ve Matt'i tanıttı.

Sonra Shannon'ın gözleri büyüdü ve Bree'nin üniformasını fark eder gibi oldu. "Aman Tanrım. Holly için buradasın." Yüzü buruştu ve taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

"İçeri girebilir miyiz?" Bree sordu.

Shannon başını salladı, sanki konuşamıyormuş gibi yüzü gergindi. Döndü ve kendisini takip etmelerini işaret etti. Ahşap zeminli bir koridordan gri ve beyaz tonlarında dekore edilmiş aydınlık, modern bir mutfığa doğru yürüdüler. Shannon köpeği yere bıraktı ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi mutfağın ortasında durdu. Adanın üzerinde, boş bir fincandan bir çay poşetinin ipi sarkıyordu.

"Kaybınız için üzgünüz," dedi Bree.

Shannon'ın başı sarsak bir şekilde .

"Size birkaç soru sormak istiyoruz," diye devam etti Bree.

Shannon'ın ayaklarının dibindeki köpek hırladı, boncuk gibi siyah gözleri Bree'ye kilitlenmişti.

Bree'nin köpek korkusu kök salmıştı ama bu seferki on kilo bile olamazdı. Bunu görmezden gelerek Shannon'la yüzleşti.

"Özür dilerim." Shannon adadaki bir tabureye kaydı. "Yabancıları sevmez ama sadece havlar. Isırmaz."

Köpek döndü ve Matt'e doğru iki büklüm yürüdü. Kokladı. Sonra anlaşılabilir bir nedenle duruşu yumuşadı. Kabarık kuyruğu sanki sallanmayı düşünüyormuş gibi titredi.

Matt çömeldi ve elini uzattı. "Kimmiş uslu çocuk?" Her zamanki gibi, tiz bebek sesini kullanarak hiç utangaçlık göstermedi. Köpek de her zamanki gibi buna kandı ve tırmalamak için harekete geçti.

"Vay canına. Genelde insanları pek sevmez." Shannon Matt'e yeni bir takdirle baktı.

"Köpekleri sevdiğimi biliyor." Matt küçük köpeğin kulaklarının okşadı. Sonra doğruldu.

Bree adanın ucunda, Shannon'ın çaprazındaki tabureyi işaret etti. Matt başını salladı ve Bree'nin görüşmede liderliği onun almasını istediğini anladı. Matt'in Shannon'la köpek aracılığıyla bağ kurduğu açıktı. Shannon'ın ona açılma olasılığı daha yüksekti.

Bree odayı taradı. Bakışları raftaki bir dizi çerçeveli fotoğrafta durdu. Çoğu köpeğe aitti ama Bree'nin gözleri Shannon ve Holly'nin küçük kızlık fotoğrafında durdu. Sekiz ve on yaşlarında olduklarını tahmin etti. omuza durmuşlardı, birbirlerinin ayna görüntüleri gibiydiler.

Birbirlerine en yakın ellerinde beyzbol topları ve karşılıklı omuzlarında sopalarla.

Shannon parmaklarını çay fincanına doladı ve Matt'e, "Dün gece Owen aradığında ona inanmadım. Holly'nin kendini öldürdüğünü, köprüden atladığını söyledi."

"Holly depresyonda mıydı?" Matt sordu. "İntihar ettiğini düşünmek için bir nedeniniz var mı?"

"İkimiz de annemiz için üzülüyoruz. O kanser. Dördüncü evrede. Artı . . ." Shannon'ın nefesi titredi ve kendini toparlamak için durakladı. Bir elini göğsüne koydu. "Orası babamızın öldüğü yerle aynı."

Bree'nin dikkati bıçak gibi keskinleşti. Bu bir tesadüf olamazdı.

"Bu ne zaman oldu?" Matt sordu.

Shannon başını salladı ve sesi yumuşadı. "Bir araba kazasıydı. Holly ve ben lisedeydik. Şerif yardımcısının anneme haber vermek için kapıya gelişini hâlâ hatırlıyorum. Arabası tepeden aşağı indi ve korkuluklar başlamadan hemen önce setten aşağı kaydı. Annem o günden sonra bir daha eskisi gibi olmadı."

Matt, "böyle bir şey geldiği için üzgünüm," dedi.

"Teşekkür ." Shannon gözyaşlarıyla dolu gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Kaybınız için üzgünüm." Bree nefes verdi ve Owen'a karısının intihar ederek öldüğünü söylediği için Şerif Yardımcısı Oscar'a sessizce lanet okudu. Owen yanlış bilgiyi Shannon'a yaymıştı ve şimdi Bree bunu düzeltmek zorundaydı. "Bazı haberlerim var. Kız kardeşinizin ölümü intihar değildi."

Şok Shannon'ın gözlerini açtı. "Ne demek istiyorsun?"

Bree darbeyi yumuşatmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordu. "O öldürüldü."

Shannon dondu kaldı. "Ne? Nasıl?"

"Şu anda zaman çizelgesini oluşturmaya çalışıyoruz," dedi Bree. "Yardım edebileceğinizi umuyoruz."

"Ama Owen dedi ki ..." Shannon'ın kafası karışmış gibiydi.

Bree başını salladı. "Dün gece intihar ihtimali varmış gibi görünüyordu ama adli tabip bu öğleden sonra ölüm nedenini açıkladı."

"Buna inanamıyorum." Shannon küçük bir tırnağını ısırđı, dikkati içine yönelmişti.

Bree devam etti. "Owen, Holly'nin hafta sonu burada seninle olduğunu düşündüğünü söyledi."

Shannon'ın ağzı acı bir kaş çatmayla yarıldı. "Buraya genellikle büyük bir kavga ettiklerinde gelirdi. Ona sürekli ona geri dönmemesini söylüyordum ama beni dinlemiyordu."

"Neden ?" Bree sordu.

"Onu sevdiğini söyledi." Shannon iç çekti. "Değişken bir ilişkileri vardı. Ya aşık olurlardı ya da kavga ederlerdi. hiçbir şey yoktu." kaçırdı. "Dün gece o kadar şok olmuştum ki doğru düzgün düşünemiyordum ama bütün gün bu haberin yanlış olması gerektiğini hissettim. Şimdi de Owen'ın sesi kafamın içinde dolaşıp duruyor. Dün gece çok sakindi."

Bree ona detaylandırması için birkaç saniye verdi ama o detaylandırmadı. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Shannon bakışlarını kaldırdı. Nemli gözlerinde öfke parlıyordu. "Belki de onu o öldürmüştür."

"Onu öldürdüğüne inanmak için herhangi bir nedeniniz var mı?" Bree sordu.

Shannon bir omzunu kaldırdı. "Bilerek değil ama belki kazara. Kavga ettiklerinde, *kavga* ederlerdi. Sessiz, makul tartışmalar yapmadılar. Yıkıp döktüler." Gözleri kısıldı. "Ve bir keresinde Owen'ın onun kendisini terk etmesine asla izin vermeyeceğini söylediğini duymuştum. Soğukkanlı falan olduğunu söylemiyorum, sadece huysuz biri. Ama Holly de öyleydi."

Matt dirseklerinin üzerine yaslandı. "Owen kız kardeşine hiç kötü davrandı mı?"

Shannon düşünceli bir ifadeyle dudaklarını düzleştirdi. "Bilmiyorum ama beni şaşırtmazdı, özellikle de-" Birden konuşmayı kesti.

"Özellikle ne?" Bree sordu.

"Hiçbir şey." Shannon'ın bakışları düştü. Bilgi mi saklıyordu?

"Belirli bir olaydan haberiniz yok mu?" Bree sordu. "Kız kardeşin ona vurduğunu sana hiç söylemedi mi?"

"Hayır." Shannon başını salladı.

Hayal kırıklığına uğrayan Bree vites değiştirdi. "Holly ile en son ne zaman konuştun?"

"Perşembe gecesini buraya geldi," dedi Shannon. "Ne hakkında konuştunuz?" Bree sordu.

"Annemin bakımı konusunda tartıştık." Shannon gözlerini kapattı.

"Özellikle üzgün müydü?" Bree taburedeki pozisyonunu değiştirdi.

Köpek ona hırladı ve Shannon köpeğin kulaklarını okşadı. "Annem hakkında her konuştuğumuzda ikimiz de üzülüyoruz."

"Bu tartışmayı kim kazandı?" Matt sordu.

"İkimiz de. Kazanmak diye bir şey yok. Holly bana hâlâ kızgın. Annemi bakımevine yatırmak istiyor ama ben istemiyorum." Shannon'ın yüzü kızardı. "Annem ölmeye hazır değil." Güçlü sözlerine rağmen sesi ikna olmuş gibi çıkmıyordu.

Bree, "Annen ne yapmak istiyor?" diye sordu.

"Annem gerçekten çok mücadele ediyor. Daha fazla tedavi ona altı ay daha kazandırabilir. Belki daha fazla." Shannon soruya tam olarak cevap vermedi. "Evde bakıma ihtiyacı var. Sigortasının ona tanıdığı tüm günleri kullandı. Ayrıca, ek ödemeler, ekipmanlar ve karşılanmayan ilaçlar var. Holly ve ben faturaları bölüşüyoruz. Geçen ay toplam beş bin doların biraz üzerindeydi."

"Ve Holly bunun yarısını mı ödedi?" Bree, Owen'ın 1000 dolar ödediklerini söylediğini hatırlıyordu.

"Evet, ama bu konuda sonsuza kadar şikayet etmeden önce değil." Shannon elini tezgâha vurdu. Ani ses köpeği ürküttü. "Özür dilerim, Tavuk." Köpeği başından öptü ve yere bıraktı. Köpek köşedeki küçük yatağa koştu. Yere uzanan köpek başını yatağın üzerine koydu ve sanki onun ölümünü planlıyormuş gibi Bree'ye baktı.

Shannon devam etti. "Holly ve Owen arasındaki bu kavga tamamen onun suçuydu. Bunu biliyorum. Sanki para annemizin hayatından daha önemliymiş gibi maliyetten şikâyet ediyordu. Yine de sanırım artık istediğini elde etti. Başka fatura ödemeyecek. Holly öldüğüne göre ödemeye devam etmesinin imkânı yok." Shannon içini çekti, acısı yüzünü ekşitiyordu.

"Cuma akşamı neredeydin?" Bree mutfaka göz gezdirdi. Shannon'ın büyük evi Holly ve Owen'ın apartman dairesinden çok daha güzeldi. Bree'nin bakışları Shannon'a döndü.

"Buradaydım, geç saate kadar çalışıyordum." Shannon ayağa kalktı ve musluktan bardağına su doldurdu. "Genelde akşamları annemi ziyaret ederim ama üşütmüşüm. Onu birkaç gündür görmedim. Bağışıklık sistemi zayıflamış durumda. Ona mikrop bulaştırma riskini göze alamam. Hafif bir soğuk algınlığı bile onu öldürebilir. Genelde ben ziyaret edemezsem Holly . Annemi tek idare etmek gerçekten zor ."

"Ne yapıyorsun?" Bree sordu.

Shannon kupasını mikrodalgaya koydu ve bir düğmeye bastı. "Online pazarlama kampanyaları yürütüyorum. Çay?" diye sordu otomatik olarak.

"Hayır, teşekkür ederim." Matt başını salladı. "Cuma gecesi çalıştığınıza dair bir kanıtınız var mı?"

"Bilmiyorum." Shannon'ın yüzü buruştu. Tavana doğru baktı. "Saat altı gibi postalarımı ve çöp kutumu getirirken komşuma el salladım ve akşamın büyük bölümünde evrak işleriyle uğraştım. Bir müşteriyle ileri geri mesajlaştım." Dudaklarını . "Ne zaman açıp kapattığımı takip eden bir güvenlik sistemim var."

"Hangi komşu?" Bree telefonundaki bir notu açtı.

"Sokağın karşısında." Shannon evinin önünü işaret etti. İç çekti. "Açıkçası pek dışarı çıkmıyorum. Çok fazla arkadaşım yok. Yalnız olmayı tercih ediyorum."

Bree komşunun evinin yerini not etti. "Bir şirket için mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Mikrodalgadan bip sesi geldi ve Shannon kupasını çıkardı. "Ben kendim için çalışıyorum. Evde bir ofisim var."

Bree, "Müşterinin iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak," dedi.

Shannon telaşlanmış görünüyordu. "Müşterimi bu işe bulaştırmamayı tercih ederim. Şu anda iş kaybetmeyi göze alamam. Holly'nin gidişiyle annemin tüm faturalarını ben ödemek zorunda ."

"Teşekkür ederim." Bree şimdilik bu işin peşini bıraktı. Shannon'ı töhmet altında bırakacak bir bilgi bulursa, müşteri bilgilerini tekrar gözden geçirecekti. O zamana kadar kadını itaat etmeye zorlayamazdı.

Matt mutfağı işaret etti. "Burası güzel bir ev. İşiniz başarılı olmalı."

"Ben ." Shannon bardağına bir poşet çay attı. "Ama daha da önemlisi, mali durumum iyi. Tasarruf ederim. Yatırım yaparım. Tutumluyum." Çenesi inatçı bir eğimle kalktı. "Kız kardeşimden daha fazla param olduğunu ve annemin bakımı için daha fazla para ödemem gerektiğini ima ediyorsun."

Bree hiçbir şey söylemedi ama o da tam olarak bunu düşünüyordu. Sessizliğin birkaç rahatsız edici saniye sürmesine izin verdi, Shannon'ın muhtemelen onu doldurmak isteyeceğini biliyordu.

Shannon ofladı pufladı. "Kız kardeşim ve kocası tüm paralarını harcarken neden faturayı ben ödemek zorundayım? İki maaşları var ve beş kuruş bile biriktiremiyorlar." Çayını yudumladı, yüzü gergindi. "Aralık ayında bir gemi seyahatine çıktılar. Ondan altı ay önce Vegas'a uçtular. Sonra Owen'ın blackjack oynarken kaybettiği para için kavga ettiler. Holly o kavgadan sonra üç gün boyunca benim misafir odamda yattı." Kupasını yere bıraktı. "Hayatımız boyunca sorumluluk sahibi olan ben oldum. Ödül olarak, sorumlulukların daha fazlasını üstlenmek zorunda kaldım. Bu hiç adil değil."

"Hayır," diye kabul etti Bree. "Ona kızgın mıydın?"

Shannon cevap vermedi ama gözleri parlıyordu. *Öz-doğruluk mu?*

Matt, "Eğer kız kardeşim tüm parasını eğlenceye harcayıp sonra da annemin bakımını kesmek isteseydi, çok kızardım" dedi.

Shannon'ın acı bakışları da aynı fikirdeydi.

"Kavgan ne kadar kötüydü?" Bree sordu.

"Bütün kız kardeşler tartışır," dedi Shannon ama sesi kasvetliydi. "Özellikle de bizimki gibi durumlarda." Ürperdi. "Ama ona söylediğim kızgın sözleri geri almamın bir yolu yok. O öldü ve ben de benden duyduğu son şeyin onun ne kadar bencil, zalim ve sorumsuz olduğunu düşündüğüm gerçeği ile yaşamak zorundayım."

"Soruşturmamız için yararlı olabilecek başka bir şey hatırlarsanız lütfen beni arayın." Bree masanın üzerine bir kartvizit bıraktı. Matt'le birlikte ön kapıya doğru yürürken köpek yeniden havlamaya başladı. Onlar çıkarken Shannon pencereden onları izledi, yüzü düşünceli bir acı maskesine kilitlenmişti.

Sokağın karşısına geçip kapıyı çaldılar. Komşu kapıyı açtı ve Cuma akşamı saat altı civarında işten eve döndüğünde Shannon'ı dışarıda gördüğünü doğruladı. Bree ve Matt cipe döndüler.

Matt yolcu koltuğuna tırmandı ve kapıyı kapattı. "Owen gittikçe daha iyi görünüyor."

"Öldürülen kadınların çoğu sevgilileri tarafından öldürülüyor." Bree motoru çalıştırdı, aracı geri çevirdi ve evden uzaklaştı. "Ama Shannon'ın da motivasyonu vardı. Holly annelerinin fişini çekmek istiyordu. Bir tartışma için daha duygusal bir konu düşünemiyorum."

"Yani bu bir tutku cinayeti miydi?"

Bree başparmağıyla vurdu. "Künt kuvvet travması tutkulu olabilir. Boğulma tutkulu hissettirir. Silahlı ya da bıçaklı bir saldırı bile duygularla beslenebilir. Ama kanla boğulma daha fazla hissettirir."

"Hesaplanmış mı?"

"Evet," dedi Bree. "Kötü uygulanmış olsa bile, kanla boğma bilgi ve teknik gerektirir. Eğer adli tabip haklıysa, katil kadının arkasındaydı ve kolunu boğazına dolamıştı. Gerçek bir yüzleşme yüz yüze olurdu. Bu sinsî bir hareket gibi geliyor."

Matt, "Dr. Jones tekniğin çok iyi olmadığını söyledi," dedi. "Ama katilimizin dövüş sanatları eğitimi alıp almadığını merak ediyorum."

"Bu bir olasılık."

Matt, "Shannon kız kardeşinin ölümünden maddi olarak zarar gördü," dedi.

Dışarı.

"Evet, öyle." Bree aracı vitese taktı. "Ama aynı zamanda bir şeyler hissine kapıldım."

"Onu ben de yakaladım. Owen ve Holly'nin kavgalarıyla ilgili bir şeydi."

Bree kontrol edildi onu Telefon. "The arama emri için Holly'nin evi içeride."

"Gidip Owen'ı görelim," dedi Matt. "Holly'nin babasının da aynı köprüde öldüğünden hiç söz etmemiş olmasını ilginç buluyorum."

"Ben de." Bree, Todd'u aradı ve yaklaşık otuz dakika içinde arama emrinin bir kopyasıyla birlikte Owen'ın adresine bir şerif yardımcısı göndermesini istedi.

dakikalar.

"Yol üzerindeki barda duracağız. Onu tekrar sorgulamadan önce mazeretinin ne kadar güçlü olduğunu bilmek istiyorum." Bree arabayı Holly ve Owen'ın evinden birkaç blok ötede bulunan Grey Fox adlı bara doğru sürdü. Grey Fox'un içi de dışı da tam bir batakhaneydi. Birkaç adam barda sıralanmış, biralarını yudumluyor ve tavana monte edilmiş üç televizyonda spor karşılaşmalarını izliyorlardı. Barmen otuz yaşlarında ve beş sekiz boylarında sıska biriydi. Kafa derisindeki kafatası dövmesi, sık kesilmiş siyah saçlarının arasından görünüyordu. Şüpheli derecede kirli bir bezle bir şarap kadehini kuruluyordu. Bree, Grey Fox'u olası mekânlar listesinden çıkardı.

Barmen Bree'nin üniformasını gördü ve dondu kaldı.

Bara doğru yürüdü. "Billy'yi arıyorum."

"Ben Billy." Ama başka biri olmayı tercih eder gibi görünüyordu. Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "Tam adın ne?"

"Billy Zinke." Bardağı kurulamaya devam etti.

Bree, "Size Owen Thorpe hakkında birkaç soru sormak istiyoruz" dedi.

Billy ona ihtiyatlı bir kaş çattı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Bree kollarını bara dayadı. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Hafta sonunun çoğunda buradaydı." Billy kuru bardak sapını baş üstü rafına kaydırıp ve bir tane daha aldı. "Cuma gecesi geldi, karısına kızgındı. Yeni bir şey yok."

"Cuma gecesi kaçta ayrıldı?" Matt sordu.

Billy homurdandı. ". Kapanışta onu taburesinden kaldırıp benimle birlikte eve götürmek zorunda kaldım. Yürümesine izin verseydim, kendini çukurda bulurdu. Adam kafayı bulmuştu."

"Saat kaçta kapanıyor?" Bree sordu.

"Sabah dört." Billy paçavrayı omzunun üzerinden attı.

"Onu neden evine götürdün?" Bree sordu.

"Çok sarhoş olduğu için düşüp bir yerini kıracak diye korktum, mesela kafasını." Billy kollarını göğsünde kavuşturdu. "Owen yıllardır buranın müdavimidir. İster inanın ister inanmayın, burası her zaman dolu değildir. Sadece benim ve birkaç müşterinin maç izlediği pek çok gece oldu." Başıyla tepedeki televizyonu işaret etti. "Owen'la pek çok gece takıldık."

"Cumartesi günü evinizden saat kaçta ayrıldı?" Bree sordu.

Billy başını salladı. "Tam olarak hatırlamıyorum ama ikimiz de öğleden önce uyanmadık."

Bree barın üzerine monte edilmiş bir güvenlik kamerasına baktı. "Bu zaman çizelgesini destekleyecek güvenlik kayıtlarınız var mı?"

Billy onun bakışlarını takip etti. "Ön ve arka kapıda güvenlik kameralarımız var. Hepsi bu kadar."

"Peki ya ?" Köşedeki kameraya başıyla işaret etti.

Billy sesini alçalttı. "Yıllardır çalışmıyor."

"Oda arkadaşın var mı?" Bree, Owen'ın mazereti için daha fazla onay isterdi.

"Hayır." Billy başını salladı. "Ben yalnız yaşıyorum."

"O zaman kapıların görüntülerini istiyorum, lütfen," dedi Bree.

"Ayrıca, karakola gelip bir ifade imzalamanız gerekiyor."

"Elbette." Billy bir kapı aralığından kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde bir flash diskle döndü. "İşte."

"Teşekkürler." Bree USB belleği aldı.

Eğer Owen'ın bir tanığı varsa, işi daha da zorlaştı. Başka kim karısını öldürmek istemişti?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gözlerini öğleden sonra güneşinden koruyan Cady, el arabasını park alanından iterek evcil hayvan malzemeleri satan dükkâna girdi. Sabahı elleri ve dizleri üzerinde bir pitbull ve üç yavrusunu terk edilmiş bir evin dehlizinden çıkarmaya çalışarak geçirmişti. Spor ayakkabıları çamur içindeydi. Ter, ADOPT DON'T SHOP tişörtünü lekelemiş ve kot pantolonu kir içinde kalmıştı - en azından kir olduğunu umuyordu. Umutsuzca bir duşa ihtiyacı vardı ama aynı zamanda birkaç yüz kilo köpek mamasına da ihtiyacı vardı.

"Hey, Cady!" Russell yaşlı bir kadının tasmaını kontrol ederken kasadan seslendi. Alışveriş arabasında siyah bir Fransız buldogu oturuyordu. Cady, bulanık gözlerinden ve beyaz ağzından köpeğin de yaşlı bir vatandaş olduğunu tahmin etti.

"Selam, Russell." Cady dükkânın önündeki büyük karton kutuya doğru giderken el salladı.

Russell yaşlı kadına para üstünü verdi ve kasayı kapattı. "Kutu bu hafta dolu."

"Bu harika. Bağışlar için gerçekten minnettarız." Cady el arabasını mağazanın ön köşesine götürdü. İçeride eski havlular, oyuncaklar ve köpek maması buldu. "İyi skor."

"Dur sana yardım edeyim." Russell aceleyle yanına geldi.

Onun yardımıyla Cady el arabasını kutunun kenarının altından geçirdi ve geriye doğru yatırdı. Sonra da Russell'in açık tuttuğu kapıya doğru götürdü. Bir haftalık yükünü kamyonetinin arkasına yükledikten sonra hızlı bir zihinsel envanter çıkardı. Ek kuru köpek mamasına ve biraz çiğneme kemiğine ihtiyacı vardı. El arabasını minibüse koydu ve dükkâna geri döndü.

Bir el arabası kaparak aceleyle köpek maması reyonuna girdi. Kendi dört köpeği için elli kiloluk bir torba aldı. Sonra Matt'in kulübesinde yatılı kalan Furever Friends'in köpekleri için ek torbalar seçti. Cady bir kutu konserveyi arabaya yükledi. Yığılı el arabası ağırdı ve hareket ettirmek için ona doğru eğilmesi gerekiyordu, bu yüzden onu sıranın sonunda bırakıp ödül mamalarını ve çiğnemelikleri aldı. Koridorun sonuna geldiğinde iri bir erkek bedenine çarptı.

Geriye doğru tökezledi. "Affedersiniz." Dengesini toparlayarak başını kaldırdı.

Kahretsin.

Greg.

Eski kocası ona baktı. "Cady."

Solgundu ve yanakları her zamankinden daha belirgindi ama yine de o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Saçları simsiyah ve dalgalıydı, gözleri ise kış gökyüzünden daha maviydi. Siyah bir tişört ve spor salonunda geçirdiği saatleri gösteren bir kot pantolon giymişti. Karın kaslarının elmacık kemikleri kadar yontulmuş olduğunu biliyordu. Diğer şeylerin yanı sıra iç çamaşırı modelliği de yapmıştı. Adam bir Yunan heykeli gibi yapılıydı.

Elbette bugün onunla karşılaşacaktı, o böyle görünürken ve kendisi de ... gibi görünürken. Neden geçen hafta, saçları gerçekten güzel olduğu bir günde ona rastlamadı? Ama sonra, birlikte oldukları süre boyunca, kendini kendi liginin dışında hissetmişti.

Ona aşık olmasının nedeni görünüşüydü ama dersini almıştı. Yüzeysel olmanın bedelini ağır ödemişti ve bir daha asla güzel bir yüze kanmayacaktı. Greg'in tepeden tırnağa yakışıklılığı çirkin bir kişiliği örtüyordu.

Anılar gözlerinin akın etti ve gözleri buğulandı. Gözyaşlarının Greg'le hiçbir ilgisi yoktu.

Sertçe öksürdü, sesi bir fokun havlaması kadar derin ve sertti.

Onu altı yıldır görmemiş olmasına ve hasta görünmesine rağmen, sağlığı hakkında bilgi almadı. Onun yerine, kendisine yaşattığı saçmalıkları hatırladı ve ondan uzaklaşmak için arkasını döndü.

Kolunun altında tuttuğu köpek maması poşetini kaydırıldı. "Kaçmak zorunda değilsin."

"Kaçmıyorum ama sana söyleyecek bir şeyim yok." El arabasını kaptı ve mağazanın önüne doğru döndü. Ağırlığın etkisiyle neredeyse devriliyordu ve köpek bisküvilerinin sergilendiği bir kartona çarptı. Kutular yere yuvarlandı.

Lanet olsun.

Her şeyi hatırladıkça gözlerinden daha fazla yaş akıyordu: çok erken doğum sancısı, hastane battaniyesine sarılmış bebek boyutundaki bebek, hastaneden boş kollarla ayrılmak. O boş acıyı her zaman kalbinde taşıyacaktı.

Şimdi bir evcil hayvan dükkanında ağlıyordu. Greg'in önünde.

Arkasında, Greg'in nefesinin altında "Aptal sürtük," diye mırıldandığını duydu. Daha yüksek sesle, "Sen hâlâ delisin. İyi ki ayrılmışız."

Öfke bir ateş topu gibi karnında toplandı. Greg'in o mükemmel vücudunda empati kuracak tek bir kemik bile yoktu. O sadece kendini düşünürdü.

Onunla yüzleşmek için döndü. "*Tam* bir pisliksin."

Yüzü kızardı ve bir adım daha yaklaştı. "Benimle böyle konuşma."

"Yoksa ne olur?"

Ters ters baktı ama cevap vermedi.

Altı yıl önce Greg onu korkutmayı başarmıştı. Fiziksel olarak değil - ondan hiç korkmamıştı. Gözünü korkutması psikolojikti. Suçluluk duygusuyla ona eziyet etmişti. O zamanlar duygusal ve fiziksel bir karmaşa içindeydi. Şimdi bunların hiçbiri değildi. Doğruldu ve çenesini kaldırdı. O ve Greg aynı boydaydılar. Onun kırılgan egosunu korumak için bir zamanlar sadece düz ayakkabı giydiğine inanamıyordu. Sırf kısa ilişkileri sürpriz bir hamilelikle sonuçlandığı için onunla evlenmekle aptallık etmişti. Ama kederinin altında, evde yapılan testi okuduğunda içinde patlayan sevinç yatıyordu. Kendini bambaşka bir insan gibi hissetmişti. İlk başta, o da değişmiş gibi görünüyordu.

Ama yapmadı, gerçekten yapmadı.

Bir adım daha yaklaştı ve parmağını Greg'in yüzüne doğru uzattı. "Benden uzak dur Greg. Bu sefer çocuğumu kaybetmenin yasını tutmayacağım."

"Dikkatsizliğinle öldürdüğün çocuğumuzu kastetmiyor musun?" Greg'in sözleri kadının içini parçaladı.

Hatalı olmadığını biliyordu ama yine de suçluluk duygusu onu kalbinden vurdu. Çok sağlıklı bir hamilelik geçirmiş ve beş aylık olmuştu. Doktor ona son üç aylık döneme kadar rahat olduğu egzersizlere devam edebileceğini söylemişti. Liseden beri kürek çekiyordu ama Greg bırakmasını istemişti. Onun kendisinden daha hızlı olması Greg'i her zaman güvensiz hissettirmişti. Düşük başladığında nehirdeydi. O anı ve ardından gelen kâbusu hayatının geri kalanında ruhunda bir yara izi gibi taşıyacaktı.

Daha sonra bebeğin kalbinde bir anormallik olduğunu, o gün denize açılmadan önce öldüğünü ve doğmuş olsa bile hayatta kalamayacağını öğrenmişlerdi. Ama ölümünden hemen sonra bunu bilmiyordu. Kendini suçlamıştı.

Greg de onu suçlamıştı.

Hayatının en kötü anında ona destek olmak yerine, her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Ama oğlunun ölüm nedeni hakkında Greg'le tartışmayacaktı. Ona hiçbir şey borçlu değildi.

"Beni rahat bırakın." Cady ona sırtını döndü ve el arabasını ön kasaya doğru itti. Onun kendisini dükkândan kovmasına izin vermeyecekti. Bu sefer onun saçmalıklarına katlanmayacaktı.

"Elbette," diye seslendi Greg arkasından. "Kaç. En iyi yaptığın şey bu."

Bir elinin parmakları alışveriş arabasının sapına dolandı. Diğer eliyle de omzunun üzerinden ona kuşu vurdu.

Russell koridorun başında belirdi. Cady ile Greg'in arasına ve tekrar Cady'ye baktı. "Her şey yolunda mı?"

Cady küçük bir gülümsemeyi zorladı. Yüzündeki kaslar donmuştu. Paramparça olacaklarmış gibi hissediyorlardı. "İyi. Dağınıklık için özür dilerim."

Russell bir elini kaldırdı. "Bunun için endişelenme." Hâlâ aynı yerde duran Greg'e kaşlarını çatarak baktı, yüzü öfkeli bir kaş çatmayla kilitlenmişti.

Cady çıkış yaptı ve arabasını minibüse doğru itti. Otoparkın karşısında Greg'in küçük, koyu gri bir SUV'ye binip otoparktan çıktığını gördü. Ona küfrederek ağır poşetleri kargo bölümüne taşıdı. Fiziksel emek öfkesinin bir kısmını dindirmişti.

Sonra direksiyonun arkasına geçti ve gözyaşlarına boğuldu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Salı öğleden sonra Matt, Thorpe'ların ön basamağında durdu. Owen'dan ve alkol kokusundan uzağa doğru eğildi. Adamın vücudundan yayılan viski dumanı sanki içkiyle marine edilmiş gibi bunaltıcıydı. Biri ona bir metre yakınlıkta bir kibrit çaksa, TIKI meşalesi gibi yanacaktı.

"Ne?" Owen ayaklarının üzerinde sallandı.

"Eşinizin ölümüyle ilgili haberlerimiz var," dedi Bree.

Owen cam gibi gözlerle baktı. "TAMAM." Elini sallayarak döndü ve koridorda sendeleyerek yürümeye başladı. Son zamanlarda düş almadığı belliydi.

Matt ve Bree onu mutfığa kadar izlediler. BO'nun üstündeki hafif kusmuk kokusu Matt'i çok etkiledi. Birisi -muhtemelen Owen- bir yerlerde hastalanmıştı. Tezgâhın üzerinde neredeyse boşalmış bir viski şişesi duruyordu. İkinci bir şişe de hazır bekliyordu. Masanın üzerindeki bir bardakta kehribar rengi bir sıvı vardı. Owen alkol zehirlenmesiyle intihara mı kalkışmıştı?

"Kardeşin dün gece gelmiyor muydu?" Matt sordu.

"O yaptı." Owen merdiven boşluğunu işaret etti. "Steve üst katta sızmış."

Kusan o olmalı.

"Kim bana daha fazla viski getirdi sanıyorsun?" Owen sordu.

Yardımcı olmuyor.

Owen masaya oturdu ve bardağı aldı, sanki profesyonel bir düzeyde çalışıyormuş gibi emin ve yumuşak bir hareket yaptı.

Bree masanın diğer tarafına oturdu. Matt onun sandalyesinin arkasında duruyordu.

"İşe gitmedin mi?" Sesi suçlayıcı değildi, sadece meraklıydı.

"Hasta olduğumu ." Owen yudumladı. "Patronum haftanın geri kalanında izin vermedi. Şimdiye kadar yaptığı ilk pislik olmayan şey. Sanırım bir banka için tam teşekküllü bir insan olabilmen için karının ölmesi gerekiyor."

Matt, Owen'ın viskisinin geri kalanını kanalizasyona dökmek ve Owen'ı soğuk bir duşa sokmak istiyordu. Kendini öldürüyordu, ama hayatının aşkı gitmiş olsaydı Matt ne yapardı? Bree'ye baktı. Düşüncelerinin otomatik olarak ona yönelmesi onu tedirgin ediyordu. Bu kötü bir duygu değildi, sadece ona garip geliyordu. Bree'ye olan duyguları fark ettiğinden daha mı derindi?

Peki ya yaparlarsa?

O tam bir paketti: akıllı, onurlu, seksi, harika bir mizah anlayışı. Tam anlamıyla bir kahramandı. Evet, onunla ciddi bir ilişki yaşamakta hiçbir sakınca görmüyordu. olan tek şey, onun aynı şekilde hissetmeyebileceğiydi. Ama hayat risklerle doluydu, değil mi?

"Bay Thorpe-" diye başladı Bree.

"Owen," diye araya girdi. "Bay Thorpe'un sesi yaşlı geliyor."

Bree başını sallayarak devam etti. "Owen, adli tabip karının ölüm nedenini açıkladı."

Owen kadehini yarısına kadar dudaklarına götürerek durakladı. "Holly öldürüldü," dedi Bree.

Sanki haberi anlayamamış gibi gözlerini art arda birkaç kez kırıştırdı. "Ne?"

Bree sabırlı bir sesle, "Karınız intihar ederek ölmedi," diye açıkladı.

Şok Owen'ın yüzünü birkaç saniyeliğine felç etti. "Anlamıyorum."

Bree doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Ama Owen incelikleri anlayamayacak kadar sarhoştı. Sadece basit ve acımasız gerçekler alkol sersemliğine nüfuz edebilirdi.

Matt, "Biri karını boğarak öldürmüş," dedi.

Onun bu açıklaması Owen'ın ihtiyacı olan sanal tokattı. Owen irkildi. Bir eli boynuna gitti ve yüzü kül rengine döndü. Yüz hatlarından kederden dehşete ve kafa karışıklığına kadar bir dizi duygu geçti. İçkisini masanın üzerine koydu. "Bunu kim yapar ki?"

"Ona bunu yapanı bulmamıza yardımcı olacak bazı bilgilere sahip olabileceğinizi umuyorduk." Bree öne doğru eğildi. "Karınıza kızgın olan birini tanıyor musunuz?"

"Belki kız kardeşidir." Owen omzunu silkti. "Perşembe gecesi kavga etmişler. Ama Shannon'ın Holly'yi öldürdüğünü sanmıyorum. Tartışıyorlar ama onlar kardeş."

"Holly sana kavgalarından bahsetti mi?" Bree not defterini çıkardı ve bir not aldı.

"Evet." Owen iç çekerek viskisini aldı ve yudumladı. "Eve ağlayarak geldi."

Bree ağırlığını geriye kaydırıldı. Sanki kokuyu duymamazlıktan gelmeye çalışıyormuş gibi burnunu kırıştırdı. "Ne hakkında kavga ettiklerini biliyor musun?"

"Para." Owen içkisini bitirdi. "Shannon kanımızı kurutmak istiyor. Süslü evi ve güzel arabasıyla tonlarca parası var. Ama annelerinin faturaları için Holly'den para istiyordu."

Bree, "Shannon'a göre o tasarruf konusunda daha iyiymiş," dedi.

"Shannon tam bir sürtük." Owen gözlerini devirdi. "Tasarruf etmek daha kolay

daha fazla para kazandığınızda daha fazla para."

Matt, "Birkaç ay önce bir gemi seyahatine çıkmıştın," dedi.

"Yani? O seyahatin parasını uzun zaman önce, Holly'nin annesi hastalanmadan önce ödemiştik. Muhtemelen gerçekten karşılayamazdık ama beş yıl önceki balayımızdan bu yana ilk tatilimizdi." Sandalyesini arkaya itti ve ayağa kalktı. "Shannon haklı. Holly tasarruf konusunda pek iyi değildi. Ben de öyle. Ama hayattan *biraz* zevk almaya hakkımız yok muydu?" Bardağını tezgâha götürdü ve yeniden doldurdu. "O yolculuğa çıktığımıza memnunum." Arkasını döndüğünde gözlerinde yaşlar parlıyordu. "En azından anılarım olacak."

"Vegas gezisi ne olacak?" Matt sordu.

"Shannon sana bundan bahsetti mi?" Owen dişlerini sıktı ve sandalyesine doğru yürüdü. "Bu bir iş gezisiydi. Toplum bankacıları için bir konferans. Otelimizin parasını banka ödedi. Biz sadece

Holly'nin uçak bileti için bahar. Ucuz havayollarından biriyle uçu. Bize yüz dolardan daha aza mal oldu."

Bree, Owen'ın koltuğuna rahatça oturmasını bekledi. "Oradayken kumar oynadın mı?"

"Biraz," diye itiraf etti. "Birkaç yüz dolar kaybettim. Holly çok kızmıştı. Aptalcaydı. İkinci gün paramız bitti. Banka sadece benim yemeklerimi karşıladı, bu yüzden yolculuğun ikinci yarısında yemekleri bölüştük." Bardağıyla oynadı. "Bakın, Shannon'ın evinde tek başına mutlu olması, geri kalanımızın buna katlanabileceği anlamına gelmiyor. Bazılarımızın gerçekten sosyal etkileşime ihtiyacı var."

Matt, "Dün gece seninle konuştuğumuzda Holly'nin babasının da aynı köprüde öldüğünden bahsetmemiştin," dedi.

Owen omuz silkti. "Unutmuşum. Ben Holly ile tanışmadan çok önce öldü."

"Peki ya karınızın işi?" Bree konuyu değıştirdi. "Patronu ve iş arkadaşlarıyla iyi geçiniyor muydu?"

"Çoğunlukla," dedi Owen. "Patronundan pek bahsetmedi ve ofis de küçük. Holly dışında bir sekreteri ve birkaç yarı zamanlı çalışanı var."

Bree biraz daha bastırdı. "Peki Holly iş yerinde hiç kimseden şikayet etmedi mi?"

"Herkes işinden şikâyet eder," dedi Owen. "Ve kimse iş arkadaşlarıyla her zaman iyi geçinemez, ama ciddi bir şey hatırlamıyorum. Sekreter, Holly'den hoşlanmayan yaşlı bir kaltaktı. Sürekli ters yorumlar yapıyordu ama ofisteki herkese böyle davranıyor gibiydi. Holly bazen yarı zamanlı çalışanlardan biriyle içki içmeye giderdi. Aslına bakarsanız geçen hafta çıktılar. Adı Deb."

"Hangi geceydi o?" Bree sordu. "Salı," dedi Owen.

"Peki ya patronu?" Matt sordu. "Orada bir gerginlik var mı?"

"Sanmıyorum. Paul ofiste pek bulunmaz. İşle yakından ilgileniyor. Zamanının çoğunu iş sahalarında geçiriyor." Owen yükseltti

viskiyi dudaklarına götürdü, sonra iç çekerek indirdi. "Sanırım sonsuza kadar sarhoş kalamam."

"Patronuyla tanıştın mı?" Bree dürttü.

Owen başını salladı. "Bir sebepten dolayı ofise uğramak zorunda kaldığımda birkaç kez. Ofiste Noel partileri düzenleyen ya da buna benzer şeyler yapan bir adam değil."

Bree ayağa kalktı, görünüşe göre tatmin olmuştu. "Aklınıza bize söylemek istediğiniz başka bir şey gelirse lütfen beni arayın." Masanın üzerine bir kartvizit koydu. "Holly ile tartışmanız hakkında bana anlattıklarınızı, onu en son ne zaman gördüğünüzü ve Cuma günü saat beş ile Cumartesi günü öğlen arasında nerede olduğunuzu yazmanızı istiyorum."

Owen, "Ama bunları size daha yeni söyledim," dedi.

"Biliyorum," dedi Bree. "Ama resmi kayıtlarım için kendi cümlelerinizle anlatmanızı istiyorum. Herhangi bir detayı yanlış anlamak istemem."

Ayrıca, Owen'ın yazılı ifadesi ile sözlü cevaplarını karşılaştırarak tutarsızlıkları tespit edeceklerdir.

"Tamam. ." Owen ayağa kalktı, viskisini boşalttı ve musluktan bardağı doldurdu. "Hâlâ gerçeküstü hissediyorum. Sürekli Holly'nin kapıdan içeri girmesini bekliyorum." Gözlerini suya dikti. "Onu görebilir miyim?"

"Vücudunu mu görmek istiyorsun?" Bree doğruldu. Owen başını salladı.

Bree'nin kaşları çatıldı. "DNA testleri sonuçlanmaz, adli tabip karınızın cesedini serbest bırakacak."

"Bu ne kadar sürer?" Owen'ın başı tekrar Bree'ye döndü. "Adli tabip sonuçları bir hafta içinde alacağını söyledi," dedi. Owen bir elini kafa derisinde gezdirdi. "O kadar uzun mu?"

Matt ekledi, "Son düzenlemeler hakkında düşünmeniz gerekecek. Holly'nin kimliği resmileştiğinde adli tabip sizi arayacak ve hangi cenaze evini kullanacağınızı soracak."

"Ah." Owen sanki cenaze evini seçme gerçeği duruma açıklık getirmiş gibi tekrar sandalyesine çöktü.

Kapı çalındı. Owen odayı geçti ve kapıyı açtı. Bir şerif yardımcısı merdivende duruyordu.

"O benimle birlikte." Bree bombayı patlattı. "Arama emri var. Evinizi aramamız gerekiyor."

"Ne?" Owen'ın sesi güvensizlikle yükseldi.

"Karnız bir cinayet kurbanı," diye açıkladı Bree. "Evini aramamız gerekiyor."

Şerif yardımcısı arama emrini Owen'a uzattı. Owen okuma zahmetine girmeden emri aldı.

Bree yardımcısına, "Bay Thorpe'u dıĞarı çıkar ve yanında bekle," dedi. Sonra Matt'e elini salladı. "Hadi yukarı çikalım."

Owen yardımcısına ters ters baktı ama direnmeden ön kapıdan çıktı.

Matt de Bree'yi izledi. Merdivenlerden çıkarken eldivenlerini çekıştirdiler. Bree cebinden küçük bir dijital fotoğraf makinesi çıkardı. Sahanlığın sol tarafında tam donanımlı bir banyo ve Şu anda misafir odası ve ev ofisi olarak kullanılan küçük bir yatak odası vardı. Ana yatak odası sağ taraftaydı.

Misafir odasına doğru yöneldiler. Bir adam divanın üzerinde yayılmış, horluyordu. Kusmuk kokuyordu. Bree her şeyin fotoğrafını çekmeye başladı.

Matt onun bacağına dokundu. "Hey, dostum. Uyan artık."

Adam gürültülü bir homurtuyla irkilerek uyandı. "Ne oluyor lan?"

"Şerifin ofisi," dedi Matt. "DıĞarı çıkmanız gerekiyor."

Geğirdi ve tökezleyerek ayağına kalktı.

"Ona dıĞarı kadar eĞlik edeceğim." Matt onun merdivenlerden düĞmesini istemiyordu. SarhoŞu merdivenlerden aĞağı çekip ön kapıdan çıkardı, sonra da Owen ve yardımcısıyla bıraktı.

Matt üst kattaki misafir odasında, açık bir bavulun önünden geçerek dolaba doğru yürüdü. Üç polo tişört üst üste asılıydı.

Bree'nin kamerası her çekmecenin ve yüzeyin fotoğrafını çekerken tıkırdadı. "Dizüstü bilgisayar ve postaları alacağız."

"Dolapta sadece birkaç şey var." Matt başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Herhalde sarhoş kardeşin giysileri."

Yatağın altına baktı. Hiçbir şey yoktu. Masaya döndü ve Bree'nin omzunun üzerinden baktı. Çekmeceleri açıyordu. "Eski faturalar, vergi iadeleri, büyük cihaz kitapçıkları." En alttaki çekmeceyi kapattı. "Ana yatak odasını arayalım. Kırık tırnaklara dikkat edin."

Holly'nin nerede öldürüldüğüne dair hiçbir fikirleri yoktu.

Matt onlar geçerken koridordaki banyoya eğildi. Işığı açtı. Makyaj masasının üzerinde bir tuvalet seti açık duruyordu. Klozet kapağına kusmuk sıçramıştı ve oda leş gibi kokuyordu. Matt, havlu ve tuvalet kâğıdıyla dolu olan çamaşır dolabını aarken nefesini tuttu.

"göre misafirler için saklanıyor." Işığı kapattı.

Ana yatak odasında mobilyalar için geniş bir alan vardı. Gömme dolaplar, en-suite banyoya giden kısa bir koridoru çevreliyordu.

Bree doğruca banyoya doğru yürüdü. Matt, Owen'a ait olduğu belli olan ilk dolaba girdi. Kot pantolonlar, sweatshirtler ve kazaklar raflara dizilmişti. Pantolonlar ve düğmeli gömlekler çift direklerle asılıydı. Asılı giysilerin altında altı çift ayakkabı sıralanmıştı. Matt eşyaların arasına baktı ve Owen'ın ceketlerinin ceplerini ve ayakkabılarının iini kontrol etti. En st rafa dizilmiş kutularda sezon dığı giysiler vardı. Matt son kutunun kapağını kaldırdı. Beyzbol kartları. Ne yazık ki kartlar kırışmış, lekelenmiş ve hasar görmüştü, gerçek bir para etmeleri mümkün değildi.

Bree banyodan çıkarken o da ıktı.

"Bir şey bulabildin mi?" Yüzündeki sa tellerinden birini savurdu. "Hayır."

"Ben de yle." Holly'nin dolabının kapısında durdu. "Vay canına."

Matt içeri baktı. Owen'ın derli toplu yerinin aksine, Holly'ninki sanki bir mağaza patlamığ gibiydi. Kırk tane anta saydı.

"st yarısıyla bağlayacağım." Matt plastik bir ayakkabı saklama kutusunu indirip açtı. Gmğ topuklu ayakkabılar. Bir tane daha denedi. Daha fazla topuklu ayakkabı, bunlar parlak kırmızı. "Bir kadın ka çift ayakkabı giyebilir?"

"Bana bakma. Alışverişten nefret ediyorum." Bree çömelerek yerdeki büyük bir alışveriş torbasını açtı. Kare şeklinde kırmızı bir anta çıkardı. "Bunun etiketleri hâlâ üzerinde." Onu bir kenara koydu ve iki ayakkabı kutusu çıkardı. Bir ift daha çıkaran Bree hafifçe ıslık çaldı. "Tamam. İtiraf etmeliyim ki. Bunlar muhteşem."

Matt yere baktı. Ayakkabılar parlak mavi setti. İnce bir topuğu ve kırmızı bir tabanı vardı. Bree'nin bu ayakkabıyla harika göründüğünü

Üniforması ya da sadece kot pantolon ve botları. O daha çok sade bir kadındı. Ama o yüksek topuklu ayakkabıları onun üzerinde hayal etmekten kendini alamıyordu.

Aklını başına , Matt.

"Bunlar Louboutin." Bree onları nazikçe kutuya geri koydu. Bu isim Matt'e belli belirsiz tanıdık geliyordu. "Pahalı, değil mi?"

"Evet." Bree çantaya uzandı ve bir makbuz çıkardı. "Bu iki çift ayakkabı ve çantanın toplam değeri bin sekiz yüz dolar."

"Ciddi misin? Ne zaman almış bunları?"

"Geçen hafta." Bree topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Nakit ödedi." "Holly bu kadar parayı nereden buluyordu?"

Bree fotoğrafları çekti, sonra alışveriş çantasını bir kenara koydu. "Bunları yanımıza alacağız."

"Senin mi?" Matt şaka yaptı.

Bree ona donuk bir bakış attı. "Kanıt olarak."

Adam ona sıırıttı ve kadın soğukkanlılığını koruyamadı. Kıkırdarak Holly'nin diğer çantalarını ve kutularını aramaya başladı, fermuarlı her bölmeyi açtı. "Güncel fişi olan tek eşyalar bunlar."

"Diğer ayakkabılardan bazıları yepyeni görünüyor." Matt kısa bir botu elinde çevirdi. Tabanı tamamen temiz ve pürüzsüzdü.

"Ama faturası olmadan bunları ne zaman aldığını kanıtlayamayız." Bree doğruldu.

Matt telefonunu açtı ve tüm dolabın videosunu çekti.

Holly'nin dolabını kayda değer başka bir şey bulamadan bitirdiler. Komodinlerde her zamanki kitaplar, kâğıt mendiller, kalemler ve diğer ıvır zıvırlar vardı. Yatağın altını ve başlığın arkasını kontrol ettiler.

Bree şifonyerin üzerindeki mücevher kutusunu açtı. "Lanet olsun."

Matt içeri baktı. Bir sürü parlak nesne vardı. "Bazıları değerli görünüyor."

Fotoğraflarını çekti. "Tüm bunları Owen'a soralım."

Matt alışveriş çantasını ve dizüstü bilgisayarını ağağıya tağıdı. Mutfak ve aile odasını aramak o kadar uzun sürmedi. Onlar da

Bree ön kapıyı açtı. "Artık içeri gelebilirsin."

Owen mutfağa gitti. KardeĞi merdivenlere doğru bir adım attı. Bir zombi gibi görünüyordu ve Matt onun yatağına döneceğini düĞündü.

Owen mutfağın ortasında durmuş, yüzü asık bir ifadeyle kilitlenmişti. "Ne alıyorsun?"

"Kanıt olarak aldığımız her şey için size bir makbuz vereceğiz." Bree alışveriş torbasını masanın üzerine koydu. Fişi çıkardı. "Holly bunlar için parayı nereden buldu?"

Owen sarsak bir hareketle omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum."

"Onları geçen hafta aldı." Bree fişteki toplam tutarı okudu. "Nakit parayla."

Owen'ın yüzündeki renk soldu. "Bilmiyorum." Bu kez cevabı daha az ukala ve daha emin değildi.

"Peki ya mücevherleri? Nereden geldiğini biliyor musun?" "Hayır."

Omuz silkti. "Karımın küpelerine dikkat etmem."

Owen Matt'in elindeki bilgisayarı gördü. "Hey, bilgisayarımı alamazsın!" diye itiraz etti.

"Evet, yapabiliriz." Bree masanın üzerindeki katlanmış arama iznine doğru başını salladı. "Arama emrinde listelenmiş."

"Kahretsin." Owen ovuldu a el aşağı onun yüz.

"Ne am Kullanmam mı gerekiyor?"

"Mümkün olan en kısa sürede size geri göndereceğiz," dedi Bree. "İşimiz neredeyse bitti."

Bree ve Matt bodrumu hızla gözden geçirdiler. Topladıkları eşyalar için bir makbuz yazdı ve Owen'a verdi.

kaptı. "Bir avukat tutacağım. Bir mazeretim var."

Bree çıkarken ona kibarca gülümsedi.

Matt kapıya doğru yöneldi. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim." Owen patlayacak kadar kızgın görünüyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Dışarıdaki temiz hava Matt'in burun deliklerindeki içki kokusunu sildi.

Bree'yi SUV'ye kadar izledi ve yolcu tarafına geçti.

Kaputun üzerinden ona baktı. "Belki de Holly'nin para kaynağı onu öldürmüştür."

"Para her zaman cinayet için iyi bir sebeptir," diye kabul etti.

Bree tereddüt etti, bir eli arabasının kapı kolundaydı. "Komşularla konuşalım."

Yandaki eve doğru yürüdüler. Kapıyı çaldıklarında kimse cevap vermedi. Diğer taraftaki birimde şansları daha yaver gitti.

Altmış yaşlarında beyaz saçlı bir adam kapıyı açtı ve Bree'ye sert bir bakış attı. "Komşu kız için buradasınız, değil mi? Nasıl öldü?"

"Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz." Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "Thorpe'ları ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Merhaba diyecek kadar iyi. Ama onlar hakkında bir şey biliyorum." Hırkasının fermuarını çekti. "Her zaman kavga ederler. Yüksek sesle. Bu duvarlar ince. Gürültü önleyici kulaklıklarımı takarak kaç kez yatağa girdiğimi anlatamam." Başını iki yana salladı.

"Geçen Cuma gecesi kavga ettiklerini duydun mu?" Matt sordu.

"Evet. Yirmi dakika boyunca birbirlerine bağırıyorlar, sonra kadın elinde bir bavulla fırladı gitti." Yaşlı adam gözlerini devirdi. "Ayrıca ertesi sabah onu zil zurna sarhoş gördüm. Bu sefer boşanırlar da ben de biraz uyuyabilirim diye umuyordum."

Bree küçük not defterini çıkardı. "Holly'nin diğer komşulardan herhangi birine yakın olup olmadığını biliyor musun?"

"Hayır," dedi. "Onu da kocasını da çok az gördüm. Sadece dışarı çıktıklarında ya da eve döndüklerinde."

Bree komşunun iletişim bilgilerini aldı. O ve Matt aynı binada birkaç kapı daha denediler. İki bina sakini daha cevap verdi ve ilk komşunun hikâyesini doğruladı: Owen ve Holly içlerine kapanıktı ve sürekli kavga ediyorlardı.

Bree ve Matt onun cipine döndüler.

"Sırada ne var?" Matt yolcu koltuğundan sordu.

Bree sert bir nefes verdi. "Sırada kurbanın kocası ve kız kardeşiyle görüşmekten bile daha kötü bir şey var. Holly'nin annesiyle konuşmak zorundayız." Penelope Phelps'in adresini veren Todd'u kontrol etti.

Bayan Phelps, küçük, neredeyse birbirinin aynısı tek katlı evlerden oluşan bir yaşlılar konutu topluluğunda yaşıyordu. Kapıya gittiler ve çaldılar. Hiçbir şey olmadı. Matt zile bastı. Zil sesi kapının içinde yankılandı. Bir dakika sonra evin içinde bir şey kıpırdadı ve gelen ayak sesleri yavaş ve kesik kesikti. Kapı açılana kadar dakikalar geçmiş gibi geldi.

Fuayedeki kadın muhtemelen altmış yaşlarındaydı ama onlarca yıl daha yaşlı görünüyordu. Zayıf ve incedi, ağır bir şekilde bir yürütece yaslanmıştı. Tekerlekli olmayan iki ayağının üzerinde tenis topları vardı. Kızları gibi minyon olan Bayan Phelps belli ki küçülmüştü. Gözlerinin boyutunu bozacak kadar kalın gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak baktı.

Bree rozetini göstererek onları tanıştırdı. "Holly için buradasınız."

"Evet, hanımefendi." Bree ellerini vücudunun önünde kavuşturdu. Matt başını öne eğdi.

Bayan Phelps nefes nefese geri çekildi. "Lütfen, içeri gelin. Size bazı sorularım var."

Kapı oturma odasına açıldı ve Bayan Phelps ayaklarını sürüyerek bir sandalyeye oturdu. Koltuğa uzanarak bir oksijen kanülüne uzandı ve hortumu yüzüne yerleştirdi. Hırıltılı bir sesle mavi kanepeyi işaret etti.

Matt ve Bree yan yana oturdular. Matt dirseklerini dizlerine dayadı ve kavuşturduğu ellerini dizlerinin arasına koydu.

Bree minderin kenarına tündedi. "Kaybınız için üzgünüz."

"Kızlarımdan birinden daha uzun yaşayacağımı hiç düşünmemiştim." Bakışlarını iyi odaklanamayan romatizmalı gözleriyle karşıladı. "Bugünlerde çocuklarım dışında pek bir şey umurumda değil. Kaç yaşına önemli değil; bebeğiniz bebeğinizdir. Eğer hayat bana son bir kez haddimi bildirmek istiyorsa, bunu yapmanın tek yolu buydu."

Matt'i empati seli sardı. Kendi ölümüyle yüzleşmeyi ve bir çocuğun kaybının acısını çekmeyi hayal bile edemezdi.

Bayan Phelps titreyen elini arkasındaki rafa doğru uzattı. Bir düzine fotoğraf arasından çerçeveli bir fotoğraf seçti ve yüzüne yaklaştırdı. "Onları hâlâ küçük kızlar olarak görüyorum." Resmi Bree'ye uzattı, o da Matt'in görebilmesi için eğdi.

İki kız bir masada karşılıklı oturmuş resim yapıyordu. Duruşları birbirlerinin ayna görüntüsüydü. Biri biraz daha uzun boylu ve düz saçlıydı. Daha küçük olan kızın kafası buklelerle doluydu. Matt bitişikteki mutfığa baktı ve aynı masayı gördü.

"Kızlar burada, Grey's Hollow'da büyüdü," dedi Bayan Phelps. "O zamanlar daha büyük bir evimiz vardı."

Matt'in kalbi bu masum görüntü karşısında sıkıştı. "Bu resimdekiler kaç yaşında?"

Bayan Phelps uzun boylu kızın yüzüne dokundu. "Holly on iki yaşındaydı. Shannon iki yaş daha küçük." Çerçeveyi açıp fotoğrafı çıkarırken parmaklarını karıştırdı. Bree'ye doğru itti. "Bunu yanına al."

"," diye itiraz etti Bree.

"Holly'nin bir vaka numarası ya da istatistik değil, gerçek bir kadın olduğunu hatırlatmak için bunu yanınızda bulundurmanızı istiyorum. Onu seven insanlar vardı." Bayan Phelps gözyaşlarını tutamadı, sonra parmak uçlarıyla yüzünü sildi. "Zaten bunu anlayacak kadar iyi göremiyorum."

Bree fotoğrafı kabul etti. "Teşekkür."

Bayan Phelps derin bir nefes aldı ve sakinleşir gibi oldu. "Bu son kemoterapi döngüsüne kadar iyi gidiyordum. Ama bu seferki zordu. Daha da kötüsü, kanseri bile." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve nefes aldı. "Yemek yemek için ne enerjim ne de iştahım var. Shannon beslenme tüpü taktırmamı istiyor. Bunun önemsiz bir şey olduğunu söylüyor."

prosedürü." Bir elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koydu. Çenesi yenilgiyle düştü. "Shannon savaşımaya devam etmemi istiyor ama bedenimin işi bitti. Ben bittim. Daha fazla dayanamam. Dayanmak istemiyorum. Bundan sonra olmaz. Bir kızı kaybetmek çok fazla. Her şey çok fazla. Bakımevine gitmeye karar verdim."

"Shannon'a söyledin mi?" Bree sordu.

Bayan Phelps başını salladı. "Bunu telefonda yapmak adil olmaz. Ona yüz yüze söyleyene kadar bekleyeceğim."

Bree boğazını temizledi. "Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Dün gece geç saatte aradı. Telefon çaldığında uyuyordum. İlk başta kâbus gördüğümü sandım." Dilini kuru dudaklarının üzerinde gezdirdi. Ağzını kapatarak öksürdü, kuru, hırıltılı bir ses.

"Size bir şey ikram edebilir miyim, hanımefendi?" Matt sordu. "Su?"

Kadın başını salladı ve kapıya doğru bir işaret yaptı. Matt küçük mutfığa gitti, dolapta bir bardak buldu ve musluktan doldurdu. Bardağı geri getirdi ve ona uzattı. Kadın bardağı iki eliyle tuttu.

"Saygısızlık etmek istemem hanımefendi ama burada tek başınıza olmanızda bir sakınca yok değil mi?" Bree sordu.

"Hemşire birazdan burada olur," dedi Bayan Phelps. "Genellikle Shannon ya da Holly akşamları gelir."

"Holly'yi en son ne zaman gördün?" Bree sordu.

"Sanırım geçen Çarşamba ya da Perşembe'ydi. Günleri takip edemiyorum." Bayan Phelps soluklanmak için durakladı. "Ve Holly'nin kendini öldürdüğüne inanamıyorum." Masanın üzerine koymak için kaldırmaya çalıştı ama kolu sarktı.

Matt suyu aldı ve onun önüne koydu.

"Holly intihar ederek ölmedi," dedi Bree yumuşak bir sesle. "O öldürüldü."

"Bunu yapmayacağını biliyordum. Biliyordum." Bayan Phelps'in sesi zayıfladı. Daha da sönmüş gibiydi. Gözleri düştü ve kapandı. Nefes alış veriş giderek sığlaştı. Matt telaşla birkaç saniye onu izledi ve göğsünün inip kalktığını görünce rahatladı.

Bree'ye doğru eğildi ve "Uyuyor mu?" diye fısıldadı.

Ölmemesini umuyordu. Ama fiziksel rahatsızlığı göz önüne alındığında, belki de ölmek merhametli bir davranış olurdu. O ve Bree odadan sürünerek çıktılar.

Matt arabadayken eve bir göz attı. "Bu şekilde ölmek istemediğimden eminim."

"Kanser olmamayı tercih edemez."

"Demek istediğim bu değil." Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Belki de Shannon annesinin ölümünü uzatmak isteyerek bencillik yapıyor. Ondan savaşmaya devam etmesini istemenin zalimce olduğunu iddia edebilirsiniz. Midenize ameliyatla bir tüp yerleştirilmesi kulağa hoş gelmiyor."

"Bunun küçük bir prosedür olarak kabul edildiğini söyledi."

Matt homurdandı. "Benim *küçükten* anladığım, başka biri üzerinde yapılan bir işlemdir."

Vurulduktan sonra, bunu anlayacak kadar *küçük ameliyatlara* .

"Ya da Shannon annesini mümkün olduğunca uzun süre yanında tutmak istiyor." Bree anahtara uzandı, sonra durdu ve koltuğunda geriye yaslandı. "Anneni kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Shannon'ın yerinde olsaydım, ben de annemle geçirebileceğim her son saniye için mücadele ederdim."

"Özür dilerim. Düşünemedim.." Matt'i suçluluk duygusu sardı. "Senin yaşadığın kayıpları ben yaşamadım."

"Fikrini söylemeye hâlâ hakkın var." Bree anahtara uzandı ve motoru çalıştırdı. "Ama Bayan Phelps Holly'yi kaybettikten sonra mücadeleyi bırakmış gibi görünüyor."

"Kanser berbat bir şey."

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Bree. "Ama Holly ve Shannon arasındaki tartışma Shannon'a kız kardeşini öldürmesi için yeterli motivasyonu sağlıyor mu?"

Matt bir keresinde bir çağrıya yanıt vermiş ve en sevdiği biranın son kutusunu içtiği için kardeşini vuran bir adam bulmuştu. "İnsanlar birbirlerini öldürmek için her türlü nedeni bulurlar."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bree, kafatasının arkasında zonklayan bir baş ağrısıyla şerifin karakoluna geri döndü. Öğle yemeğini atlamamalıydı ama morg tok karnına ziyaret edilecek bir yer değildi. O zamandan beri yemek yiyecek vakti olmamıştı. Mesajlarını kontrol etti.

"Paul Beckett beni geri aradı," dedi. "Eğer onunla konuşmak istersek yarın sabah saat sekizde ofisinde olacak."

"Kadar da büyük." Matt'in sesinde alaycılık vardı. "Ölü çalışan hakkında konuşurken işini bölmek istemezdim."

Bree alnını kaşıdı. "Holly'yi cinayet kurbanı olarak tanımlayan bir açıklama yapmamız gerekecek. Kontrollü bilgi vahşi spekülasyonlardan daha iyidir."

"Şimdi ne yapacağız?" Matt kapının koluna uzanarak sordu.

"Todd'la görüşüp arama emirlerinin gelip gelmediğine bakarız. Geri dönmek zorunda kalsam bile çocuklar yatmadan önce eve gitmek istiyorum." Bree aracından dışarı çıktı. Muhtemelen akşam yemeğini kaçıracaktı ama Kayla'ya masal okumak için zamanında evde olabilirdi. Harry Potter'ın üçüncü kitabındaydılar. Bree'nin her günün sonunda eve geldiğini görmek, normal rutinlerine bağlı kalmak gibi küçük kızın korkularını hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Bree karakola girmek için arka kapıyı kullandı. Todd masasındaydı. Bree ve Matt'i görür görmez aceleyle onlara doğru koştu.

"Arka plan bilginiz var mı?" Bree sordu. "Var," dedi.

"Ofisime. Beş dakika," dedi.

O ve Matt dinlenme odasında durdular. Matt bir fincan kahve yaptı. Bree otomattan su ve bir paket fıstıklı bonibon aldı.

Ofisinde masasına oturup basın için kısa bir açıklama yazdı ve bunu medya bağlantılarına iletmesi için Marge'a verdi. Bitirdiğinde Matt ve Todd da ona katılmıştı.

Todd bir misafir koltuğuna oturdu ve Bree'nin masasının ön kenarına bir klasör, üç halkalı bir cilt ve dizüstü bilgisayarını yerleştirdi. Dosyanın kapağına hafifçe . "Dava defterini çoktan düzenledim."

Cinayet defteri olarak da adlandırılan vaka defterinde, vakayla ilgili olarak toplanan her raporun, görüşmenin ve fotoğrafın bir kopyası yer alırdı. Soruşturma üzerinde çalışan herkes tüm bilgilere hazır şekilde erişebilirdi.

Bree sandalyesine oturdu ve şeker torbasını açtı. Matt, Todd'un arkasındaki dar alanda volta atıyordu.

"Holly ile başlayalım." Todd dosyayı açtı ve onun bir fotoğrafını çıkardı. "Sabıka kaydı yok. Beş yıldır Owen'la evli ve yedi yıldır Beckett İnşaat'ta muhasebeci olarak çalışıyor. Babasıyla ilgili hikayeyi doğruladım. Walden Phelps on altı yıl önce Ölü At Yolu'nda tek araçlı bir kazada ölmüş." Bir polis raporunu masanın üzerinden Bree'ye doğru kaydırdı.

Göz gezdirdi. "Kazanın kaza olmadığına dair bir sorunuz yok mu?"

"Hayır," dedi Todd. "Rapora göre, tepeden aşağı çok hızlı iniyormuş ve siyah buza çarpmış. Toksikoloji testine göre kanındaki alkol oranı 0.11'e yükselmiş."

"Engelli ama hâlâ etrafta dolaşıyor," dedi Matt.

"Evet," diye onayladı Todd.

Bree raporu bir kenara bıraktı. "Peki ya mali durumu?"

Todd bazı kağıtları karıştırdı. " parasızlar. Bankada birikimleri yok. İpotek dahil tüm faturalarını ödeyemiyorlar. Kredi kartı borçları sürekli artıyor. Sadece asgari ödemelerini yapıyorlar."

"Evde sağlık yardımcısı hizmeti için ödeme yapmaya ne dersiniz?" Bree dosyayı görebilmek için boynunu büktü.

Todd kâğıtlarını karıştırdı. "Sağlıkla ilgili şirketlere ayda yaklaşık bin dolar gittiğini görüyorum. Bunların bir kısmı kredi kartlarından çekilmiş. Görünüşe göre bir kartın limitine yaklaştıklarında yeni bir kart açıyorlar."

"Shannon Phelps'e yapılan ödemeler ne olacak?"

Todd başını salladı. "Shannon'a verilmiş herhangi çek ya da kayda değer bir para çekme işlemi görmüyorum."

"Shannon, Holly'nin ayda birkaç bin ödediğini söyledi. Owen da bin dedi, ki bu onların ifadeleriyle uyuyor. Paranın geri kalanı nereden geldi?" Bree'nin sorusu retorikti. "Telefon kayıtlarına geçiyoruz."

Todd devam etti. "Ölümünden önceki hafta yaptığı aramaları inceledim ama göze çarpan bir şey göremedim. Çoğunlukla Owen'ı, kız kardeşini ve annesini aramış ve mesaj atmış. Beckett İnşaat'ı ve patronu Paul Beckett'i Perşembe günü de dahil olmak üzere birkaç kez aramış. Perşembe akşamı 5:05'te kız kardeşiyle çok kısa bir görüşme yapmış. Telefonun son kullanımı Cuma günü öğleden sonra Owen ile akşam yemeğinde ne yiyeceklerini konuştukları bir kısa mesaj zinciri. Telefon bu noktadan sonra hiç kullanılmamış."

"Mantıklı. Cuma günü akşam beş ile Cumartesi günü öğlen arasında öldü," dedi Bree.

Todd başıyla onayladı. "Owen'a geçiyoruz. Randolph Savings and Loan'da çalışıyor. Telefonunu karısı kadar çok kullanmıyor. Mesajlarının çoğu Holly ve üç ek numarayla. Bu numaralardan biri Steve Thorpe'a ait."

"Bu Owen'ın kardeşi," dedi Bree.

Todd başıyla onayladı. "Geriye kalan birkaç arama ise işyerlerine ait: bir sigorta şirketi, bir otomobil mağazası, bir eczane, vesaire."

Bree, "Bir şerif yardımcısı Owen'ı arasın ve kardeşininki de dahil olmak üzere üç ek numarayı tanımlamasını istesin," dedi. "Sonra da verdiği bilgileri doğrulayın."

Todd bir not aldı. "Shannon Phelps'e doğru ilerleyin. Hiç evlenmemiş, pazarlama şirketini altı yıl önce kurmuş. Orta derecede başarılı görünüyor. Zengin değil ama faturalarını zamanında ödüyor ve az miktarda birikimi var."

Bree, Matt'le birlikte yaptıkları görüşmeler hakkında baş yardımcısını bilgilendirdi. "Grey Fox'taki barmen Owen'a Cuma gecesi için bir mazeret sağladı. Onun geçmişini araştıralım. Adı Billy Zinke."

Todd bir kağıda bir şeyler karaladı.

Bree ona Gri Tilki'den aldığı USB belleği uzattı. "Owen'ın bütün gece içinde olduğunu söylediği barın ön girişindeki güvenlik kamerası kayıtları burada. Bir şerif yardımcısı bunu incelesin ve Owen'ın görüldüğü yerleri teyit etsin."

Matt elini yüzünde gezdirdi. "Bu akşam için planın nedir?"

Bree saatini kontrol etti. " bu kadar diyelim ve sabah Beckett İnşaat'ı ziyaret ederek yeni bir başlangıç yapalım. Umarım o noktada elimizde daha fazla veri olur."

"TAMAM." Matt ayağa kalktı ve odadan çıktı. Todd ayağa kalktı.

Bree elini kaldırdı. "Şerif Yardımcısı Oscar henüz gelmedi mi?" Todd başını salladı. "Az önce."

Bree, "Lütfen çıkarken onu içeri gönderin," dedi.

"Peki efendim." Todd kapıdan sıvıştı.

Oscar bir dakika sonra ortaya çıktı. Görev kemerini düzeltti ve kasıla kasıla onun ofisine girdi.

"Lütfen kapıyı kapatın." Bree ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve onun kapıyı kapatıp masasının karşısına oturmasını bekledi.

Ağzı düz ve gözleri karanlıktı. "Eğer bu geçen geceyle ilgiliyse ..."

Bree iki kaşını da kaldırarak cevap verdi. "Öyle."

Kıpırdandı ve ellerini yumruk yaparak kalçalarına bastırdı. "Bu seni ilk kez azarlamak zorunda kalışım değil.

prosedürleri takip etmek. Bu prosedürleri uygulamamızın bir nedeni var."

Oscar'ın bakışları ellerini incelemek için kaydı.

Bree devam etti. "Bu vakada, bir adama karısının intihar ederek öldüğünü söylediniz. Sadece kalıntıları henüz adli tabip tarafından teşhis edilmemişti, aynı zamanda adli tabibin bulgusu da intihar değildi."

Oscar'ın çenesi yukarı kalktı.

"Ne?" "Öldürüldü."

"Ama köprüden atladı." Oscar gözlerini kırptırdı.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Bree sordu.

Oscar bir an sessiz kaldı. "Ben de öyle duydum."

"Kimden?"

Çenesi gerildi ve tekrar başka tarafa baktı.

Bree dirseklerine dayanarak birkaç saniye şakaklarına masaj yaptı. Oscar'a kimin söylediğini açıklamayı için baskı yapmak istemiyordu. Polisler birbirlerine destek olurlardı. Sadece acil ya da çok önemli bir durumda biri diğerini ispiyonlamak zorunda kalabilirdi. Oscar, Owen Thorpe'la birlikteydi. Bilgi olay yerindeki yardımcılardan birinden gelmiş olmalıydı. Kim olduğunun önemi olmadığına karar verdi. Milletvekillerinin kendi aralarında konuşmaları sorun değildi. Asıl sorun varsayımlarda bulunmak ve bu varsayımları kurbanların ailelerine iletmektir.

Bree başını kaldırdı. "Kurban suya girdiğinde çoktan ölmüştü."

Şerif yardımcısı şaşkın görünüyordu.

"Bugün Bay Thorpe'a karısının ölümünün intihar sonucu olmadığını söylemek zorunda kaldım. Öldürülmüştü. Tahmin edebileceğiniz gibi, sizin açıklamanızdan sonra bu onun için büyük bir şok oldu." Bree sandalyesine geri oturdu. "Prosedüre uymadığın son seferde, şiddet yanlısı bir şüphelinin kontrolünü kaybetmiştin. Özensiz tekniğin karakoldaki herkesi tehlikeye atmış olsa da sana bir şans verdim." Bu ifadenin birkaç saniye boyunca kafasında yer etmesine izin verdi. "Kimse ciddi şekilde yaralanmadığı için hepimiz şanslıydık."

Oscar yutkundu. Birkaç ay önce, istemeden de olsa tehlikeli bir şüphelinin kelepçelerinden kurtulmasına izin vermişti.

"Bu sefer, yazılı bir uyarı personel dosyanıza girecek." "Bu hiç adil değil!" Oscar ayağa fırladı.

Bree ona dik dik baktı. "Prosedürler bazı nedenlerden dolayı yürürlüktedir. Onlara uymanızı bekliyorum. Üçüncü kez uygun prosedürü takip etmekte başarısız olmayın."

"Hepsi bu mu?" Oscar'ın yüzü kızardı.

Bree cevap vermek için üç kalp atışı bekledi.

"Evet." "Devriyeye çıkabilir miyim?"

Kadın başını salladı ve adam hışımla ofisten çıktı.

Baş ağrısı kreşendo yaptı. Saatine baktı, çantasını hazırladı ve ofisini kilitledi. Todd hâlâ bir bilgisayar istasyonunda çalışıyordu.

Masanın önünde durdu. "Çok geç kalma. Senin de uykuya ihtiyacın var."

"Evet, hanımefendi." Bakışları Oscar'ın az önce çıktığı kapıya kaydı.

Bree başını salladı. Oscar hakkında konuşmak istemiyordu. Duş almak, yemek yemek ve Kayla'ya kitap okumak istiyordu. İstekleri ne zaman bu kadar basitleşmişti?

Todd sesini alçalttı. "Tüm saygımla, hanımefendi, arkanızı kollayın."

Bree telefonunun kalçasında titremesiyle sarsılarak uyandı. Kayla'nın yatağında oturuyordu, okudukları kitap kucağında açıktı. Kayla'nın başı Bree'nin omzuna yaslanmıştı. Küçük kız derin ve düzgün nefes alıyordu, gözleri kapalıydı. Bree'nin ayağı uyuşmuştu. Uğur Böceği uzanmış, kafasını Bree'nin ayak bileğine dayamış, kan dolaşımını kesiyordu. Bree ayağını serbest bıraktı ve bileğini esnetti. Ayak parmaklarında bir iğne batması hissi oluştu.

Kitabı kapatıp komodinin üzerine koyduktan sonra Bree kendini çocuğun altından kurtardı ve başını yavaşça yastığına koydu. Kayla battaniyesinin altında daha derine sokuldu ve iç çekti. Köpeğin gözleri Bree'yi kapıya kadar takip etti.

Bree'nin telefonu tekrar titredi. Aceleyle koridora çıktı ve Kayla'nın kapısını neredeyse kapatacak şekilde çekti. Kendi yatak odasının kapısını arkasından kapatan Bree telefona cevap verdi. "Şerif Taggert."

Hattın diğer ucundaki ses fısıldadı, "Ben Shannon Phelps. Sanırım evimin dışında biri var."

"Kapılarınız kilitli mi?" Bree saati kontrol etti. Saat on bir .

Shannon kısık bir sesle, "Evet," dedi. "Ve alarmım açık."

"Olduğun yerde kal. Yoldayım ve bir araba gönderiyorum. Dışarı çıkmayın."

"Tamam. Oh, hayır!" Shannon'ın sesi fısıltıya dönüştü. "Aşağıda bir şey duyuyorum. Beni duymalarını istemiyorum." Hat kesildi.

Bree merkezi aradı ve Shannon'ın adresine bir devriye aracı gönderilmesini istedi. Konuşurken kasadan silahını aldı. Kalça kılıfını kemerine bağladıktan sonra yedek silahını ve ayak bileği kılıfını taktı. Kıyafetlerini değiştirme zahmetine katlanmadan aceleyle aşağı indi.

Dana oturma odasındaki kanepede, kucağında bir kitapla uyuyakalmıştı. Bree sahanlığa çıkınca gözlerini kırıştırtarak uyandı ve başını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Shannon Phelps, kurbanın kız kardeşi, birinin evine zorla girdiğini düşünüyor." Bree mutfığa gitti. Arka kapıda ayaklarını siyah spor ayakkabılarının içine soktu ve kot pantolonunun paçasını bileğindeki bebek Glock'un üzerine çekti.

Dana takip etti. "Dikkatli ol."

"Geleceğim. Bekleme." Arkasında ŞERİF yazan bir ceket alan Bree kapıyı açtı. "Sana mesaj atarım."

Koşarak cipine gitti, direksiyona geçti ve arabayı ana yola sürdü. Gaz pedalına bastı ve Matt'i aradı. Cevap verdiğinde neler olduğunu anlattı.

"Seninle orada buluşuruz," dedi.

Bree arabasıyla Shannon'ın adresine gitti ve kaldırıma park etti. Telsizi kullanarak merkeze varışını bildirdi. "Yanıt veren birimlerin tahmini varış süresi nedir?"

"Dört dakika," diye cevap verdi merkez. "hiçbir birim yoktu."

Randolph İlçesi, polis departmanı olmayan birkaç şirketleşmemiş kasaba da dahil olmak üzere çoğunlukla kırsal araziden oluşan geniş bir alanı kapsıyordu. Şerif bu bölgelerdeki tüm polislik faaliyetlerinden sorumluydu. Bree'nin küçük kuvvetinin bölgeyi yeterince kapsaması imkansızdı. İhtiyaç duyulduğunda yakınlarda bir birimin bulunması büyük ölçüde bir şans meselesiydi.

"Anlaşıldı." Bree beklemedi. Dört dakika içinde çok fazla şey olabilirdi. "Yanıt veren birimler, Şerif Taggart'ın sivil kıyafetlerle olay yerinde olduğunu unutmayın."

Beni vurmayın iması vardı.

Kevlar yeleğini kaptı, omuzlarını silkti ve cırt cırtlı kayışları bağladı. Sonra silahını çekti, torpido gözünden bir el feneri çıkardı ve SUV'den kaydı.

Mahalle karanlık ve sessizdi. Bree uzaktan gelen bir köpek havlaması duydu. Gri çiftlik evine yaklaştı. Pencerelerde hiç ışık yoktu. Verandanın ışığı bile sönüktü. Bree, spor ayakkabıları betonun üzerinde sessizce yürüyerek ön tarafa doğru ilerledi. Ön bahçenin ortasındaki büyük meşe ağacının gölgesinde kalarak çimenliği boydan boya geçti.

Tepedeki büyük meşe ağacında rüzgâr ısıklık çalıyordu. Bree bir omzunu ağaca dayadı ve etrafına baktı. Kimseyi göremedi. Koşarak ön verandaya çıktı, kapının bir yanında durdu ve kapıyı çaldı. Sırtını dış cepheye vererek ön bahçeyi taradı.

Shannon kapıya cevap vermedi. Hiçbir şey . Ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Bree verandadan çıktı ve evin yanından dolaşmaya başladı. Köşeyi dönüp baktı. Yan bahçe boştu. Kürek kemikleri arasından ter damlıyordu ve kalbi göğüs kemiğinin arkasında gümbürdüyordu.

Uzaktan bir siren sesi yaklaştı. Bree nefes verdi. Destek yoldaydı ama sesi hâlâ birkaç dakika uzaktaymış gibi geliyordu.

Evin içinden havlama sesleri geliyordu. Bree verandaya doğru koştu. Ön merdivenlerden yukarı sıçradı. Kapı kolunu denedi ama kilitliydi. Silahının kabzasını kullanarak kapının yanındaki dar pencereyi kırdı, içeri uzandı ve sürgüyü çevirdi. Kenarda durup kapıyı iterek açtı.

Bree silahını önünde tuttu ve eşikten içeri adımını attı. Gölge koridorda dinlemek için durakladı ama kendi kalp atışlarının sesi küçük sesleri bastırdı. Adrenalin kan dolaşımına karıştı. Derin bir nefes aldı ve kalp atış hızını ve kan basıncını kontrol etmek için birkaç saniye tuttu. Sonra tünel görüşüne kapılmamak için kendini fiziksel çevresine sabitledi. Solda oturma odası. Ahşap zemin ayaklarının altında. Bir koridor mutfığa açılıyordu.

Nefesini bıraktığında duyma yetisi gelişti. Bir kapı çarptı. Bree ona doğru ilerledi. Koridorun sonuna ulaştı. Ay ışığı pencereden içeri süzülüyor, mutfak adasını ve tabureleri aydınlatıyordu. Bree odanın içinde yavaşça ilerledi, her köşeyi kontrol ederken silahını çekti. Mutfak ve aile odası temizdi.

Elinde silah, sinirleri tepesinde, sese doğru yöneldi. Kileri açtı. Temiz.

Evi ürkütücü bir sessizlik kaplamıştı. Aletlerin uğultusu yoktu. Havalandırma deliklerinden hava geçmiyordu.

Karanlığın içinden mutfağın dışındaki kısa koridora doğru süründü. Hiç pencere yoktu ve koridor zifiri karanlıktı. Bree el fenerini kaldırdı. Vücudundan uzakta tutarak açtı ve kapalı bir kapıyı aydınlattı. Yaklaştı ve kapı koluna uzandı. Kapı elinde döndü. Kapıyı çekip açtı ve el fenerinin ışığını boş bir makyaj odasında gezdirdi. Bree sertçe nefes verdi.

Bitişikteki çamaşır odasını kontrol etti. Bir yetişkinin saklanabileceği kadar büyük bir alan yoktu. Mutfağa geri döndü. Hafif bir rüzgâr saçlarını karıştırdı. Kısa bir süre durdu, temiz hava kaynağını aradı. Sonra onu gördü. Güverteye açılan fransız kapı tam olarak kapanmamıştı.

*Davetsiz misafir o kapıdan mı çıktı? Yoksa
bu şekilde mi girdiler?*

Açık kapıya doğru sürünerek güverteye çıktı ve bahçeyi taradı. Altı metrelik ahşap bir çit bahçeyi çevreliyordu. Birkaç ağacın gölgesi geniş çimenlerin üzerine düşüyordu. Bahçenin yan tarafındaki kapı rüzgârda sallanıyordu.

Esinti Bree'nin teninin üzerinden geçti. Kollarında tüyler diken diken oldu. Adam ya da kadın, Bree'nin geldiğini duyduğunda evden çıkmış olabilirdi. *Lanet olsun.* Onu takip etmek istedi. Ama Shannon'ı yalnız bırakamazdı.

Bree eve geri döndü, fuayeye döndü ve sonra merdivenlerden yukarı çıktı. Sahanlığa adım attı. Bir döşeme tahtası gıcırdadı ve nefesini tutarak dinledi. Ama her şey sessizdi.

Çok sessiz.

Mümkün olduğunca hızlı hareket ederek döndü. Sahanlığın solundaki ilk yatak odası boştu. Bree dolabı açtı ve

El fenerini içeri soktu. Hiçbir şey yok. İkinci oda bir çalışma masası ve gömme duvar ünitesi olan bir ev ofisiydi. Üçüncü oda misafir odası olarak düzenlenmişti. Bree eğilerek çıktı. Koridordaki banyo temizdi.

Geriye ana yatak odası kaldı.

El fenerini kapattı. Ay ışığı koridoru aydınlatıyordu ve ışığın kendisini karanlık bir köşede saklanan biri için açık hedef haline getirmesini istemiyordu. Sahanlığı geçti ve omzunu kapı çerçevesine dayadı. Vücudunu en iyi şekilde gizlemek için eğerek içeriye baktı. Gözleri loşluğa alışmıştı ve odanın yarısını görebiliyordu. Temizdi. Aynı anda kapı aralığında geçip dönerek kör noktayı temizledi. Bir dolap kapısı açık duruyordu ve Bree el fenerini kullanarak içeriyi kontrol etti. Shannon'ın dolabının düzenli olmasına şükrederek, asılı giysilerin altında kimsenin saklanmadığından emin olmak için ışını yerde gezdirdi.

Sadece bir kapalı kapı kalmıştı, onun da en-suite banyo olduğunu tahmin etti.

Bree kapının bir tarafında durmuş, omzunu duvara dayamış, silahını vücudunun önüne dayamıştı. "Shannon?"

Köpek havladı, ardından Shannon'ın tiz ve telaşlı sesi duyuldu. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Kim var orada?"

Bree seslendi, "Shannon, ben Şerif Taggert. İyi misin?"

"Evet," diye titrek bir yanıt geldi.

Siren sesi yaklaştı.

"Artık dışarı çıkabilirsin." Bree geri çekildi ve bekledi. Ya davetsiz misafir Shannon'la birlikte banyodaydı ve onu cevap vermeye zorluyorsa? "Lütfen ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Kapı yavaşça açıldı. Silahı elinde beklerken Bree'nin nefesi boğazında düğümlendi.

"Silahım var." Shannon dışarı çıktı. Bir eliyle küçük köpeğini göğsüne bastırdı. Diğer elinde ise küçük bir tabanca taşıyordu.

"Silahı yere bırak ve ondan uzaklaş." Bree ona kenara çekilmesini işaret etti. "Silah ruhsatlı mı?"

"Evet." Shannon, Bree'nin talimatlarını izledi.

Bree yaklaştı, tabancayı aldı ve cebine koydu. Sonra banyoyu kontrol etti. Büyük duş, bahçe küveti ve çamaşır dolabı temizdi.

"Seninle konuştuktan birkaç dakika sonra köpek havlamaya başladı. Sonra ışıklar söndü ve alt katta birinin hareket ettiğini duydum." Shannon'ın kelimeleri birbirinin üzerine yuvarlanıyordu. Yoga pantolonu ve tişört giymişti. Ayakları  ıplaktı. Tabancası olmadan savunmasız görünüyordu. Köpek hırladı. "Telefonumu kullanmaya korktum. Duymalarını istemedim. Bizi banyoya kilitledim."

"Bu akıllıcadı." Bree silahını kılıfına soktu. "Hadi dışarı çıkalım."

Bree, Shannon'ı evin önüne doğru sürükledi. şerifin arabası garaj yolunun dibine park ederken kırmızı ve mavi ışıklar dönüyordu. Bree  n kapıyı açtı ve verandaya doğru ilerledi. Aracından inen şerif yardımcısını selamlamak için elini kaldırdı, sonra Shannon'a döndü. "Kapınızı açık mı tutuyorsunuz yoksa kapalı mı?"

"Kapalı ve kilitleli." Shannon  ıplak ayaklarının üzerinde sessizce ilerledi.

Davetsiz misafir muhtemelen çoktan gitmiştir. Shannon neden hedefti ve bu geceki hırsızlık olayının Holly'nin cinayetiyle bir ilgisi var mıydı?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Matt cipini bir şerif yardımcısının aracının arkasında kısa bir süre için durdurdu. Bree'nin kot pantolon ve çelik yelekle Shannon'ın evinin verandasında durduğunu gördü. Ciğerlerindeki hava hızla çekildi.

O iyi.

Shannon'ın hayatı tehlikedeyken onu ya da desteği beklemeyeceğini biliyordu. Bree umursamaz biri değildi ama her zaman başkalarının güvenliğini kendi güvenliğinin önüne koyardı.

Kapı bölmesinden büyük metal el fenerini aldı ve dışarı fırladı.

Gözleri Bree'ninkilerle buluştu. "Sen iyi misin?"

"Peki." Ama omuzları gergindi. Bree şerif yardımcısını ve Matt'i yaklaşmaları için işaret etti. Garaj yolunda buluştular. "Memur bey, lütfen Bayan Phelps'le kalın. Matt, sen benimlesin."

Matt onun yanına geldi. "Bana silah vermiyorsun, yani davetsiz misafirin gittiğini mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Ev temiz. Davetsiz misafirin benim geldiğimi duyunca arka kapıdan çıktığından şüpheleniyorum."

Evin yan tarafına doğru yürüdüler. Matt durdu ve bir pencereyi işaret etti. Cam kesilip çıkarılmıştı. Çıkarılan cam, çimlerin üzerinde, eve yaslanmış duruyordu.

Matt parmak uçlarında yükselip pencereden garaja baktı. Geçeride, siyah bir Ford Escape'in yanında bir çim biçme makinesi duruyordu. Diğer aletler ve malzemeler köşeye yığılmıştı. "Görünüşe göre bu taraftan girmiş."

Yan bahçeye doğru ilerlediler. Bree açık duran Shannon'ın kapısını işaret etti. Shannon'ın komşularının çitleri yoktu.

Matt ve Bree it boyunca koştular. Shannon'ın arazisinin sonuna geldiklerinde Matt el fenerini yere tuttu. Ezilmiş otlardan oluşan bir yol, komşunun arasından geçiyordu. "Bitki örtüsü gerçek ayak izlerini gösteremeyecek kadar sık."

Arka komşunun bahçesi ardına kadar açıktı. Bree arazinin diğer tarafındaki sokağı görebiliyordu. "Saldırgan oraya park etmiş ve çimlerin üzerinden yürüyerek Shannon'ın evine gitmiş olabilir."

Shannon'ın bahçesinden sokağı doğru yürüdüler ama hiçbir ayak izi görmediler. Arka komşunun evi karanlık ve boş görünüyordu. Bree ve Matt Shannon'ın evine doğru yürüdüler. Şerif yardımcısıyla birlikte garaj yolunda durdu.

"Arkanızdaki komşu evde mi?" Bree başparmağını evin olduğu yöne doğru salladı.

"Hayır," dedi Shannon. "Genelde evin yanında park etmiş bir tekne olur. Orada değil, bu yüzden tatilde olmalılar diye düşünüyorum."

Yani park etmiş yabancı bir arabayı ihbar edecek kimse yoktu.

Bree, "Bir şeyi kontrol etmek istiyorum," dedi.

Matt onu Shannon'ın garajına kadar izledi. Bir it düzelticinin ve diğer bahçe aletlerinin yanından geçtiler. Bir alet kutusu, birkaç küçük bahçe aleti ve bir kutu dolusu ıvır zıvırın yanına birkaç dörtgen ve kontrplak yığılmıştı. Bree köşedeki şalter kutusuna gitti ve kapıyı açtı.

Matt el fenerini kutuya doğrulttu. Ana şalter atmıştı.

"Elektriğı kestiler." Düğmeyi çevirdi ve elektrik, cihazların uğultusuyla birlikte geri geldi. Alarm sistemi almaya başladı. Eve geri döndüler ve ışıkların açık olduğunu teyit ettiler. Garaj yoluna döndüklerinde Shannon telefonunda geziniyordu. "Wi-Fi sıfırlanır sıfırlanmaz kapatabilirim." Ekrana dokundu. Alarm sustu.

"Daha iyi bir alarm sistemine ihtiyacım var." Kollarını beline doladı. "En ucuzu buydu. Evi aldığımda bütçem kısıtlıydı."

"Pil yedeğı var mı?" Matt sordu. Shannon omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum." *Bu muhtemelen hayır demek.*

Matt tekrar eve baktı. "Evle garaj arasındaki kapı alarmlı mı?"

Shannon başını salladı. "Hayır, biraz para biriktirmeye çalışıyordum. Pencereye kontak taktıkları ve üst kapıda elektrikli bir açıcı olduğu için gereksiz görünüyordu."

"Üst kapıları kırmak o kadar da zor değil." Bree silahını kılıfına soktu. "Ama görünüşe göre davetsiz misafir garaj penceresinden girmiş."

Shannon şaşkın görünüyordu.

"Kontaklar mıknatıslardır," diye açıkladı Matt. "Pencere kapandığında aynı hizaya gelmeleri için çerçeveye ve pencereye yerleştirilirler. Bu mıknatıslar arasındaki temas koparsa alarm devreye giriyor. Yani sadece bir pencere zorla açıldığında çalışırlar. Davetsiz misafiriniz bütün camı kesmiş. Pencere çerçevesini açmamış ya da iki mıknatıs arasındaki teması bozmamış."

Shannon'ın çenesi düştü. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Matt güvenlik sistemlerinin Groupon ile satın alınabilecek bir şey olduğuna inanmıyordu. Ona güvenlik sistemini kim sattıysa, bunu daha iyi açıklamalıydı. Suçlular çok becerikliydi.

Şöyle devam etti. "Elektrik kesintilerinde sizi korumak için alarm şirketinize pil yedeği ve hücresel izleme ekleme konusunda danışmalısınız. Ayrıca, ev ile garaj arasındaki kapıyı da alarmlı hale getirmelisiniz."

"TAMAM." Shannon'ın sesi zayıftı. "Bu geceden önce o kapıyı kilitli bile tutmuyordum ama bundan sonra tutacağım."

Bree yardımcısına doğru döndü. "Parmak izi için garaj penceresinin ve camının tozunu alın. Sonra içeri gelin ve garaj kapısının iç tarafındaki kapı kollarının ve mutfaktaki Fransız kapılarının tozunu alın." Shannon'a döndü. "Evin içinde dolaşmanı ve eksik bir şey varsa bize söylemeni istiyorum. Lütfen hiçbir şeye dokunmayın. Parmak izi bırakmanızı istemiyorum."

Shannon titreyen elleriyle saçlarını geriye itti. "Evet, tabii ki."

Eve doğru ilerlerken adımları tereddütlüydü. Matt ve Bree onun yanındaydı. Shannon oturma ve yemek odalarını gezdi,

Sonra evin arka tarafındaki mutfığa doğru ilerledi. Odanın ortasında durdu, döndü ve etrafını taradı. "Şimdiye kadar her şey normal görünüyor."

"Bu gece olağandışı başka bir şey oldu mu?" Bree sordu.

Shannon alnındaki bir bukleyi fırçaladı. "Holly'nin ölümü hakkında benimle röportaj yapmak isteyen bir muhabirden telefon aldım. Ona hayır dedim."

Matt, "Arayanı tanımadığınız sürece, sesli mesajınızın bir süre açılmasına izin vermelisiniz," diye önerdi. "Muhabirler acımasız olabiliyor."

"TAMAM." Shannon gözlerini mutfak adasına dikti. Elleri yüzüne gitti ve ağzı kısa, şok olmuş bir nefesle açıldı.

Bree'nin eli belindeki silaha gitti. "Nedir o?" Shannon eli titreyerek lavaboyu işaret etti.

Lavabo suyla doluydu. yüzükoyun yatan 10 santimlik bir bebek vardı.

Matt'in midesi bulandı. Yaklaştı ve küçük sarışın bebeği inceledi. Düz saçları omuz hizasına kadar kabaca kesilmiş gibiydi.

Hem pozisyon hem de saç Holly Thorpe'un cesedini nehirde buldukları şekle uyuyordu.

Hasta.

Shannon lavaboya baktı, yüzü asılmıştı. Bacakları sallanıyor gibiydi ve kendini sabitlemek için adanın köşesine uzandı. Keskin bir nefes aldı.

Bree onun dirseğini tuttu ve kanepeye doğru yönlendirdi. "Nefes al."

Shannon'ın nefesi kesildi. "Bir insan bunu neden *yapar* ki?"

Seni korkutmak için.

Bree onun önünde çömeldi. "Neden birinin seni korkutmak isteyeceğini biliyor musun?"

Shannon başını sertçe salladı. Yüzü solgundu. "Ne yapacağım ben? Bu aptal soğuk algınlığından kurtulana kadar annemin evine gidemem ve zaten onu tehlikeye atmak istemem. Annemin faturaları için Holly'nin yardımı olmadan otel parasını karşılayamam."

Bree, "Gecenin geri kalanında ön tarafa park için bir şerif yardımcısı göndereceğim. Yarın alarm şirketini aramalısın.

ve güvenlik sisteminizi ." "Yapacağım," dedi Shannon.

Şerif yardımcısı elinde parmak izi kitiyle eve geldi. "Pencere kenarında ya da camda net parmak izi yok." Fransız kapılarına gitti, diz çöktü ve kitini yere koydu.

"Mutfak musluğunu da yap." Bree ön kapıya doğru ilerledi. Matt herhangi birinin yeterince zeki atlatılabileceğini düşündü.

Shannon'ın alarm sistemi de eldiven takacak kadar akıllıydı, ancak prosedürün izlenmesi gerekiyordu.

"Hemen döneceğim." Bree koridorda kayboldu ve bir dakika sonra torpido gözünde sakladığı küçük fotoğraf makinesiyle geri döndü. Lavabodaki bebeğin fotoğraflarını çekmeye başladı.

"Garaj pencereni kapatacağım. Orada biraz kontrplak gördüm." Matt garaja döndü ve pencereyi kapattı.

Evin içine geri döndü. Şerif yardımcısı parmak izi aramak için toz almayı bitiriyordu. Matt evi gezdi, kilitli olduklarından emin olmak için her pencereyi ve kapıyı kontrol etti. Aile odasına girdiğinde, Shannon hâlâ kanepedeydi. Yerini bile değiştirmemişti.

Bree bir sedirin üzerine oturmuş, dizinin üzerinde küçük bir not defteri tutuyordu. "Birinin evinize neden girdiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır." Shannon başparmağının tırnağını çiğnedi.

"Holly burada bir şey bırakmış olabilir mi?" Bree sordu.

Shannon elini indirdi ve tırnak etlerini karıştırdı. "Hiç sanmıyorum. En son bende kaldıktan sonra misafir odasını temizledim. Hiçbir şey bulamadım."

"Bakmamın sakıncası var mı?" Bree ayağa kalktı.

Shannon başını salladı. "Devam et."

Bree koridorda ilerliyordu. Matt Fransız kapılarını kontrol ederken, onun ayak seslerini duydu. Birkaç dakika içinde geri döndü. Göz göze geldiler. Başını salladı. "Yukarıda hiçbir şey yok. Şifonyer ve dolap boş."

"O odayı depo olarak bile kullanmıyorum," dedi Shannon. "Orayı kullanan tek kişi Holly'ydı."

"Sana bir sorum daha var." Bree, Shannon'ın önünde durdu. "Holly annenin hastane masraflarını nasıl ödedi?"

"Bakım servisine ayda yaklaşık bin dolar doğrudan ödeme yapıyordu. Kalan bin beş yüz doları da bana nakit olarak geri ödedi." Shannon ellerini kucağında kavuşturdu.

Matt pencerenin kilidini iki kez kontrol etti ve ona doğru döndü. "Sana nakit mi verdi? Çek yazmadı ya da bir uygulama kullanmadı mı?"

Shannon'ın yüzü karardı. "Hayır."

"Kız kardeşinin sana nakit olarak bin beş yüz dolar vermesinin tuhaf olduğunu düşünmedin mi?" Bree sordu.

Shannon omuz silkti. "Holly bazı tasarım kıyafetlerini ve çantalarını sattığını söyledi. Bunu pek düşünmedim. Parası yetmediğinde bile alışveriş yapmayı severdi."

Matt ve Bree birbirlerine baktılar. Holly'nin ikinci el giysiler, hatta tasarımcı markaları satarak bu kadar çok para kazanmış olması Şüpheliydi.

Shannon ağlamaklı gözlerini kaldırdı ve elini mutfağının belirsiz yönüne doğru salladı. "Kim beni böyle korkutmak ister ki? Ben kimseyi incitmedim."

"Bilmiyorum. *Henüz.*" Bree not defterini katladı ve arka cebine soktu.

"TAMAM." Shannon'ın sesi titriyordu. Bacaklarını kanepeye uzattı ve kollarını dizlerine doladı. Pek güvende görünmüyordu.

Bree tabancasını ve mermilerini geri verdi. "Silahınız ne zamandır sizde?"

"Yaklaşık on yıldır," dedi Shannon, cebine koyarken. "Poligona ne sıklıkla gidiyorsun?" Bree sordu.

"Olması gerektiği kadar sık değil," diye itiraf etti Shannon. "Birkaç ay oldu."

Bree, "yapmadığın sürece sana pek faydası olmaz," dedi.

Shannon, "Yakında gideceğim," diye söz verdi.

Bree ve Matt gittiler. Şerif yardımcısı gözcülük yapmak üzere aracına yerleşti. Bree dışarıda cipine bindi ve camını indirdi. Bebeğin içinde bulunduğu kanıt torbasını kaldırdı. Yüzü çizilmiş ve solmuştu. "Eski görünüyor. Satın alındığının izini sürebileceğimizden şüpheliyim."

Matt açık pencereye yaslandı. Oyuncak bebek tüyler ürperticiydi. "Çocuğu olan ya da hiç çocuğu olmamış herkesin elinde bunlardan bir tane olabilir."

"Onları garaj satışlarında bulmak da yeterince kolay." Bree çantayı bir kenara koydu. "Adli tıp laboratuvarına bırakacağım ve bakalım teknisyenler iz ya da parmak izi bulabilecekler mi? Suda yüzdüğü için bulamayacaklarını sanıyorum. Ama denemeye değer. Bir nesneye neyin asla bilemezsiniz." Başını bebekten kaldırdı. "Paul'le buluşmamız için seni sabah alırım."

"TAMAM." Matt onun gözlerinin altındaki halkalardan hoşlanmıyordu. Ona elinden geldiğince yardım edecekti. Ama bu gece yapılacak başka bir şey yoktu. Geri çekildi ve eve doğru bir iğaret yaptı. "Bunun Holly'nin cinayetiyle ilgili olduğu açık. Onun katilini bulana kadar Shannon güvende değil."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matt topu arka bahçeye fırlattı. O sırada Cady için bakmakta olduğu siyah Alman kurdu Greta, bir gülle gibi bahçeyi boydan boya geçti. Adımlarının ortasında topu kaptı, döndü ve Matt'e doğru koştuya başladı. Topu Matt'in ayaklarının dibine bıraktı, geri çekildi ve havladı.

"Talep etmiyor musun?" Matt lakros sopasıyla topu yerden kaptı ve tekrar uçurdu. Greta peşinden koştu.

Matt, sabah güneşinin altında arkasına uzanmış olan taba rengi ve siyah Alman çoban köpeğine baktı. "Yorulması ne kadar sürer?"

Brody esnedi ve koca kafasını patilerinin üzerine koydu.

Matt köpeğine, "Muhtemelen haklısın," dedi. "Eskiden bu kadar enerjin vardı."

Brody yan yattı ve gözlerini kapadı. Tembel tavırlarına rağmen, o da en az Matt kadar çalışmayı özlüyordu.

Greta topu Matt'in ayaklarının dibine bıraktı ve havladı. Matt lacrosse sopası manevrasını tekrarlayınca Greta topun peşinden tekrar koştu.

"Her zaman böyle enerjik midir?" Bree'nin sesi arkadan geliyordu Onu.

Matt arkasını döndü. Bree çitlere yaslanmıştı, bakışları Çimenlerin üzerinde koşan siyah bulanıklığı izliyordu. "Evet," dedi.

Greta geri döndü. Matt topu aldı ve ona Almanca oturmasını emretti. Yüzde yüz ona odaklanmış olan zayıf siyah köpek itaat etti.

"Bu normal mi?" Bree temkinli görünüyordu ama zaten büyük köpeklerin yanında hep öyle olurdu.

Brody ayağa kalktı ve gerindi. Kapıya doğru ilerledi ve kuyruğunu Bree'ye doğru salladı. Bree tereddütle kapının üzerinden uzandı ve onun başına dokundu. Brody kibarca oturdu.

Matt, "O genç ve çok azimli bir köpek, bu yüzden harika bir K-9 olacak," dedi.

"İlçe komisyon üyelerini K-9 eğitimi için para konusunu konuşmaya bile ikna edemiyorum. Bütçe toplantımızı sürekli erteliyorlar."

Matt iç çekti. "Yani? Bunun biliyordun. Bunu planlamıştın. Cady, Greta'yı şerif departmanına yerleştirmeye kararlı. Bunu gerçekleştirecek. Bağış kampanyası başarılı olacak." Uğur Böceği ve Greta'nın ikisi de Cady'nin kurtarma ekibinden geliyordu. "Siyah kravatlı bir kumarhane gecesi düzenlememizi önerdi. Bunu daha önce de yapmıştı ve çok işe yaramıştı. Büyük bağışçılar reklamı sever. Greta'yı getirip göstereceğim."

Bree, Greta'ya kuşkuyla bir bakış attı. "Gösterisi için hazır olacak mı?"

"Çok güzel ve akıllı." Matt köpeğe bir el işareti yaptı ve köpek karnının üstüne düştü. Ona kalmasını emretti.

"Etkileyici biri," diye itiraf etti Bree.

Yalnız oldukları için Matt Bree'ye doğru yürüdü ve ona düzgün bir merhaba öpücüğü vermek için eğildi. Başını kaldırdı. "Merhaba."

"Merhaba." Ela gözleri her zamankinden daha yumuşak ve kırılgan, gözlerini kırıştırtarak adama baktı.

"Seni özledim." Bu sözleri söylerken, ne kadar doğru olduklarını fark etti.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onu öptü. "Bizi özledim."

Matt'in içine bir sıcaklık yayıldı. Bree gösterişli biri değildi. Küçük jestler ve sözler onun için çoğu insandan daha anlamlıydı. Trajik bir çocukluk geçirmiş olması ona duygularını kendine saklamayı öğretmişti. Ama o, bu duvarları yontarak aşırıyordu.

Boğazını temizledi ve geri çekildi. "Greta eğitim için ne zaman hazır olacak?"

"Parayı bulduğunuzda akademiye gitmeye hazır olacak."

"O zaman bağış kampanyasının yeterli olması için dua edeceğim."

"Daha iyimser olmalısınız. Biletler tükenecek." Matt'in bacağının yanındaki Greta sıkılmış bir halde kıpırdandı. "Onu sevmek ister misin?"

"Pek sayılmaz," dedi Bree. "Keşke bilseydim ama."

"Hırçın değil, sadece heyecanlı." Matt Greta'ya baktı.

Kızın dikkati adamın yüzünden ayrılmamıştı. "Ve odaklanmış. Çok odaklanmış."

"Dürüst olmak gerekirse, büyüklüğü ve yoğunluğu göz korkutucu." Bree çocukken hırpalanmıştı ve köpeklerle karşı ömür boyu sürecektir bir korkusu vardı. "Uğur Böceği şu anda başa çıkabileceğim tek şey."

"O nasıl?"

"Oldukça iyi." Bree gülümsedi. "Onu evlat edinmem için beni kandırdığın için sana kızgın olduğumu biliyorum ama şimdi gerçekten memnunum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama o iyi bir arkadaş. Kayla Anneler Günü yaklaştığı için üzgün ve Uğur Böceği de yanından ayrılmıyor."

"Köpekler bilir." Matt Greta'ya topuklamasını emretti ve eve doğru yöneldi. "Köpekleri uzaklaştırayım, sonra gidebiliriz."

Greta geçerken Bree geri adım attı. Verdiği tepki otomatik gibiydi. Bree, hayatında hiç de korkutucu olmayan tombul bir kurtarma köpeği olmasına alışmış olabilirdi, hatta Brody'ye bile ısınmaya başlamıştı. Ama sert, enerjik, genç bir Alman çoban köpeğinin tamamen farklı bir hayvan olduğu açıktı. Matt köpekleri mutfığa götürdü ve duvara sürgülediği metal kapıyı kapattı.

"Bu onu tutar mı?" Bree şüpheyi kapıya baktı.

"Çıkmak isteseydi çıkmazdı ama Brody ile kalacak. Ve artık üzerinden atlayamaz." Köpeğinin yaşlanacağı düşüncesi Matt'i üzdü. Brody'yle birlikte o kadar çok şey yaşamışlardı ki. Köpeğinden daha yakın olduğu yalnızca bir avuç insan vardı. Bree de o kısa listede yer alıyordu. Onu tanıdığı kısa süre içinde birçok krizle karşılaşmışlardı. Her zaman onun arkasını kollamıştı. Belki de onun kalbine de sahipti.

Brody ortopedik yatağına uzandı. Greta onun yanına uzandı ve yüzünü yaladı. İç çekti.

Matt köpeklerle, "Sonra görüşürüz," dedi. "Cady öğle yemeğinde gelip sizi bırakacak. Uslu durun."

O ve Bree dışarı çıktılar ve cipe bindiler. Direksiyonun arkasında kıkırdadı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Eskiden köpeklerle çocukmuş gibi konuşmanın tuhaf olduğunu düşünürdüm. Şimdi ben de yapıyorum."

"Kedinle konuşmuyor musun?"

"Evet, ama sanki o benim eğitim ya da üstünüm." Matt güldü. "Kedin tam bir pislik."

"Evet. Ama o benim kıcımın kenarı."

Birkaç mil boyunca sessizlik içinde at sürdüler. Sonra Bree kasabaya doğru döndü. "Todd dün gece şirket hakkında biraz araştırma yaptı. Beckett İnşaat otuz yılı aşkın bir süredir faaliyet gösteriyormuş. İşe Paul'un yıllar önce ölen babası başlamış. Yaptıkları işin doğası düşünüldüğünde, yıllar içinde sadece birkaç küçük dava açmışlar ve mükemmel bir üne sahipler."

"Ne tür inşaatlar yapıyorlar?"

Bree, "Yeni inşaat, tadilat ve eklemeler de dahil olmak üzere üst düzey mutfaklar," dedi. "Paul Beckett, Angela Beckett ile evli. On dokuz yaşında ikiz oğulları var."

Kısa bir süre sonra bir sanayi sitesine girdi. Beckett İnşaat küçük bir ofis binası ve ona bitişik bir depoda çalışıyordu. Bree arabayı park etti ve içeri girdiler. Ofis, asma tavan karoları ve düz, ticari sınıf halı ile çıplak kemiklerdi. Beckett İnşaat'ın genel giderler için para harcamadığı belliydi.

Sekreter belli ki yeni gelmişti. Ellili yaşlarının sonunda, kısa kül sarısı saçları olan, uzun boylu, güçlü kuvvetli bir kadındı. Çift yaklaşırken çantasını ve kahverengi ögle yemeğini masasının çekmecelerine yerleştiriyordu.

Bree onları tanıştırdı. "Paul Beckett'ı görmeye geldik."

Sekreter arkasındaki kapalı kapıya baktı ve kaşlarını çatı. "Bay Beckett henüz gelmedi. Randevunuz var mıydı?"

"Evet," dedi Bree.

"O zaman burada olacak." Sekreter iki başparmağıyla telefonuna bir şeyler yazdı. "Genellikle ilk iş olarak şu anki işimize uğrar. Burada olduğunuzu bildirmek için ona mesaj attım. Bu Holly ile ilgili, değil mi?" Gözleri buğulandı.

"Evet," dedi Bree.

"Kendini öldürdüğüne inanamıyorum. Her gün onunla birlikte çalışıyordum ve bunun olacağını tahmin etmemiştim." Masasının üzerindeki kutudan bir mendil aldı ve gözlerini kuruladı.

Bree'nin cinayetle ilgili açıklaması basına gitmişti ama sekreterin bunu görmediği açıktı.

"İntihar ederek ölmedi," dedi Bree. "Öldürüldü."

"Oh." Sekreter dondu kaldı. "Bu korkunç." Birkaç kez nefes aldı ve çaba sarf ederek kendini toparladı.

"Size birkaç soru sormak istiyorum," dedi Bree.

Paul'ün toplantıya geç kalması can sıkıcıydı ama aynı zamanda patronun varlığı olmadan çalışanlarını sorgulamak için de bir fırsattı.

Sekreter Bree'ye temkinli bir bakış attı. "."

Bree başladı. "Holly ile diğer çalışanlar arasında herhangi bir husumet var mıydı?"

"kadarıyla hayır," dedi.

"Peki ya patronla?" Bree sordu. "Düşmanlık mı?" diye sordu sekreter. "Hayır."

"Kimse ona kızmadı mı?" Matt sordu. "Çoğu ofiste kişisel dramlar yaşanır."

"Drama yok demedim." Sekreter ona alaycı bir gülümseme verdi. "Ama ciddi bir şey yok. Yarı zamanlı yardımcımız genç. İçlerinden biri sürekli geç kalıyor ve bir iş yeri için çok uygunsuz giyiniyor." Onaylamayarak içini çekti. "Diğeri oldukça güvenilir, ama bir tavrı var." Sekreter gözlerini devirdi. "Ama sahip olduğumuz tek şey tipik ofis draması, çoğunlukla kimin kimin yağurdunu yediği üzerine küçük kavgalar, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Evet," dedi Bree. "Holly ile iş dışında hiç birlikte vakit geçirdiniz mi?"

Sekreter masasının üzerindeki bir çift okuyucuyu aldı ve onlarla oynadı. "Hayır, ama Holly benden yirmi yaştan daha genç. Burada iyi anlaştık. O kendi işini yaptı. Ben de benimkini. Holly genellikle zamanında gelirdi ve işine oldukça bağlıydı. Bazen mutlu saatler için dışarı çıkmayı severdi. Günün sonunda yoruluyorum. Eve giderim."

Bree, "Yarı zamanlı çalışanların isimlerine ve iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak," dedi.

Sekreter bilgileri bir kâğıda yazdı. Kaleminin ucunu isimlerden birinin yanına dokundurdu. "Deb'in lokantada garson olarak ikinci bir işi var. Eğer evde değilse, orayı deneyin."

Kapı açıldı ve üniversite çağında bir kadın içeri girdi. Kalçalarında delikler olan bir kot pantolon, göbeğini açıkta bırakan dar bir kazak ve Converse spor ayakkabı giymişti. Sekreterin saate sinirli bir *şekilde* , yeni gelenin *her zaman geç kalan ve uygunsuz giyinen* bir çalışan olduğunu gösteriyordu. Matt ne kadar istemese de sekreterle aynı fikirdeydi ve bu da kendisini gerçekten yağlı hissetmesine neden oluyordu. Kız berbat görünüyordu.

Bree'nin üniformasını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Holly için buradasın." Gözyaşlarına boğuldu, tüm göğsü kabardı.

Sekreter mendil kutusunu aldı ve kıza götürdü. *Oradan, buradan* yatıştırıcı sesler çıkardı.

Kız sakinleşince sekreter Bree ve Matt'i tanıştırdı. "Bu Connie, yarı zamanlı çalışanlarımızdan biri."

Deb değil o zaman. Matt hayal kırıklığına uğramıştı. Owen'ın işten sonra Holly'yle takıldığını iddia ettiği yarı zamanlı çalışanı sorgulamak istiyordu.

"Size Holly hakkında birkaç soru sormak istiyorum." Bree etrafına bakındı. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Elbette." Kız gergin bir şekilde omuz silkti. "Sanırım oraya girebiliriz." Bir kapıya doğru yürüdü. Daha büyük bir odaya girdiler. Ortada uzun bir masa vardı ve her iki ucunda birer bilgisayar istasyonu kurulmuştu. Connie çantasını bir dosya dolabının üzerine koydu.

Bree, Connieye Holly hakkında aynı soruları sordu ama görüşme yeni bir bilgi vermedi. İşten sonra Holly ile bir ya da iki kez içki içmiş ama "Biraz yaşlı, biliyor musun? Arkadaşlarımla takılmayı tercih ederdim ama onun duygularını incitmek istemedim."

Matt acıma içkisi diye bir şey duymamıştı.

Connie'yle işleri bittiğinde saat sekiz buçuk olmuştu ve Paul hâlâ gelmemişti. Dış ofise geri döndüler. Sekreter Paul'ü tekrar ararken, Matt ofisin çevresini dolaştı,

Duvarlarda asılı olan pırıl pırıl yeni mutfakların çerçeveseli fotoğraflarına bakmak için durdu.

Sekreter telefonu kapattı. "Cevap vermiyor." "Bu normal mi?" Matt sordu.

Görünüşe göre umursamayan sekreter telefonunu bıraktı. "Telefonlara cevap verme konusunda pek iyi değildir ve ben de onu genellikle sabahın bu erken saatlerinde aramam. İsteddiği iş sahalarını ziyaret eder, sonra da buldukça ofise uğrar. Bazı günler buraya hiç gelmiyor bile. Bu sinir bozucu olabiliyor."

Bree masanın önünde durdu. "Bu sabah nereye gittiğini biliyor musun?"

Sekreter yapışkanlı bir nota adreslerin bir listesini yazdı. "Üç ekibimiz var. Bunlar bugün üzerinde çalışacakları işler. Ayrıca çeşitli tamamlanma aşamalarında olan başka işlerimiz de var. Bazıları malzeme bekliyor. Diğerlerinin ise işe başlamadan önce denetlenmesi gerekiyor. Paul büyük ihtimalle Bleeker Caddesi'ndeki ilk adreste. Bu hafta önemli yapısal sorunları ortaya çıkardılar." Notu Bree'ye uzattı. "Paul hayatı boyunca bu işin içinde oldu. Fayans döşemekten marangozluğa kadar altındaki her adamın işini yapabilir. Eğer bir sorun varsa, onu çözer. Ama bazen işin idari tarafını görmezden gelir. Toplantınızı unutmuş olabilir. Beyni son derece odaklanmış olma eğilimindedir."

"Teşekkür ederim." Bree kâğıt parçasını kabul etti. Sekretere kartını verdi. "Soruşturmamızda bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey aklınıza gelirse, lütfen beni arayın."

"Yapacağım." Sekreter eski moda bir Rolodex açtı ve Bree'nin kartını muhtemelen *Şerif* anlamına gelen S harfinin altına dosyaladı.

Kapı çarparak açıldı ve uzun boylu, iri yapılı bir adam içeri girdi. Öfkeli gözlerini Bree ve Matt'e çevirdi. "On dakikanız var." Kapıyı açık bırakarak ofisine girdi.

Ne selamlama ama.

Bree Matt'e kaşlarını kaldırdı. Matt omuz silkti ve onu ofise kadar takip etti.

Eski metal masasının üzerindeki bir yığın kâğıdı karıştıran Paul, iki plastik sandalyenin karşısında duran başını salladı. "Sakın da alma.

Rahat. Bu sabah saçmalıklar için fazla zamanım yok."

Bree oturdu. "Bay Beckett, çalışanınız Holly Thorpe hakkında size bazı sorular sormak için buradayız. Bayan Thorpe'un öldürüldüğünü biliyorsunuz."

Paul elindeki kâğıt yığınını yere bırakmadan önce bir anlığına dondu kaldı. "İntihar ettiğini duydum."

"Yanlış duymuşsun." Matt gözlerini Paul'ün yüzünden ayırmadan bir sandalyeye oturdu. "Holly öldürüldü."

Paul kaşlarını çattı ama poker suratını yeniden takındı. "Bunun benimle ne ilgisi var anlamıyorum."

"Holly senin için çalıştı." Bree küçük not defterini ve kalemını çıkardı. "Onu en son ne zaman gördün?"

Paul bir kâğıdı taradı ve bir kenara koydu. "Cuma günü. Ben yazıcıdan bir şey almak için içeri girdiğimde o bilgisayarda çalışıyordu."

Bree kalemını tıkladı. "Saat kaçtı?"

"Sabah dokuz civarıydı sanırım. Saat konusunda yemin edemem. İşlere bakmaya gitmeden önce sadece birkaç dakikalığına uğradım." Başka bir gazete aldı.

Bree boğazını temizledi. "Bu ciddi bir mesele Bay Beckett.

Tüm dikkatinizi bana verirsiniz memnun olurum."

Ters ters baktı. "Seninle konuşmak zorunda değilim."

Matt'in boğazında mide ekşimesi gibi bir öfke yükseldi. *Kibirli pislik.* Bu yüzden köpeklerini çoğu insana tercih ederdi.

Ama Bree'nin insan ilişkileri daha iyiydi. "Bay Beckett, çalışanınızın öldürülmesinden bahsediyoruz." Ses tonu ciddi ve hafifçe azarlayıcıydı.

Paul elindeki kâğıtları masanın üzerine bıraktı, arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. *Oh, evet. Çok daha iyi.* Matt gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

"Holly'nin yaşadığı herhangi bir sorundan haberdar mısınız?" Bree sordu. Paul kaşlarını çattı. "Ne tür sorunlar gibi?"

Bree bir elini havada yuvarladı. "İş arkadaşlarıyla iyi geçiniyor muydu? Kişisel sorunlarla mı uğraşıyordu?"

"Bunların hiçbiri umurumda değil." Kızgın bir boğa gibi burnundan yüksek sesle nefes verdi.

Bree, "Holly yedi yıl boyunca senin için çalıştı," diye belirtti.

"Ofiste," diye vurguladı. "Zamanımın çoğunu iş sahalarında geçiriyorum."

Matt kaşlarının alnından yukarı doğru kalktığını hissetti. "Ama yedi yıl çok uzun bir süre."

"Ne istiyorsun?" Paul'ün sesi keskinleşti.

"Bunun bir anlamı yok Bay Beckett." Bree'nin çenesindeki bir kas gerildi. Normalde çok sabırlıydı ama Beckett'ın tavrı onu açıkça sinirlendiriyordu. "Holly son zamanlarda işe geç mi kaldı? Son zamanlarda yaptığı işlerle ilgili herhangi bir sorun yaşadınız mı? Olağandışı hatalar yapıyor muydu ya da dikkati dağınık görünüyor muydu?"

"Eğer işi berbat etseydi, onu kovardım." Paul öne doğru kayarak ellerini masaüstüne indirdi. "Bu kadar saçmalığa tahammül edemem. İnsanlar lanet olası işlerini yaparlar ya da çalışacak başka bir yer bulurlar."

"Yani Holly'nin geç mi kaldığını yoksa işle ilgili sorunları mı olduğunu bilmiyorsunuz?"

"Sekreterime sorun." Paul sinirli bir şekilde elini kapıya doğru salladı. "Çalışan kayıtlarını o tutuyor."

Bree öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Sen Holly ile herhangi bir sorunuz var mı?"

"Çalışmaları her zamanki gibi görünüyordu." Her kelimeyi telaffuz etti.

Bree göz temasını kesmedi. "Cuma akşamı neredeydin?"

Kelimeleri ısırarak söylemeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. "Hatırlamıyorum. Takvimime bir bakayım." Telefonunu eline aldı ve ekrana dokundu. "Planlanmış bir şey yok. Muhtemelen eve gitmişimdir."

"Ama hatırlamıyorsun, değil mi?" Matt sordu. "Altı ay önce nerede olduğunu sormuyoruz ki. Geçen Cuma o kadar da mantıksız görünmüyor."

Paul onu görmezden geldi ama yüzünün yan tarafındaki bir kas seğirdi.

Bir şey saklıyordu.

"Burada yalnız mıydın?" Bree sordu.

Paul'ün burun delikleri alevlendi. "Karım ve ben ayrıldık."

İlginç. Bir soruya daha cevap vermemeyi başarmıştı.

"Ne zaman ayrıldınız?" Bree sordu.

Paul gözünü kırpmadı. "Birkaç ay önce taşındı," diye devam etti, yüzü çatlayacak kadar gergindi. "Eğer bir mazerete ihtiyacım olacağını bilseydim, plan yapardım. Şimdi izin verirsiniz yapmam gereken işler var. Marangozum bugün gelmedi. Gidip kalıp kesmem gerekiyor."

Bree öne doğru eğildi. "Geçen Perşembe Holly ile telefonda konuşmuşsun."

"Öyle mi ?" Paul'ün gözleri kısıldı.

Bree'nin başı öne eğildi. "O konuşmanın içeriği neydi?" "Tam olarak hatırlamıyorum." Yüzü karardı. "O benim muhasebeci. Bazen hesaplarla ilgili bir iki sorusu olurdu." Paul masasından kalktı. Üst çekmecesini açarak bir yığın kartviziti karıştırdı. Bir tanesini seçerek Bree'nin önündeki masanın üzerine attı. "Bana daha fazla soru sormak istiyorsanız, arayın ve avukatımdan randevu alın." Doğruldu, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bree avukatın aldı. "Teşekkür ." Ses tonu alaycı bile değildi.

Matt etkilenmişti.

Paul, *çıkarken kapının kışınıza çarpmasına izin vermeyin* tonunda, "Kendiniz *çıkabilirsiniz*," dedi. Sandalyesine geri çöktü ve kızgın gözlerle onlara baktı.

Bree ofisten çıkarken yolu gösterdi. Sekretere bir Kapiya doğru giderken *teşekkür* edip el sallıyorlar.

Dışarıda, SUV'a tırmandılar.

"Bu ilginçti." Motoru çalıştırdı.

Matt emniyet kemerini bağladı ve tokayı gereğinden fazla sıktı. "Ne pislik ama. Tek bir soruya bile cevap verdi mi?"

"Hayır, yapmadı." Bree bir parmağını direksiyona vurdu. "Şimdi asıl soru neden yapmadığı? Sadece bir pislik *mi*, yoksa sorularımızdan bilerek kaçmasının bir nedeni var mı?"

Telefonunu kaptı, Todd'u aradı ve ondan Paul Beckett ve Beckett İnşaat hakkında derin bir araştırma yapmasını istedi.

"Şimdi ne olacak?" Matt sordu.

"Diğer yarı zamanlı çalışan Deb'in izini bulmamız ve Paul Beckett'in ne sakladığını öğrenmemiz gerekiyor."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree lokantanın önündeki beton rampaya doğru ilerledi. Matt onun için kapıyı tuttu ve içeri girdiler. Lokanta iki bölüme ayrılmıştı: ön taraftaki otoparka bakan, iki sıra kabinli bir tezgâh bölümü ve lokantanın arka tarafına doğru uzanan, masa ve sandalyelerin bulunduğu bir yemek odası. Kahvaltı ve öğle yemeği yoğunluğu arasında lokanta sessizdi. Birkaç müşteri tezgâhtaki taburelerde oturuyordu ama kabinlerin çoğu boştu. Yemek odası metal bir sehpa üzerindeki bir tabelayla kapatılmıştı.

Elinde bir kol dolusu menü taşıyan beyaz saçlı müdürü gördü. Keçi sakalı olmayan Albay Sanders'a benziyordu. Onunla göz göze geldi ve adam aceleyle tezgâhın arkasına geçip menüleri bir yuvaya yerleştirdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Şerif?"

Bree Matt'i tanıştırdı. "Deb Munchin ile konuşmamız gerekiyor."

Müdürün gür beyaz kaşları kalktı. "Umarım başı belada değildir."

"Hayır," diye güvence verdi Bree. "Ama bir davada bize yardımcı olabileceğini umuyoruz."

"Elbette." Siyah pantolon ve beyaz bluz giymiş bir garsona doğru döndü. "Deb'e ön tarafa gelmesini söyler misiniz? Kendisi depoda."

Garson kız Bree'nin üniformasına ilgiyle baktı ama başını sallayıp uzaklaştı. Tezgâhın arkasına geçti ve sallanan bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

"Ben Roger." İki elini de tezgâha dayadı. "Beklerken size kahve ya da yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim." Bree yerel işletmelerden asla bedava yemek ya da başka bir hizmet kabul etmezdi. Şerifin kimseye iyilik borcu olmamalıydı.

Bir dakika sonra, uzun siyah saçları düzgün bir topuzla bağlanmış genç bir kadın onlara yaklaştı. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Diğer garsonlar gibi o da siyah pantolon ve siyah spor ayakkabı giymişti. Beyaz bluzunun kısa, kıvrımlı kolunun hemen altında bir tek boynuzlu at dövmesi vardı.

Roger eğildi ve döndü. "Acele etmeyin, Şerif."

Bree boş lobiye adım attı. "Size birkaç soru sormam gerekiyor."

"Bu Holly ile mi ilgili?" Deb'in ağzı bir karış açık kaldı. "Evet," dedi Bree.

Deb, Bree'nin omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çattı. Ağzını kapatırken boğazını temizledi ve sonra fısıldayarak, "Dışarı çıkabilir miyiz?" dedi.

Bree arkasına baktı. Müdür onları izliyordu.

Matt daha yüksek bir sesle, "Biraz temiz hava alalım," dedi ve kapıya doğru ilerledi. Bree ve Deb için kapıyı açık tuttu ve üçü birlikte beton yürüme yoluna çıkıp köşeyi dönerek yan taraftaki otoparka doğru yürüdüler.

"Teşekkürler." Deb cebinden bir paket sigara çıkardı. "Roger iyi bir adamdır ama burnunu işine sokmaz. Kişisel bir şey anlatmak isteyeceğiniz son kişi odur."

Bazı kişisel bilgileri paylaşacak mıydı?

Ama Deb bir sigara yakarken birkaç saniye sessiz kaldı.

Bir duman bulutu doğrudan yüzüne doğru üflenince Bree gözlerini kırptırdı. "Holly'yi en son ne zaman gördün?"

Deb sigarasını çekti. "Cuma. Beckett'ta haftada sadece iki gün çalışıyorum, genellikle Perşembe ve Cuma günleri, ama bazen değiştirmemi istiyorlar. Her şey ne yapılması gerektiğine bağlı."

"Orada ne?" Bree sordu.

Deb bir duman halkası üfledi. "Neye ihtiyaçları varsa. Çoğunlukla maaş bordrosu ama her çeyrekte vergi belgeleri konusunda da yardıma ihtiyaçları oluyor."

"Holly normal davranıyor muydu?" Bree cebinden not defterini çıkardı.

Deb omuz silkti. "Sanırım."

Rüzgâr yön değiştirdi ve duman Bree'nin burnuna doğru ilerledi. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Deb'in omzu sarsıldı.

"Kendini Holly'nin arkadaşı olarak görüyor musun?" Matt sordu.

"Sadece bir iş arkadaşı." Deb sigarasının küllerini savurdu. "İşten sonra bir şeyler içip dertleşiriz ama onun dışında pek takılmayız. Yıllardır happy hour bile yapmadık."

Bree kalemini kaldırdı. "Geçen hafta onunla çıkmadın mı?" "Hayır."

Deb'in kaşları çatıldı. "En az bir ay oldu, muhtemelen Daha fazla. Beni ekip duruyor." Sesi biraz incinmiş gibiydi ve tekrar sessizleşti.

Bree başka bir açı denedi. "Beckett İnşaat'taki işini seviyor musun?"

"Hayır." Deb . "Muhtemelen bırakacağım. Garsonluktan kurtulmaya çalışıyordum. Bir ofiste çalışmak ayaklarımı ağrıtmıyor ama buna değmez. Bugün Roger'a burada daha fazla saat çalışıp çalışamayacağımı sordum."

"Neden?" Matt sordu.

"Çünkü Paul Beckett lanet olası bir ahtapot." Deb iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Cehennem gibi yakışıklı. Çok yaşlı. İğrenç."

Bree hiç şaşırmadı. Paul, kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünen bir adam gibi davranıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Öfke Matt'in gözlerini parlattı. Çoğu iyi erkek gibi o da güçlerini kadınları istismar etmek için kullanan erkeklerden her zaman rahatsız olmuştur.

Deb kaşlarını çatı. "Yani, bana sürtünmek için elinden geleni yapıyor ve birkaç kez kıcıımı elledi. Sonra da sanki bu konuda yapabileceğim bir şey yokmuş gibi sırtıyor." Sigarasını uzun uzun içtikten sonra restorana doğru başını salladı. "Roger yaşlı bir kadın kadar dedikoducu ama terbiyeli ve ellerini kendine saklıyor."

Matt'in ağzı düzleşti. "Sana teklifte bulundu mu ya da onunla seks yapmazsan seni kovmakla tehdit etti mi?"

"Hayır. Hiç daha ileri gitmedi." Deb'in sözlerinden acılık damlıyordu. "Sadece bana istediğini yapabileceğini göstermekten hoşlanıyor."

Herkesin umurunda olduğundan değil," diye ekledi, sesi hiddetliydi. "Kimin umurunda değil?" Bree sordu.

"Holly." Deb sigarasını düşürdü ve ayakkabısının burnunun altına sıkıştırdı.

Bulmacanın bir parçası yerine oturunca Bree'nin beyni tıkırdadı. "Bunu o mu söyledi?"

"Hayır." Deb, Bree'ye *"Aptal mısın sen?"* der gibi baktı. "Ama onu becerdiğini biliyorum."

"Holly, Paul ile seks mi yapıyordu?" Bree açıklığa kavuşturdu.

"*Sikişmek* genellikle bu anlama gelir." Deb bir sigara daha yaktı, sanki planlanmamış molasında mümkün olduğunca fazla nikotin solumaya çalışıyordu.

"Nereden biliyorsun?" Bree sordu.

"Onları birlikte gördüm." Deb ikinci sigarasını sertçe çekti. Restoranın ön tarafına doğru baktı. "Bakın, Holly'den etkilendim." Önce Bree'ye, sonra da Matt'e meydan okurcasına baktı, sanki kendisini yargılamaları için onlara meydan okuyordu. "Aramızda hiçbir şey biliyordum. O şekilde gitmedi ama onu Paul'le görünce..." Başını iki yana salladı. "Evliliği çok yoğundu. Her zaman kocasıyla yaptığı kötü kavgalardan yakınırdı ama her zaman onu da sevdiğini söylerdi. Onu Paul ile gördükten sonra, çoğunlukla saçmaladığını düşündüm."

Bree onun saçmalıklarını anlamaya çalıştı. "Onları nerede birlikte gördün?"

Deb kızardı. "Geçen Salı Holly'ye bir şeyler içmek için dışarı çıkmayı teklif ettim. Eve gitmesi gerektiğini söyledim ama gerçekten tuhaf davranıyordu." Kadın gözlerini kaçırdı. "Onu takip ettim." Biraz daha kül savurdu. "Paul'ün evine gitti. Paul kapıyı açtı ve onu içeri aldı."

İlginç.

"Herhangi bir kanıtınız var mı?" Bree sordu.

"Resim gibi mi?" Deb'in sesi yükseldi.

Bree başını salladı.

"Tabii ki hayır. Bu çok ürkütücü. İkisi de beni görmeden oradan çıktım." Deb ikinci sigarasını da yaktı, hem kızgın hem de son bir hareketti bu. "Benim ne tür bir ucube olduğumu düşünüyorsun?"

Bree sorunun retorik düşündü çünkü Deb Holly'yi takip edecek kadar kıskançtı ve bu yeterince garipti.

Sapık gibi, hatta.

Bu da Bree'nin "Geçen Cuma gecesi neredeydin?" diye sormasına neden oldu.

Deb sarsıldı. "Ne?"

Bree sorusunu daha spesifik olacak şekilde yeniden ifade etti. "Cuma akşamı saat beş ile Cumartesi öğlen arasında neredeydiniz?"

Deb küçük bir nefes çekti. "Holly o zaman öldürüldü, değil mi?"

Bu

mu "Evet," dedi Bree.

"?" Deb bir elini boğazının dibine bastırdı. "Ne be? I

Sana bilgi veriyorum ve sen bunu bana geri mi çeviriyorsun?"

Bree, "Holly'nin hayatında olan herkesi eliyoruz," diye yalan söyledi.

Deb gözlerini kıstı, ifadesi daha temkinli bir hal aldı. "Cumartesi sabahı kahvaltı vardiyasında çalıştım." Başını lokantaya doğru eğdi. "Saat beşte orada olmam gerekiyordu, bu yüzden Cuma gecesi evde kaldım ve erkenden yattım."

"Evde olduğunu kanıtlayabilir misin?" Bree dürtükledi. Deb düşüncesiz ve çabuk sinirlenen biriydi. Öfke gardını düşürmesine neden olabilirdi.

Elini indirdi ve yumruk yaptı. "Yalnız yaşıyorum." "Pizza siparişı ettin mi ya da herhangi bir komşuyla görüştün mü?" Matt sordu.

"Hayır." Deb ağırlığını iki ayağının arasında dengeledi. "Bunu benim üzerime yıkamazsın." Öfke sesini derinleştirdi.

"Bunu kimsenin üzerine yıkmaya çalışmıyoruz." Bree onunla yüz yüze geldi. "Ama Holly'yi kimin öldürdüğünü bulacağız."

Deb lokantaya baktı. "Paul'ün karısı Angela'yla konuşmalısın."

"Ama Paul ve karısı aylardır ayrılar," dedi Bree. "Neden umursasın ki?"

Deb'in gözleri biraz acımasızlaştı ve sesini alçalttı. "Birincisi, Holly kocasını beceriyordu. İkincisi, Paul iflasa doğru gidiyordu. Şirket nakit sıkıntısı çekiyor ve her ay zarar ediyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Bree sordu.

Deb başını salladı. "Hiçbir şey söylememeliydim. Başım belaya girebilirdi." Omuz silkti. "Boş ver. Zaten işi bırakıyorum. Paul bir şeylerin peşinde. Ona olağandışı işlemler hakkında soru sorduğumda sinirleniyor ve sorularıma cevap vermeyi reddediyor." Başını sinirli bir şekilde salladı. "Tam bir pislik. Hesapları denkleştirmek benim asıl işim ve harcamaları kategorize edemezsem bunu yapamam." Öfkelendi. "Ve genel olarak garip davranıyor."

"Ne şekilde?"

"Gergin ve her zamankinden daha da huysuz." Dudaklarını büzdü. "Birkaç hafta önce bir gece Holly ile ilk çeyrek tabloları üzerinde çalışmak için geç saate kadar kaldım. Paul . Orada olduğumu bildiğinden emin değilim. Ofisine gitti ve kapıyı açık bıraktı. Kasasından kalın bir zarf çıkardığını gördüm. İçi nakit doluydu. Parayı saydı, cebine koydu ve gitti."

"Bugünün hangi gün olduğunu hatırlıyor musun?"

Deb'in kaşları V şeklinde düştü. Telefonunu çıkardı ve takvimini açtı. "Üç ya da dört hafta önceydi, bir Çarşamba günü. Takvimime yazmamıştım çünkü beni son dakikada çağırdılar."

Biri cama vurdu ve hepsi dönüp baktı. Roger eliyle saatini işaret etti, sonra Deb'i göstererek, "Özür dilerim," dedi.

Kadın da ona el salladı. "Öğle yemeği telaşı yakında başlayacak. Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Yardımanız için teşekkür ederim." Bree, Deb'in lokantanın içinde kayboluşunu izledi.

Matt sakalını sıvazladı. "Paul onu yakaladığı için mi daha kızgın, yoksa Holly onunla değil de onunla yattığı için mi daha kıskanç, karar veremiyorum."

"İkisinden de şüpheleniyorum. Duygusal olarak her yerdeydi." Bree aracına doğru ilerlemeye başladı. "Paul Beckett'ı resmen şüpheli ilan etmek ve ek arama izni talep etmek için sağlam bir nedenimiz var." Todd'u aradı. "Paul ve şirketiyle ilgili geçmiş bilgilerine ek olarak, kişisel banka ve kredi kartı ekstrelerini ve ticari mali bilgileri de istiyorum."

"Evet, hanımefendi," dedi Todd. "Haber kaynaklarından bir düzine telefon aldık."

Bree iç çekti. "Tamam. Bu öğleden sonrası için bir basın toplantısı düzenle. Dava hakkında bilgi vereceğim ve soruları alacağım." Aramayı sonlandırdı.

Matt, "O kadar sinirli görünme," dedi.

"Basın toplantılarının en sevmediğim etkinliklerden biri olduğunu biliyorsun."

"Bak üzerinde ve parlak yan. Biz var iki yeni Şüpheliler araştırmak için."

Ama Bree bu davanın çabucak sonuçlanmasını umuyordu. Bunun yerine, işler daha da karmaşıklaşıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Matt yardımcı kabinlerinden birine yerleştirdi ve sonraki birkaç saatini rapor yazarak, görüşmeleri özetleyerek ve şüpheliler hakkında temel araştırmalar yaparak geçirdi. Todd mahkeme celplerini, telefon ve mali kayıtları isterken, Bree de basın toplantısı ve evrak işleriyle uğraşıyordu. Şerif olmanın olağan görevleri yeni bir cinayet vakası yüzünden ortadan kalkmamıştı. Todd ve Matt gelen raporları gözden geçiriyorlardı. Shannon Phelps arayıp alarm şirketinin evine bir teknisyen gönderdiğini ve şu anda Matt'in güvenlik sisteminde önerdiği değişiklikleri ve birkaç ek yükseltmeyi yapmakta olduğunu bildirdi.

Bree, Matt ve Todd'la konferans salonunda buluştuğunda saat dört olmuştu. Matt klasörlerini ve dizüstü bilgisayarını yanında getirmişti.

Bree masanın başına oturdu ve gerindi. "Neredeyiz biz?"

Todd kapıyı arkasından kapattı ve bir sandalyeye çöktü.

Matt başladı. "Paul Beckett'in özgeçmiş raporu elimde. Sabıka kaydı yok, sadece geçen yıl biriktirdiği bir sürü hız cezası var." Beckett İnşaat'la ilgili sayfaya döndü. "İnşaat şirketi otuz yıl önce babası tarafından kurulmuş. Paul başından beri orada çalışıyor. Sekiz yıl önce babası bir şantiyede ölümcül bir kalp krizi geçirdikten sonra şirketin başına geçmiş." Matt burun kemiğini sıktı. Arkasında bir baş ağrısı oluşmuştu. "Hâlâ onun mali tablolarını bekliyoruz."

"Holly'nin bilgisayarında bir şey var mı?" Bree sordu.

Todd başını salladı. "Laboratuvardaki teknisyen şu anda üzerinde çalışıyor." Kendi dizüstü bilgisayarını açtı. "Deb Munchin'i kontrol ettim. Sabıka kaydı yok ama iki yıl önce bir dolar mağazasında bir iş arkadaşını takip ve taciz için tutuklanmış."

Matt canlandı. Bu kulağa umut verici geliyordu. "Tutuklama raporunda herhangi bir ayrıntı var mıydı?"

Todd başını salladı. "Bir kadın iş arkadaşı Deb'in onu işten eve kadar takip ettiğini ve dairesinin önünde oturup onu izlediğini iddia etti."

"Ürkütücü." Bree bir not aldı. "Deb de Holly'ye bunu yaptığını itiraf etti."

"Evet," diye kabul etti Todd. "Ama Deb onu rahat bırakmayı kabul edince suçlamalar düştü. İşi bıraktı ve başka şikayet de olmadı. Sanırım o da kabul etti."

"Hâlâ." Bree parmaklarını masaya vurdu. "Takip etmek çok kişisel bir suçtur."

"Boğulmak gibi," diye ekledi Matt. "Ve Deb'in Holly'ye karşı bir şeyler hissettiğini zaten biliyoruz."

"Deb de Holly'yi Paul'ün evine kadar takip ettiğini itiraf etti. Kıskançlık cinayet için potansiyel bir motivasyon." Bree doğruldu. "Deb'in geçmişini derinlemesine ve daha fazla bilgi için kurbanla temasa geçelim."

Todd klavyesinde bir şeyler yazdı. "Billy Zinke'nin geçmiş bilgilerine göre sabıka kaydı yok. Hakkında birkaç park cezasından daha ciddi bir şey bulamadım."

Bree düşünceli görünüyordu. "Owen'ın mazeretinde delikler açmanın başka yollarını düşünebilir miyiz? Şu anda listemin başında o yok ama ipuçlarını açıkta bırakmak da istemiyorum."

Todd, "Grey Fox'a gidip müdavimlerle konuşabilirim," diye önerdi. "Eğer Owen müdavimlerden biriye, insanlar onun geçen Cuma gecesi orada olduğunu hatırlayabilir."

Bree başını salladı. "Fena fikir değil. Sivil kıyafetlerle git. Collins'i de yanına al. Kadın müşteriler bir kadınla konuşurken kendilerini daha rahat hissedeceklerdir."

"Evet, hanımefendi. Peki ya Shannon?" Todd sordu. "O hâlâ şüpheli mi?"

Bree başını salladı. "Evet. Birini tamamen elemek için henüz çok erken. Bir yandan, bir mazereti yok ve Holly'yi öldürmek için motivasyonu var. Diğer yandan, Holly artık annelerinin tıbbi masraflarını paylaşacak durumda olmadığı için maddi olarak zarar görecektir."

Matt bilgisayarını karıştırdı. "Ön otopsi raporu geldi. Sürpriz yok." Nihai otopsi raporu tüm toksikoloji sonuçları gelene kadar tamamlanmayacaktı ve bu da haftalar alacaktı. "Adli tıptan gelen bir kanıt raporu var. Holly'nin arabasının bagajında metabazalt denen bir şeyin izine rastlanmış."

"Metabazalt?" Bree başını kaldırdı.

Matt raporu gözden geçirdi. "Batı Virginia'daki Blue Ridge Dağları'ndan çıkan milyar yıllık bir taş, falan filan. Har-Tru tenis kortlarının yapımında kullanılan yeşil bir kil haline getirilmiş."

"Kimse Holly'nin tenis oynadığından söz etmedi," dedi Bree.

Matt, "Belki o bahsetmemiştir, ama belki katili bahsetmiştir," dedi. Bree ayağa kalktı. "Shannon'la bir röportaj daha yapacağız."

"Paul'le de tekrar konuşmak istiyorum." Matt onun zor mu yoksa suçlu mu karar veremiyordu.

"Ondan ne öğreneceğimizden emin değilim. İşbirliği yapmıyor." Bree kaşlarını çatı.

Kesinlikle, diye düşündü Matt. "Ve nedenini bilmek istiyorum."

"Onunla konuşmak için bir randevu ayarlayalım." Bree telefonuna uzandı.

Matt elini kaldırarak onu durdurdu. "Ya da bu gece onu takip edebilir ve iğten sonra nereye gittiğini görebiliriz."

"Gözetleme mi?" Bree inledi.

Matt, "Berbat olduklarını biliyorum," dedi.

Gözetlemeler televizyonda gösterildiği kadar heyecanlı değildi. Çoğunlukla aracınızda oturup fast food yiyor ve uyumamaya çalışıyordunuz.

"Bırakın yasadışı bir şey yapmayı, Paul'ü herhangi bir şey yaparken yakalamak bile günler sürebilir."

"Biliyorum," diye kabul etti. "Ama Deb, Paul'ün Çarşamba gecesi kasasından bir miktar para aldığını söyledi. Bu gece de Çarşamba gecesi. Ayrıca bizimle konuşmuyor ve ikimiz de bir şeyler sakladığını düşünüyoruz. peşinde olduğunu öğrenmeliyiz. Şansımız yaver gidebilir."

"Haklısın. Gözetlemeyi deneyeceğiz." Telefonundan saati kontrol etti. "Akşam yemeği için mola verelim. Daha sonra seni alırım."

Matt dosyalarını aldı ve eve gitti. Cady'nin minibüsü garaj yolundaydı. Matt postalarını topladı, sonra eve girdi.

Kız kardeşi Greta'nın tasmaını çözüyordu. "Onları dışarı çıkardım. Zaten buradaydım ve eve ne zaman geleceğini bilmiyordum."

Matt ona tek koluyla hızlıca sarıldı. "Teşekkür ederim." Kız kardeşinin gözleri kızarmıştı ve yorgun görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Cady başını salladı, sonra içini çekti. "Dün Greg'i gördüm." Matt sertleşti. "Seni rahatsız mı ediyordu?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Tasadüfi bir karşılaşmaydı. Beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyordu."

"Ama?" Matt'in göğsünde öfke alevlendi.

Cady ona sarsak bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hâlâ götün teki."

Ama bu olay onu üzmüştü. Matt eski sevgilisinin evine gidip onu *üzme*k istedi.

"Onu senin için öldürmemi ister misin?" Şaka yapıyordu. Çoğunlukla.

"Hayır." Bir elini onun koluna koydu. "Biraz üzgünüm ama iyi . Bir , onun değişmediğini görmek iyi oldu. Bu, ondan boşanmakla doğru kararı verdiğimi doğruluyor."

"Gerçekten bunu hiç sorguladın mı?"

Cady ağzından uzun bir nefes çıkardı. "O zamanlar doğru düzgün düşünemiyordum."

Matt, "Yas tutuyordun," diye düzeltilti.

Başını salladı. "Birkaç gün içinde iyi olacağım. Sadece meşgul olmam gerekiyor."

Matt kaşlarını çatarak onu değerlendirdi. Onun bu olayı atlattığını düşünerek yanılmıştı. Hâlâ yas tutuyordu. Ortak kederlerini onunla birlikte, bir takım gibi aşmaya çalışan bir eşi olsaydı, hâlâ bu kadar mutsuz olur muydu? Evliliği takım çalışmasıyla eş tutmak aklına Bree'yi getirdi.

"Onu hiç düşünmüyor değilim," dedi üzgün bir sesle.

Matt onun kastettiği kişinin eski sevgilisi değil, hiç şansı olmayan bebeği olduğunu biliyordu. Kalbi onun için kırıldı. Ona

sert bir sarılma. "Senin için her zaman buradayım."

"Biliyorum ve teşekkürler." Cady de ona sarıldı. "Şimdi başka bir şey hakkında konuşalım."

Brody ve Greta evcil hayvan almak için Matt'in etrafını sardılar. Matt diz çöktü ve her iki köpeğe de eşit ilgi göstermeye çalıştı. Greta ilgisini kaybedip bir tenis topunun peşine düştü ama Brody Matt'e yaslandı, o da onun yan tarafını okşadı. "İşte benim oğlum."

Matt dosyalarını masanın üzerine koydu.

"Babam rosto gönderdi." Cady buzdolabını işaret etti. "Bir soruşturma üzerinde çalıştığını biliyor ve açlıktan ölmeni istemiyor. Muhtemelen kiracıları aramalısın. Endişeleniyorlar."

"Yapacağım." Matt güldü. "Suçluluk duygusunu nasıl üst üste bindireceklerini gerçekten iyi biliyorlar."

"En azından patates püresi ve et suyunu da bolca koyuyorlar."

"İyi bir noktaya değindin." Matt'in midesi guruldadı. "Bu benim ödemeye hazır olduğum bir bedel. Babamın rostosu gibisi yok."

Emekli bir aile doktoru olan Matt'in babası ailenin aşçısıydı. Anneleri yenilebilir tost yapamayan emekli bir öğretmendi.

Cady, Matt'in yığınının üstündeki kapalı dosyaya dokundu. "Shannon Phelps'i tanıyorum."

"Öyle mi?" Matt buzdolabına gitti ve cam bir kap çıkardı. Babası eti, patates püresini ve havuçları üç kümeye ayırmış ve her Geyi et suyuna bulamıştı. Matt ağzının suyu akararak kabı mikrodalgaya koydu.

Cady başıyla onayladı. "Birkaç ay önce bizden bir köpek sahiplendi."

"Onun hakkında ne hatırlıyorsun?" Tuş takımına iki dakika yazdı ve "Başlat" a bastı. Mikrodalga mırıldandı.

"Sarışın. Kısa boylu. Yaklaşık bu boylarda." Cady eliyle omzunun hizasında bir yüksekliği işaret etti. "Utangaçtı, neredeyse içine kapanıktı ama ondan hoşlandım. Köpeğe karşı çok tatlıydı."

Mikrodalgadan bip sesi geldi ve Matt yemeğini çıkardı. Babasının sosunun kokusu mutfakı doldurdu.

"Onu küçük bir köpekle eşleştirdim, aşırı gergin bir tipti. Ona Tavuk adını verdik çünkü çok korkmuştu. Shannon'ın onun için uygun olacağını düşündüm çünkü evi sessiz olacaktı. O da

fazla arkadaşı olmadığını ve evden çalıştığını söyledi. Kişilikleri uyuşuyordu. O da ürkekti."

Matt dumanı tüten yemeği masaya taşıdı. Kız kardeşi onun karşısına oturdu.

"Biraz ister misin?" Yiyecekleri işaret etti.

"Şaka mı yapıyorsun?" Cady karnını ovuşturdu. "Babam çoktan besledi

Ben.

"Matt . "Shannon hakkında başka ne hatırlıyorsun?"

"Onun için gerçekten çok kötü hissettim. Ailesinden biri hastaydı."

Cady bir parmağını kaldırdı ve başını eğerek hatırlamaya çalıştı.

"Annesi." Matt elindeki çatala, yemeğine baktı. Shannon Phelps bir daha asla annesi ya da babası tarafından hazırlanmış bir ev yemeği yemeyecekti.

"Sorun nedir?" Cady sordu.

"Shannon'ın kız kardeşi öldürüldü."

"Ne?" Cady'nin gözlerinde aydınlanma belirdi. "Ölü At Yolu köprüsünde bulunan kadın."

"Evet. Onun kimliğini kendine sakla, tamam mı?" Matt içini çekti ve yemeğini eline aldı. Gıhtahı ne olursa olsun yemek yemesi gerekiyordu. "Shannon'ın medyanın ilgisinin üstüne bir de dedikoduya ihtiyacı yok."

"Elbette. Bu korkunç. Köpeği arkadaş olarak istedi. Umarım yardımcı olmuştur."

"Ben de," dedi Matt.

Yakında Shannon'ın dünyada hiç ailesi kalmayacaktı. Babasını ve kız kardeşini çoktan kaybetmişti. Annesi ölüyordu. Ve biri ona kötü bir mesaj bırakmak için evine girmişti.

Neden? Matt, Shannon'ı korkutacak bir neden bulamadı.

Bir an için, birisi ailesinden birine zarar verirse ne yapacağını düşündü. Sonra bu düşünceyi bir kenara itti. Bunu düşünmek bile çok acı vericiydi. Bree ailesiyle yeniden bağ kurmak için çok çalışırken, Matt her zaman ailesinin desteğine ve sevgisine sahip olmuştu. Vurulduğunda ve kariyeri aniden sona erdiğinde, onu bu badireden kurtaran ailesi olmuştu.

"Köpek nasıl uyum sağladı?" Cady sordu.

"Hâlâ gergindi," dedi Matt. "Bunun değişeceğinden şüpheliyim."

"Umarım onun için çok fazla değildir." Kaşlarını çatı. "Bir kurtarıcının gerçek kişiliğinin ortaya çıkması aylar sürebilir. Ona ulaşacağım ve onu kontrol edeceğim."

Cady hayvan kurtarmayı ciddiye alırdı. Yerleştirdiği her hayvan için endişelenirdi. Evlat edinenler, yerleştirme işe yaramazsa köpekleri kuruluşa iade edeceklerine söz veren bir form imzalamak zorundaydı.

"Sanırım içinde bulunduğı durumdan dolayı bunalmış durumda, köpekten değil."

Cady dudaklarını öfkeli bir çizgi halinde birbirine bastırdı. "Umarım kız kardeşinin katilini bulursunuz."

Kararlılık ve empati Matt'in içine doldu. Zaten zarar görmüş olan Shannon'ın hayatı, biri Holly'yi öldürdüğü için serbest düşüşteydi. Kız kardeşler annelerinin bakımı konusunda aynı fikirde olmayabilirlerdi ama yine de birbirlerine sahiptiler. Aile gibisi yoktu. Şimdi Shannon yalnızdı ve başka bir keder nöbetiyle karşı karşıyaydı.

Bir parça eti bıçakladı. "Merak etme. Yapacağım."

ON ALTINCI BÖLÜM

Bree cipini evin yanına park etti. Oradan mutfak penceresini görebiliyordu. Dana yemeği kontrol etmek için fırını açtı. Bree'nin kardeşı Adam üst dolaptan tabakları alırken, Kayla da çekmecedен mutfak eşyalarını topladı. Luke masada oturmuş, spiralli defterine bir şeyler yazıyordu.

Aile içi sahne Bree'nin kalbini yumrukladı. Hayatı boyunca hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Ebeveynlerinin ölümünden sonra kardeşlerinden ayrılmış ve bir kuzeni tarafından tek başına büyütölmüştü. Çocukluğunda Adam ve Erin'in yokluğu çok derindi ve bu izolasyon onda derin izler bırakmıştı. Bree kişisel ilişkilerini sürdürmek için çok çalışmak zorundaydı. Sık sık kendini hızlı kararlar almaya değil, geri adım atmaya ve durumları değerlendirmeye zorlamak zorunda kalıyordu. Onu savunmasız bırakabilecek her türlü ilişkiden uzak durma içgüdüсü, yalnız ve travmatik bir çocukluktan doğmuş, tamamen kendini korumaya yönelik bir içgüdüydü. Ebeveynlerinin cinayet-intiharından önce, istismarcı ve korkutucu bir evde yaşamıştı. Hayatının büyük bölümünde kendisinden başka güvenebileceği kimse olmamıştı.

Ama o artık bir yetişkindi ve geçmişı geride bırakmaya kararlıydı. Kendi kız kardeşinin öldürölmesi ona ailenin önemini öğretmişti. Keşke bu dersi Erin ölmeden önce öğrenmiş olsaydı.

Gözlerinin kenarlarında biriken yaşlarla cipten dışarı kaydı ve ahıra doğru yöneldi. Ağır kapıyı yuvarlayarak açtı ve ışığı yaktı. Onu üç baş karşıladı. Luke'un doru kısırağı Riot mırıldandı ve ahır kapısını tekmeledi. Balkabağı başını sallıyor, bir kaşınma ya da için yalvarıyordu. Sağlam, küçük at

kesinlikle şımarıktı. Yanından geçerken onun keten ön saçlarının altını kaşıdı. Bir fırça kaptı ve Kovboy'un ahırına girdi. Boya sakın, sabırlı bir hayvandı. Bree fırçayı uzun darbelerle tüylerinin üzerinde gezdirirken o kıpırdamadı. "Beyaz bölgelerin kirli görünüyor. Bugün çamurda mı yuvarlandın?"

Ağırlığını kaydırdı. Göz kapakları sarktı.

"Belki bu hafta sonu banyo yapmak için yeterince sıcak olur." Bree sağrısındaki kurumuş çamur parçasıyla uğraştı. Kovboyun mükemmel bir yer terbiyesi vardı. Yolda hiç sarsılmazdı. Gösterişli değildi ama her sağlam ve mantıklı bir attı. Bree çocukluğundan beri ata binmemişti ama kız kardeşinin ölümünden sonra Kovboy'a ilk kez bindiğinde kendini güvende hissetmişti. O ve diğer iki at, Erin onları ölüm tüccarının ağılından çıkardığında kesime gönderilmişlerdi. Bree fırçalamayı bıraktı ve alnını Kovboy'un boynuna yasladı. "Seni severdi, biliyorsun. Erin tanıdığım en nazik insanlardan biriydi."

Kovboy boynunu Bree'ye doladı.

Güldü. "Cebimde ikram var mı diye baktığını biliyorum ama bu bir kucaklaşma gibi davranacağım."

At başını eğdi ve samanını karıştırdı.

Bree ahırdan çıkmadan önce onun omzunu okşadı, kalbi biraz daha hafifledi. Eve doğru giderken kederinden sıyrıldı. Bu gece ailesinin tadını çıkaracak ve aralarında oluşan bağların tadını çıkaracaktı. Shannon Phelps'in üzüntüsü, mutluluğun her an insanın ayaklarının altından çekilip alınabileceğini hatırlatıyordu. Hiçbir şey hafife alınmamalıydı. Mutluluğun her anı takdir edilmesi gereken bir armağandı.

Suçluluk duygusu onu dürtükledi. Kardeşine bir özür borçluydu. Grey's Hollow'a geri döndüğünden beri ondan tek bir şey istemişti: babalarının önce annelerini, sonra da kendisini vurduğu eski Taggert evine onunla birlikte gitmek. Adam ondan istediği her şeyi yaparken, Bree bunu aylardır erteliyordu.

Bree kapıdan içeri girdi, botlarını çıkardı ve Uğur Böceği'nin karşılaması için kendini hazırladı. Büyük köpek dörtnala geldi ve fayansın üzerinde kaydı. Bree, hantal köpeği duvara çarpmadan önce yakaladı.

Bree iki eliyle kaburgalarını ovarken köpek hiç şaşırmadan kuyruğunu salladı ve bir domuz gibi homurdandı.

Kayla köpek zıplayarak uzaklaşana kadar bekledi ve sonra sarılmak için hamle yaptı. Bree onu başının üstünden öptü. Masaya gitti ve aynı şeyi Luke'a yaptı. Dışarıdan bakıldığında Luke onun sevgisine tahammül ediyor gibi görünüyordu ama içten içe buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bree yeni ebeveynlik rolünde sık sık bocaladığını hissetse de, bu iş için en uygun kişi oydu. Kayla ve Luke'un yaşadığı türden bir acıyla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Ve onlar için doğru olanı yapmaya kararlıydı. Kendisi gibi dışlanmayacak, tecrit edilmeye daha fazla zarar görmeyeceklerdi.

Luke'u bırakan Bree, kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. Adam yırtık bir kot pantolon ve solmuş eski bir tişört giymişti, her ikisi de bolca boyayla çizilmişti. Çok başarılı bir sanatçıydı ama kıyafetlerinden bunu asla anlayamazdınız. Süslü püslü şeylerle hiç ilgilenmezdi. Yıllardır aynı eski Ford Bronco'yu kullanıyor ve sadece ışık için satın aldığı dönüştürülmüş bir ahırda yaşıyordu. Bunun yerine, parasını Erin ve çocukları için harcamıştı. Erin'in istediği ama kuaförlük geliriyle asla karşılayamayacağı çiftliği satın almış ve bakımını yapmıştı. Bu şekilde Adam, Bree'den daha iyi bir kardeş olmuştu. Ama sonra, o ve Erin birlikte büyümüşlerdi. Bree'nin mahrum kaldığı bir bağı vardı.

Bu aynı zamanda Erin'in kaybını muhtemelen Bree'den daha şiddetli hissettiği anlamına geliyordu, ki bu daha önce hiç düşünmediği bir şeydi. Hayat öğrenmekten ibaretti, diye düşündü. Ama daha hızlı öğrenmesi gerekiyordu. Bazı dersler her zaman çok geç gelmiş gibi hissettiriyordu.

"Elini yüzünü yıka. Akşam yemeği neredeyse hazır." Dana iki ev yapımı pizzayı fırından çıkardı. Çekmeceden bir kesici aldı ve bir profesyonel gibi turtaların üzerinde yuvarladı.

Bree lavaboya gitti ve ellerini yıkadı. Dana'nın siyah ipek bluzuna, çizme kesim kot pantolonuna ve topuklu ayakkabılarına . "Güzel görünüyorsun."

"Bir randevum var." Dana dilimleri bir tabağa aktarmak için bir spatula kullandı.

Bree buzdolabından bir kutu maden suyu aldı. "Deets şimdi, lütfen."

"Sadece kahve." Omuz silktili. "Bir arkadaşlık uygulaması aracılığıyla bağlantı kurduk."

"Ciddi misin?" Bree kaşlarının alnına tırmandığını hissetti. "Bir uygulama mı?"

Dana ters ters baktı. "İster inanın ister inanmayın, Grey's Hollow bir randevu yuvası değil." Kesiciyi lavaboya fırlattı. "Herkes kasabadaki ilk gününde seksi biriyle tanışmaz."

"Bunu sana vereceğim." Bree homurdandı. Matt'le olan ilişkisi tam bir sürpriz olmuştu. "Dikkatli ol. Fotoğrafını ve iletişim bilgilerini bana mesaj at."

"Onunla bir kafede buluşacağım. Erken gideceğim, böylece nereye park ettiğimi bilmez." Dana kot pantolonunu kalçasından çekştirerek paçasını kaldırdı, böylece Bree ayak bileğine takılı tabancayı görebildi. "Ve tamamen aksesuarlıyım. Bunu aldım."

"Tamam. Sana inanıyorum." Bree masada çocuklara ve Adam'a katıldı. Dana, yirmi beş yıl boyunca bütün gün suçlularla uğraştıktan sonra Bree ve çocuklarla geçirdiği yeni hayatından çok keyif aldığını söylemişti.

Ama bazen Bree arkadaşının Taggart ailesine yardım etmek için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini unutuyordu. Yalnızlık çekiyor olmalı.

Dana kaşlarını çatarak Bree'ye baktı. "Kıyafetlerini değiştirmemişsin. Bu, bu gece işe geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

"Matt ve ben bir şüphelinin evini gözetliyoruz." Bree, Luke'u Kayla'ya bakması için bırakmayı düşündü. On altı yaşında, normal bir ev için yeterli yaşta olacaktı ama tereddüt etti. Hepsi de tamamen normal bir hayat süremeyecek kadar çok şiddet görmüştü.

Dana, "Randevumu iptal edebilirim," diye teklif etti.

"Bunu yapmanı istemiyorum-" Bree söyledi. Bu gözetlemeyi ayarlamadan önce Dana'ya sorması gerekirdi. Ama arkadaşının evde olacağını düşünmüştü ki bu çok bencilceydi.

"Gerek yok," diye araya girdi Adam. "Ben çocuklarla takılacağım."

Bree kardeşine gülümsedi. "Teşekkürler Adam. Gitmeden önce Kayla'yı yatmaya hazırlayabilirim."

"Ama ben Adam ve Luke'la kalmak istiyorum!" Kayla itiraz etti.

Bree hayır deme isteğini bastırdı. Bu bir okul gecesi idi ama istisnalar yapılmalıydı. Kayla kısa hayatında çok fazla kayıp yaşamıştı. Arada bir yatma saatini geçirmek gibi basit bir şey için bile olsa, neşeyi deneyimlemek için fırsatlara ihtiyacı vardı.

"Tamam," dedi Bree. Küçük kız muhtemelen kanepede uyuyakalacakt   zaten.

Bree, Luke'u günü hakkında sorguya çekerken Kayla yemek boyunca mutlu bir şekilde sohbet etti. En azından   yle hissediyordu. Her zamanki gibi genç adam pek fazla ayrıntı vermek istemiyordu ve Bree ondan zorla bilgi almak zorunda kalıyordu. Yemek bittiğinde, Bree ve Adam mutfağı temizlediler. Dana sa  ını kabarttı, makyajını tazeledi ve randevusuna gitmek üzere ayrıldı.

Bree bir rüzgârlık kaptı ve çocuklarla vedalaştı.

"Bir film se  ," diye seslendi Adam omzunun üzerinden, onu verandaya kadar takip ederken. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyor, uzun gölgeler bırakıyordu. Uzakta kara bulutlar geziniyordu.

"Fırtına yaklaşıyor." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktı.

"Tekrar teşekkürler, Adam."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Biz aileyiz, değil mi?"

"Evet.   yleyiz." Bree onunla yüzleşti. "Bu da beni   zr  me getiriyor. Seninle eve dönmemi istemenden bu yana iki ay geçti. Bundan kaçıyordum. Özür dilerim."

Mart ayında Adam,   ocukluklarının geçtiği, harap ve yıkılmaya yüz tutmuş evi satın aldığını açıklayarak onu şaşkına çevirmişti. Yirmi yedi yıl önce tüm hayatlarının paramparça olduğu aynı ev.

Babalarının annelerini   ld  r  d     yer.

Bree gözlerini kaçırdı, sonra bunun da başka bir ka  ınma olduğunu fark etti. Kardeşinin bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı.

"Anlıyorum, Bree." Adam'ın kendisinininkiyle aynı renkteki ela gözleri hiç kırpı  madı. "Seni oraya gitmeye zorlamayaca  ım. Sorduğum için bile özür dilerim. Bencillik ettim. Senin için ne kadar zor olacağını tam olarak fark etmemiştim. Her şeyi hatırlıyorsun." Ve onun, kendisi daha bebekken   len anne babasıyla ilgili her şeyi hatırlamak için yanıp tutuştuğunu biliyordu.

"  z  r dilemen için bir neden yok. O evle yüzleşmem *gerekiyor*. Keşke cesaretimi toplamam bu kadar uzun s  rmeseydi." Bree yüzünün ısındığını hissetti, karnında soğuk bir korku birikirken bile. Her ne kadar

Oraya geri dönme düşüncesinden tiksindi, kendi korkaklığı onu utandırdı.

Adam onun koluna bir el koydu. "Sorun yok. Ne zaman hazır olursan ev hâlâ orada olacak."

Son dört ay içinde ikisi de büyümüşü. Adam duygusal olarak mesafeliydi, Bree'nin her şeyi kontrol etme ihtiyacı gibi bir savunma mekanizması. Ama Bree onun hayatında bir yer talep ettiğinde ve kız kardeşlerinin çocuklarını büyütmek için yardım istediğinde, Adam tek bir şikâyetle bulunmadan adım atmıştı.

"Söz veriyorum, yakında gideceğiz."

"Bu benim için yeterince iyi." Arkasını döndü ve eve doğru yürüdü.

Bree cipinin direksiyonuna geçti. Matt'in evine ve yoğunlaşan bulutlara doğru sürdü, zihinsel olarak potansiyel bir katilin evini gözetlemeye hazırlanıyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Matt Suburban'ını Paul'ün evine doğru sürdü. Bree'nin işaretli aracı gözetleme için uygun değildi, özellikle de bir noktada Paul'ü takip etmeleri gerekecekse. Ön camdan güneş alçalıyordu ve Matt parıltıyı engellemek için siperliğini indirdi. Dikiz aynasında, arkalarında kara bulutlar toplanıyordu.

"Dana'nın bir arkadaşlık uygulamasında tanıştığı bir adamla kahve içtiğine inanabiliyor musun?" Bree yolcu koltuğundan sordu.

"Bu uygulamalar popüler."

"Sanırım." Telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Hiç bir uygulamadan biriyle çıktın mı?"

"Hayır."

Bree, vurulma olayından beri, üç yıldır çıktığı ilk kişiydi.

"Beckett'ın banka hesap özetleri geldi," dedi Bree. "Todd onları inceledi."

Matt paslanmaz çelik bir kupadan kahve yudumladı. "Mali durumu nasıl?"

"İlginç olan da bu." Kaydırdı. "Deb haklıydı - banka bakiyeleri her yerde düşüyor. Beni yanlış anlamayın. Hâlâ zengin. Ama paranın nereye gittiği belli değil."

Matt bardağını konsola koydu. "Karısıyla ayrıldıklarını söyledi. Bir avukata ödeme yapıyor olabilir mi?"

"Bu son iki yıldır oluyor. Karısı sadece birkaç ay önce ayrıldı." Bree telefonunun ekranına dokundu. "Todd bazı para çekme işlemlerinin nakit olduğunu söylüyor."

"Nakit mi? Belki de karısına ödeme yapıyordur?"

"Ama neden nakit?" Bree sordu. "Ayrı yaşadığı karısına ya da avukatına para veriyorsa, bunun bir kaydının olmasını isteyecektir."

"Haklısın. Bu hiç mantıklı değil." Matt iki elini direksiyonun üzerine koyup başparmaklarıyla direksiyona vurdu.

GPS onlara varacakları yerin ileride, sağda olduğunu söylüyordu. Matt gösterge panelinin ekranındaki haritayı kontrol etti. Beckett'lerin evi yolun bir sonraki dönemecindeydi. "Burada dursam iyi olacak."

Bree ayaklarının dibindeki spor çantasından telefoto objektifli bir fotoğraf makinesi çıkardı. "Güzel, küçük bir kır evi." Görev kemerindeki telsiz ciyak ciyak öttü ve merkezden küçük bir araba kazasıyla ilgili bilgi geldi. Sesi kıstı.

Matt direksiyonu yolun kenarına doğru kırdı ve SUV'yi yol kenarındaki ağaçların gölgesine gizledi. Ön camdan kısarak baktı. "Benim sen de görüyor musun?"

Sağlam, kare cephesiyle büyük taş ev, araba yolunun sonunda bir İngiliz malikânesi gibi duruyordu. Asfalt evin önünde bir daire oluşturduktan sonra müstakil garaja doğru kıvrılıyordu.

Garajın arkasında, tenis kortunu çevreleyen uzun bir çit vardı.

"Bingo. Bir tenis kortu." Bree fotoğraf makinesini kaldırdı. Objektif odaklanırken vızıldadı. "Evde herhangi bir yaşam belirtisi göremiyorum."

Peyzaj ışıkları yanıyordu ama ev karanlıktı.

Matt arazinin ön tarafını taradı. "Kamyoneti herhalde garajdadır."

Motoru kapattı ve izlemek ve beklemek için yerleştiler. Bree fotoğraf makinesini kucağına indirdi. Rüzgâr şiddetle esiyor, çevredeki ağaçların yapraklarını silkeliyordu. Matt kahvesini içti, aracın içinde olduğu için minnettardı. Paul'ün evini izledi ve hareket var mı diye etrafı taradı.

"İşte." Bree fotoğraf makinesini tekrar kaldırdı. Bir fotoğraf çekti. "Bu Paul. Evden çıkıyor."

Matt oturduğu yerde doğruldu. Paul'ün yan kapıdan müstakil garaja girmesini izledi. Matt motoru çalıştırdı. Üst garaj kapısı açıldı ve bir Maserati sedan geri geri çıktı. "Bunu takip etmek zor olmayacak."

Araba ters yöndeki yola saptı, ama Matt yine de arabadan inmek için bekledi. Paul'ün arkasında, arka lambaları görünecek kadar ilerledi. Paul küçük bir ofis kompleksinin giriğine dönmeden önce yaklaşık on beş dakika araba kullandılar. Matt onun aracını takip etmeden önce farları söndürdü.

Paul arabasını kompleksin arka tarafına doğru sürerken binaların çoğu karanlıktı. Matt durdu, Suburban'ının ucu bir binanın köşesinin arkasına gizlenmişti. Cipiyle Paul'ün arabası arasında bir futbol sahası kadar asfalt bıraktı. "Onu görebiliyor musun? Yaklaşmak istemiyorum. Bu boş arsada çok dikkat çekiyoruz."

Bree fotoğraf makinesini çıkarıp kaldırdı. "Evet. Çöp konteynırına yaklaşıyor. Orada bir minivan var, burnu dışarıda. Paul yanına park ediyor. Az önce camını indirdi ve minibüse beyaz bir zarf attı."

"Minibüsün plakasını okuyabilir misin?" Matt sordu. "Hayır." Bree'nin kamerası tıkırdadı. Gök gürültüsü ve bir rüzgâr yaprakları asfaltın üzerine savurdu. "Peki ya şoför?"

"Minibüste bir adam olduğunu görebiliyorum ama yüzünü görmek için yeterli ışık yok." Bree daha fazla fotoğraf çekti. "Gece sahnesi ayarını kullanıyorum ama resimler karanlık olacak." Kamerayı indirdi. "Adam gidiyor."

İşlem iki dakikadan az sürmüştü. Paul alandan çıktı ve arabasını kompleksin çıkışına doğru sürdü.

"Paul'ü mü yoksa minibüsü mü takip edeyim?" Matt sordu.

"Paul ile devam edeceğiz. Şüphelimiz o." Bree fotoğraf makinesini kaldırdı. "Umarım adli tıp bu resimleri aydınlayabilir ve böylece minibüsün plakasını okuyabiliriz."

Paul arabayı köşeden dönüp onlardan uzaklaştırırken Matt ve Bree koltuklarına çöktüler. Paul'ün arabası ana yola çıktıktan sonra Matt motoru çalıştırdı ve onu takip etti. Farları yakmadan önce yola çıkmalarını bekledi.

Gökyüzünde Gımgıklar çakıyor, hafif yağmur ön cama vurarak görüşü engelliyordu. Matt silecekleri çalıştırdı ve Paul'ün öndeki yolda duran arka lambalarını görene kadar hızını artırdı.

"Eve gidiyor," dedi Bree.

Gök gürledi ve yağmur . Paul'ün arka lambaları garaj yoluna döndü. Üst kapı açıldı. Paul arabayı garaja sürdü ve kapı tekrar aşağı indi. Dört bölmeyi çevreleyen pencerelerde bir ışık parlıyordu. Matt daha önce kullandıkları gözlem noktasına döndü ve farları kapattı.

Bree kamerasının lensinden izledi. Kaşlarını çatı. "Garajdan çıkmadı."

"Belki de fırtınanın geçmesini bekliyordur."

"Bunu duydun mu?"

"Neyi duyayım?" Matt'in tek duyabildiği, aracın tavanına vuran yağmurun sesiydi.

Bree başını eğdi ve gözlerini kapattı. "Bilmiyorum. Üç çatırtı duyduğumu sandım."

"Gök gürültüsü ya da silah sesi gibi mi?" Matt'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yağmur durdu ve Matt dikkatle dinledi. Fırtına uzaklaşırken uzaktan gelen gök gürültüsünden başka bir şey duymadı. Garajın pencereleri karardı, muhtemelen otomatik ıGık sönmüştü. Paul'ün arazisini taradı. Peyzaj aydınlatması ön bahçeyi neredeyse gün ışığına kadar aydınlatıyordu. "Hâlâ garajda, değil mi? Karanlıkta."

"Evet." Bree kamerasını indirdi. "Bundan hoşlanmadım. İçimde kötü bir his var."

"O zaman kontrol edelim."

"Önce onu aramayı deneyeyim." Telefonuna dokundu.

Matt hattın birkaç kez çaldığını duydu, sonra telesekretere geçti.

"Bay Beckett. Beckett, Bu o Şerif Taggert. Ben olsam gibi için düzenlemeler yapmak için sen için gel için ve istasyon için ek sorgulama. Avukatınızı getirebilirsiniz." Numarasını bıraktı ve aramayı sonlandırdı. "Hadi gidelim."

Koltukların arkasına uzandı ve çelik yeleklerini çıkardılar. "Ne ne olmaz."

Birini Matt'e uzattı ve kendininkini taktı. Sonra da telsizinin sesini kısıtı. Matt yeleği giydi ve cırt cırtlı kayışları bağladı. El fenerlerini aldılar ve araçtan indiler. Bree onu Suburban'ın arkasında karşıladı. Kargo kapağını açtı ve tüfeğini aldı. "Ne olur ne olmaz."

Yolun kenarında ve araba yolunda koşarlarken ağaçlardan su damlıyordu.

Karanlık garaja yaklaştılar. Matt'in başının altında ter birikmişti. yelek.

Uzun binanın dört üst kapısı, bir yan kapısı ve Dört bölmenin her iki yanında iki pencere vardı. Matt ilk pencereye doğru koştı ve sırtını pencerenin yanındaki dış cephe kaplamasına dayadı. Pencere çerçevesinin etrafına dikkatle baktı. Karanlığa rağmen, aralarında Paul'ün kamyoneti ve Maserati'nin de bulunduğu üç aracın kaba hatlarını seçebiliyordu. Araçların içini ya da köşelerini görmek için yeterli ışık yoktu.

"Paul'ü görüyor musun?" Bree sordu.

"Hayır." Matt binayı taradı. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Yine de serin, nemli bir esinti avluyu süpürürken kollarında tüyler diken diken oldu.

"Diğer pencereyi kontrol edeyim." Bree garajın diğer ucuna doğru koştu. "Belki daha iyi bir görüntü elde edebilirim."

Pop pop pop.

Silah seslerini betona çarpan cam parçalarının sesi takip etti.

Matt bir kaya parçasının arkasında yere düştü. Tüfeğini kaldırdı ama kurşunlarının nereye gideceğini ya da kime isabet edeceğini bilmeden ateş edemezdi. On beş adım ötede, Bree çimlere çarptı. Matt ona baktığında, hareket etmiyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matt nerede?

Acı Bree'nin sol kolunda kükredi. Kıpırdamadan yattı, ölü taklidi yaparak onu ararken sadece gözbebeklerini hareket ettirdi. Çevresel görüşünde onu büyük bir kayanın arkasına çömelmiş halde gördü. Tüfeği garaja doğrultmuştu.

O iyi.

Bree garajı taradı ama ateş edenden hiçbir iz göremedi. Hareket etmeden saklanacak bir yer aradı. Bir bariyer bulana kadar tetikçinin hayatta olduğunu bilmesini istemiyordu. Yaklaşık on adım ötede, büyük bir meşe ağacı gece gökyüzünü kapatıyordu. Gövdesi iki ya da üç metre çapındaydı.

Bu kadar yeter.

Nefesini sertçe verdi. Kalbi kaburgalarına çarpıyor, nabızı kulaklarında hızla atıyordu. Hareket etmesi gerekiyordu. Açıktaki pozisyonu çok savunmasızdı. Derin bir nefes aldı, yaralı kolunu kaburgalarına yasladı ve ağacın arkasına yuvarlandı. Vücudunun büyük kısmını korumak için oturur pozisyona geçti ve sırtını ağacın gövdesine . Silahını çekti ve hareketine karşılık olarak silah sesi gelmesini bekledi. Gece sessiz kaldığında sol eliyle telefonuna uzandı. Koluna daha fazla acı saplandı ve taze kanın ıslak sıcaklığı kolunu ıslattı. Dondu kaldı. Silahını kucağına koyduktan sonra sağ eliyle telsizini açtı, ateş edildiğini bildirdi ve destek istedi.

Neyse ki yakınlarda bir birim vardı. Tahmini varış süresi beş dakika.

Çağrı tamamlandıktan sonra telsizi tekrar silahıyla değiştirdi. Silahı elinde, ağacın etrafına baktı ve etrafı taradı.

Bina. Silah sesleri pencereden garajın içine doğru gelmişti. Adam ya da kadın hâlâ içeride miydi?

Yoksa tetikçi yeni bir pozisyona mı geçmişti, Bree ya da Matt'i daha iyi görebileceği bir pozisyona mı?

Hareket var mı diye baktı ama hiçbir şey göremedi. Kırık pencere karanlık ve boştu. Saatini kontrol etti. Destek gelene kadar dört dakika vardı. Adrenalin seli acısını dindirmişti. Ter sırtının ortasından aşağı yuvarlandı ve görev kemerinin altındaki gömleğini ıslattı. Üzerine serin bir hava çarptı ve titredi. Umarım sadece üşümüştü ve şoka girmiyordu. Yerde yatarken, yağmurdan sızan su üniformasının pantolonunu ıslatmıştı.

Tetikçi hala binada olabilir.

Telefonuna bir göz attı, sonra dikkatini tekrar binaya verdi.

Tahmini varış süresi üç dakika.

Tetikçiden hala iz yok.

Bree nöbet tuttu. Kalp atışlarının yarasındaki yankısıyla saniyeleri işaretledi. O ve Matt başlarını eğdikleri sürece, destek gelene kadar iyi olacaklardı.

Matt çimenlerin üzerinde zikzaklar çizerek ilerledi, bu hareket onu ürküttü. Kalbi boğazına doğru çarptı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Onun yanına tırmanmış. Alçakta durdu ve ağacı ateş edenle arasında tuttu ama kısmen açıktaydı. Tüfeğini kucağında tutuyor ve garaja doğrultuyordu.

"Olduğun yerde kalmalıydın!" dedi sert bir fısıltıyla.

"Vuruldu."

"Biliyorum. Senin de vurulmanı istemiyorum." Bree koluna baktı. Kolunun dirseğine kadar kan içindeydi. Kolu adrenalinle donuklaşmış bir zonklamayla atmaya devam ediyordu. Ona baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Matt'in yüzü solgun ve çizgiliydi. "Binaya göz kulak olabilir misin?"

"Evet." Başını ağacın etrafında çevirdi. "Ateş edeni gördün mü?"

"Hayır." Tüfeği yere bıraktı ve kızın kolunu yırtarak açtı.

Bree gözlerini garajdan ayırmadı ama hiçbir şey görmedi. Öte yandan, onu vurmadan önce tetikçiyi de görmemişti. "Her yerde olabilir."

"Bunu saracak hiçbir şeyim yok." Kolunun geri kalanını yırttı, katladı ve yaranın üzerine bastırdı. "Şunu tut." Ayakkabı bağcıklarından birini çıkardı ve kadının koluna doladı. "Yara o kadar derin değil, düz bir yarık ama sabit durmalısın. Daha fazla kanamasına neden oluyorsun."

"Destek bir dakika içinde burada olur. O zamana kadar yerimizde oturmalıyız. Önümüzdeki birkaç dakika içinde kan kaybından ölmeyeceğim." Ama Bree yarasından akan taze kanın derme çatma bandajı ıslattığını hissetti.

"durmazsan olabilir." Matt'in sesi acımasızdı.

Bree kolunu sabitlemek için başparmağını görev kemerinin içine soktu.

Geri çekilemezlerdi. Araçlarıyla aralarında hiçbir siper yoktu.

Saniyeler geçip gitti. Bree'nin yarası nabız gibi atıyordu.

Thrum. Thrum. Thrum.

Sirenlerin yaklaşması bir dakikadan daha uzun sürdü. Şerif departmanının ilk aracı garaj yoluna girdi. Direksiyonda Şerif Yardımcısı Oscar vardı. Bree ve Matt'i gördü ve aracını çimlerin üzerinden onlara doğru sürdü. Arabasını onlarla garajın arasına soktu. Matt çömelerek aracın arka kapısını açtı ve Bree'nin içeri girmesine yardım etti. Sonra Oscar onları Matt'in cipine geri .

Matt ilk yardım çantasını alırken, Bree vurulma olayını özetledi. Yarasını gazlı bezle kapatıp uygun bir bandaj uyguladı. "Bu, suç mahalline damlamanı engeller." Matt sargıyı bağlar bağlamaz tüfeğini aldı.

Başka bir şerif yardımcısı geldi.

"Oscar, dürbünün var mı?" Bree sordu.

"Evet, hanımefendi." Oscar onları aracından getirdi.

Bree onların arasından garaja baktı. Hiçbir hareket belirtisi görmedi.

Tetikçi hala mı?

Matt'i işaret etti. "Garajın etrafında daire çizeceğiz." Yardımcılara döndü. "Siz ikiniz ön girişi alın."

Matt ve Bree garajdan uzaklaşarak bir yay çizerek koşmaya başladılar. "Muhtemelen koşmamanız gerekiyor," dedi.

"Muhtemelen hayır." Bree omuz silkti. Liderlik pozisyonunda olmaya alışkın değildi. Kendisi güvenli bir yerde beklerken başkalarını daha tehlikeli işlere göndermek doğal gelmiyordu. Daha riskli işleri kendi başına üstlenmek onun içgüdüydü.

Binanın yanından geçene kadar ağaçtan ağaca ilerlediler. İçeriden hiçbir hareket ya da ses gelmiyordu. Bree dürbünü tekrar kaldırdı ve dış cepheye yaslanmış bir cam parçası gördü. "Tetikçi yan pencereden garaja girmiş."

"Dur tahmin edeyim," dedi Matt. "Cam çıkarıldı."

"Evet." Bree dürbünü indirdi.

Yardımcıları kontrol etmek için telsizini kullandı. "Ön taraf hâlâ temiz mi?"

Oscar cevap verdi, "Olumlu."

"Hadi yaklaşalım." Matt ağaçların arasından zikzaklar çizerek binanın köşesine doğru .

Bree yardımcılara ilerleme emri verdi, dürbünü cebine koydu ve silahını çıkardı.

Matt sırtını duvara yaslarken, Bree pencerenin altına çömeldi, kesik cam ayaklarının dibindeydi. Matt tüfeği doğrulttu ve pencere çerçevesinin etrafına baktı. El fenerinin ışığını garajın çevresinde dolaştırdı. "Ben kimseyi görmüyorum."

"Tetikçi muhtemelen beni vurduktan hemen sonra kaçtı." Bree'nin omurgasından aşağı ter damlıyordu. Koluna beyaz bir ağrı yayıldı ve karnında mide bulantısı dönmeye başladı. Aşırı adrenalin yüklemesi onu titretiyor ve terletiyordu.

"Sen iyi misin?" Matt sordu. "Evet."

Kadın yutkundu.

"Dur . Bir şey görüyorum. Yerde yatan bir adam var."

"Beckett?"

Matt, "Bilmiyorum," dedi. "Yüzünü göremiyorum."

Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve pencere pervazına baktı. Silahını el feneriyle değiştirerek garajı taradı. Etrafı tarayan iki ışında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Maserati sedan ve Porsche 911 Carrera, Paul'ün pikabıyla aynı alanı paylaşıyordu. Bree el fenerini hareket ettirdi. Yerdeki bir gölge dikkatini çekti.

"Onu görüyorum." Gözlerini kıstı. "Maserati'nin yanında."

Yerlerini bildirdi ve yardımcılarına ön kapıdan girmeleri için emir verdi. Kapı açıldı ve garajda iki ışık daha belirdi. Yardımcılardan biri duvara uzandı ve bir düğmeyi çevirdi. Tepedeki ışıklar karanlığı aydınlattı. İki şerif yardımcısı her bir aracın içini ve etrafını kontrol etmek için bir ekip olarak çalıştı.

Oscar silahını kılıfına sokarken, "Temiz," diye seslendi.

Bree binanın ön tarafına doğru ilerledi. Garaj büyük bir açık alandı. Beckett'in araçları üç bölmeyi dolduruyordu. Garajın kalan dörtte birlik bölümünde, duvarda bir çalışma tezgahı sıralanmıştı.

Matt Maserati'nin etrafında yürüdü. "Bu Paul Beckett."

Bree aracın ön tarafına doğru gitti.

Şık sedanın diğer tarafında, Paul Beckett sürücü kapısının yanında küçük bir kan birikintisi içinde yatıyordu.

Bree neredeyse adamın yanına koşacaktı ki durdu. Nabzını kontrol etmesine gerek yoktu. Adam açıkça ölmüştü ve olay yerini kendi kanıyla kirletme riskini göze alamazdı. Paul'ün boş mavi gözleri tavana bakıyordu. Beckett İnşaat logolu mavi polo tişörtünün ortasında üç büyük kırmızı leke vardı.

Bree kan birikintisini inceledi. Hâlâ ıslaktı ve parlıyordu. "Biz yolun aşağısından evi izlerken vuruldu."

Silah aramak için betonu ve çalışma tezgahını taradı. Yüzeyler temizdi. Beckett kendini vurmamıştı. Bree'yi de vurmamıştı.

Tetikçi nereye gitti?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bree, "Arazinin geri kalanını temizlememiz gerekiyor," dedi.

Matt onun kabaca sarılmış kolunu işaret etti. "Bunun icabına baktırmalısın."

"Yapacağım." Ama önce sahneyi değerlendirecekti.

Dışarı çıktılar ve çevrelerini incelediler. Park alanı ev ile garaj arasındaki mesafeyi kaplıyordu. İki binayı en az bir dönümlük yemyeşil, ağaçlarla bezeli çimenlik bir alan çevreliyordu. Çimenler, uzakta daha sık ağaçların bulunduğu bir çayıra dönüşüyordu. Tenis kortunun üzerinde uçan birkaç yarasa dışında canlı bir şey görmedi. Uzaktan bir baykuş öttü. Başka bir şerif yardımcısının aracı geldiğinde lastikler gıcırdadı.

"Burada saklanacak pek yer yok," dedi Bree. "Ormana varana kadar olmaz."

Mesafeyi değerlendirdi. Bir tetikçinin oradan tehdit oluşturabilmesi için keskin nişancı tüfeğine ihtiyacı vardı. "Tetikçinin gelip gittiğini görmedik. Çayırın içinden gelmiş olmalı."

Matt cep telefonunu çıkardı. "Harita uygulamama bakınca, ormanın öbür tarafında bir yol görüyorum."

Bree zemini inceledi. "Ayak izi yok."

Döndü ve evin büyüklüğünü ölçtü. Altı bin metre kare olmalıydı. Paul'ün karısı onu terk etmişti ve çocukları da üniversitedeydi. Ama evin boş olduğunu varsayamazdı.

Bree bir yardımcısını garajın güvenliğini sağlamak ve olay yerine giren herkesin kaydını tutarak olay yeri kayıtlarını tutmakla görevlendirdi. O, Matt ve diğer iki şerif yardımcısı garajın önüne gittiler.

evin. Kapı kilitliydi. Kapının yanındaki dar bir cam bölmeden içeriyi görebiliyordu. Antrede kimse yoktu.

Bree kapı ziline bastı. İçeriden bir zil sesi geldi.

Cevap yok. Zili tekrar çaldı, ardından kapıyı sertçe vurdu ve "Şerif departmanı!" diye seslendi.

Hiçbir şey.

"İçeri giriyoruz," diye bağırdı Bree.

Silahının kabzasıyla camlardan birini kırdı, içeri uzandı ve ölü sürgünün kilidini açtı. Silahlarını çekerek eve girdiler. Antrenin bir tarafından yukarı doğru kıvrılan bir merdiven vardı. Bree yardımcılarını ikinci kata çıkmalarını işaret etti.

Bree ve Matt sola, resmi bir oturma odasına doğru ilerlediler. Kapı aralığından geçtiler ve silahlarını bir köşeden diğerine savurdular.

"Temiz." Bree topuğunun üzerinde döndü.

Antreden yemek odasına geçtiler ve aynı işlemi tekrarladılar.

Matt sırtını duvara dayadı. "Temiz."

Bree koridorda ilerleyerek evinin birinci katının tamamından daha büyük bir mutfak ve büyük odaya götürdü. Şık ve modern olan odalarda mobilya ve ıvır zıvır yoktu. Merkezde mermer bir şömine yer alıyordu. Evin arka tarafındaki geniş pencereler ve iki Fransız kapı, evin arkasındaki çimenlik, çayırılık ve ormanlık alanın manzarasını gözler önüne seriyordu. Mutfak adası Bree'nin ahır kapısı büyüklüğünde beyaz mermer bir levhaydı.

Bir kapıyı açtı ve kocaman bir kiler buldu. Matt bir dolabı kontrol etti. Mutfaktan geçerek çamaşır odasına ve yarım banyoya doğru ilerlediler. Mutfaktan çıkıp büyük odanın diğer tarafındaki kısa koridora . Bir tarafta bir çalışma masası ve kitaplıklardan oluşan bir duvar vardı. Koridorun ilerisinde bir yatak odası ve tam donanımlı bir banyo vardı. Dolaplarda kimse saklanmıyordu.

Merdivenlerdeki ayak sesleri onları fuayeye geri getirdi.

"Üst kat temiz," dedi şerif yardımcısı.

"Hadi dışarı çıkalım." Bree sıcak akşamın içinde dışarıya doğru ilerledi.

Paul'ün ölümü, bir katil ya da potansiyel başka bir kurban arayışına girmelerini sağladı, ancak kanıt aramak ve toplamak için uygun prosedürün izlenmesi gerekiyordu.

İki şerif aracı daha geldi. Todd arabasından indi. Matt AR-15'i Suburban'ına geri götürdü ve Bree'nin kamerasını aldı. İki şerif yardımcısını arazinin çevresini araştırmakla görevlendirdi ve Todd'a kendisini garaja kadar takip etmesini işaret etti. Yolda adli tabiplik bürosunu ve ilçe adli tıp departmanını aradı.

Bree, Todd'a hızlı bir güncelleme yaptı. "Beckett'ların evi için bir arama emrine ihtiyacımız var."

İki başparmağıyla yazarak telefonuna notlar aldı. "Alınmayın hanımefendi ama belki de acile gitmelisiniz?"

"ME ile konuşur konuşmaz yapacağım." Bree bir mide bulantısı daha yuttu. Adrenalinin azalmasıyla birlikte, bu noktada tamamen inatçılıkla hareket ediyordu. "O yolda."

Ondan sonraki sahneyi Todd halledebilir, değil mi?

Garaj kapısına vardılar. Matt içeri girerken Bree kapıda durup odayı inceledi. Kana basmamaya dikkat ederek cesedin yanına çömeldi. Biraz manevra yaparak Paul'ün cüzdanını kot pantolonunun arka cebinden çıkardı ve cüzdanı açtı. "Cüzdanında para var. Birkaç yüz dolar ve kredi kartları da hâlâ burada."

"Soygun değil o zaman," dedi Bree.

"Katil neden onun ölmesini istedi?"

Olay yerini yeni bir bakış açısıyla taradı. Beckett Maserati'sinin yanında yatıyordu. "Cesedin pozisyonuna bakılırsa, arabasından inerken vurulmuş gibi görünüyor."

Matt eldivenlerini giydi. "Tetikçinin saklanabileceği tek yer diğer araçlardan birinin arkası olabilir."

Bree, Beckett'ın Maserati'sinden indiğini hayal etti. "Arabasından indi ve aracın kapısını kapattı." Cesedi inceledi. Paul'ün elleri üst kapılara doğru uzanmıştı. "Belki de tetikçi kamyonun önünden çıkıp onunla yüzleşti."

Matt pozisyonu değerlendirdi. "Açı doğru görünüyor. Porsche arkasına saklanmak için çok küçük."

"Paul ayrı yaşıyor, muhtemelen yakında boşanacak." Bree cesetten uzaklaştı. "Bayan Beckett'la konuşmamız gerek."

." Todd kapıya doğru yöneldi. "Burada biri var." Bree garajdan çıktı.

Bir Mercedes sedan kaldırıma yanaştı ve içinden bir kadın çıktı. Ellili yaşların başındaydı. Kısa sarı saçları pahalı bir şekilde dağılmış görünüyordu. Zayıf ve uzun boyluydu, koyu renk kot pantolon, ayak bileği botları ve bir manken gibi trençkot giymişti. Şerifin araçlarını incelerken bakışları Bree'ye odaklandı.

Karısı mı? Ne tesadüf.

"Hanımefendi." Bree kendini tanıttı. "Adınız nedir?" "Angela Beckett," dedi durgun bir sesle. " oluyor?"

Bree cevap vermek yerine, "Paul Beckett ile ilişkiniz nedir?" diye sordu.

"Karısı." Angela her zaman derli toplu görünen bir kadına benziyordu. Görünüşü onun zırhıydı. Kıyafetleri ütölüydü ve makyajı mükemmel yapılmıştı. Kulak memelerini zarif elmas küpeler süslüyordu ve ince bir bilezik garaj lambasının ışığında göz kırptıyordu. "Burada neler oluyor?"

Bree kadınla özel olarak konuşabileceği bir yer aradı ama yoktu.

"Neler oluyor?" Angela parmağıyla Bree'yi işaret ederken sesi yükseldi ve yanaklarına parlak renk lekeleri sıçradı.

Bree haberi yumuşatmanın bir yolu olmadığını biliyordu. "Bay Beckett'ı garajın içinde bulduk. Ölmüş. Kaybınız için üzgünüm."

Kadının yüzü şaşkınlık içinde dondu kaldı. "Paul öldü mü?" "Evet, hanımefendi."

"Nasıl?"

"Vuruldu," dedi Bree.

Angela'nın el düştü için onu yan. Onun mükemmel duruşu çöktü. "Buna inanamıyorum."

Bree daha fazlası olduğunu hissederek bekledi.

"Pek iyi anlaşılamadık ama Paul klişe tabirle hayattan daha büyük biriydi." Angela'nın kaşları çatıldı. "Bu mümkün görünmüyor."

O gitti."

"Bu akşam neredeydin?" Bree sordu.

"Paul ve ben aylar önce ayrıldık." Angela iç çekti. "Bir arkadaşım da kalıyorum. Buraya daha fazla eşyayı almak için geldim." Ayak bileğindeki botlarına . "Kilitleri değiştirdi, bu yüzden o burada değilken içeri giremiyorum."

"Çocukların nerede?"

"Oğlanların ikisi de üniversitede. Biri Kuzey Carolina'da. Diğeri Michigan'da." Dudağını çiğneyerek rujunu dişlerine bulaştırdı. "Onları aramam gerekecek."

"Paul'le neden ayrıldınız?" Bree sordu.

Angela'nın ağzı düzleşti. "Kulağa aptalca geliyor ama tamamen tahmin edilebilir bir orta yaş krizi yaşıyordu. Saçlarını ağarttı. Arabalar satın aldı. Genç kadınların peşinden koştu." Kamburunu çıkardı, bıkkın görünüyordu. "Evliliğimiz boyunca aldattı ama bunu asla yüzüme vurmadi. Kimse bilmediği sürece görmezden gelebilirdim. Yakın zamana kadar hep ketumdu. Ona ne yaparsa yapsın yaşlanacağını söyledim ama o kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi gençliğin peşinden koşturmaya devam etti."

Ama kaybedecek bir şeyi vardı, hayatını.

"Gerçi beni kaybetmesi artık umurunda değildi," dedi Angela. "İçeri girip eşyalarımı alabilir miyim?"

"Hayır, hanımefendi." Bree kadının sol elinde alyans olup olmadığını kontrol etti. Hâlâ oradaydı. "Olay yeri kadar beklemeniz gerekecek."

Adli tabibin minibüsü park alanına girerek görüşmeyi yarıda kesti. Angela'nın gözleri büyüdü. "Bu yeni mi oldu? Paul hâlâ içeride mi?"

"Evet, hanımefendi."

Angela birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra kocasının cesedinin hâlâ binada olduğunu anlayınca gözleri yeniden odaklandı. Garaja doğru yürümeye başladı. Bree onun önüne çıktı.

"Onu görmek istiyorum." Angela'nın gözleri yaşlarla doldu.

Hayır, .

Ama insanlar bu konuda Bree'nin sözüne nadiren inandıkları için, "Özür dilerim hanımefendi. Burası bir suç mahalli. Sizi içeri alamam."

Angela'nın bakışları Bree'nin koluna kayınca gözleri büyüdü. Bandajdan sızmaya başlayan büyük bir kan lekesi artık görülebiliyordu. "Aman Tanrım. Koluna ne oldu? Sen de vuruldun, değil mi?"

"Şimdi adli tabiple konuşmam gerekiyor." Bree bir yardımcısına işaret . "Bayan Beckett'ı karakola götürün."

"Ne?" Ağzı bir karış açık kaldı. "Bunu yapamazsınız! Ben şüpheli miyim?"

Tabii ki şüphelisin.

Angela devriye aracına bir petri kabıymış gibi kaşlarını çatarak baktı. Ama bu muhtemelen adil bir karşılaştırmaydı.

"Bayan Beckett," diye başladı Bree. "Size bazı sorular sormam gerekiyor. Kocanızın ölümü hakkında bilmediğim çok şey var. Tehlikede olabilirsiniz. Ben burada neler olduğunu öğrenirken siz de şerifin karakolunda beklerseniz kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Bu gece daha sonra gelip sizinle konuşacağım. Şu anda herkes ve hiç kimse şüpheli değil."

Angela'nın alını kırıştı. "Avukatım yanımda olmadan hiçbir soruya cevap vermeyeceğim."

Bütün zenginlerin hızlı aramada bir avukatı var mıydı? Bree gecesini tekrar gözden geçirdi. Gecenin bir kısmını acil serviste geçirecekti. Bundan kaçış yoktu. Zaten bu gece doğru dürüst bir görüşme yapacak ne zamanı ne de enerjisi olacaktı. "Yarın sabah için bir görüşme ayarlamak üzere iletişim bilgilerinize ihtiyacım var."

"Arkadaşımın evine gelemezsin. Uyuyor olacak. O gece vardiyasında çalışan bir acil servis hemşiresi."

Hayal kırıklığına uğrayan Bree çenesini açmaya zorladı. İnsanları kendi ortamlarında, daha rahat ve daha az temkinli oldukları yerlerde sorgulamayı tercih ederdi. Ama bu konuyu zorlayamazdı. "Görüşmeyi şerifin karakolunda yapabiliriz."

Angela cebinden bir cep telefonu çıkardı. "Avukatım müsait olduğunda size haber veririm."

Bree, onu tutuklamak dışında, Angela'yı sorgulamayı kabul etmeye zorlayamazdı. Polisle konuşmak gönüllülük esasına dayanıyordu. Çoğu insan bunu bilmezdi. Çoğu insan da işbirlikçi görünmek istiyordu çünkü sorulardan kaçınmak onları suçlu gösteriyordu. Angela Beckett

Ya çoğu insandan daha iyi olduğunu düşünüyordu ya da gerçekten saklayacak bir şeyi vardı.

Paul de işbirliği yapmamıştı. Beckett'lar yasal olmayan bir işe mi bulaşmışlardı?

Bree ona bir kart uzattı. "Saat kaçta geleceğinizi ofisime bildirin."

Angela kartı kaptı ve aracına doğru geri döndü. "Dikkatli olun Bayan Beckett," diye seslendi Bree.

Angela'nın emin adımları bir an için duraksadı, sonra biraz daha az güvenle yürümeye devam etti.

Bree ME'nin minibüsüne doğru yürüdü.

"Seni çok fazla görüyorum, Şerif. Yine." ME, KKD konteynerinden patiklerini aldı. Bree'ye döndü, bakışları Bree'nin koluna kaydı. "Ne oldu?"

"Önemsiz bir şey," dedi Bree.

Dr. Jones tek kaşını kaldırdı. "Sizden kendi yaranızı değerlendirmenizi istemedim. Sana ne sordum."

Bree, ME'nin derin sesinin sadece iki tonunu duymuştu. Biri sakinleştirici ve şefkatliydi, kurbanların ailelerine hitap etmek için kullanılırdı. Diğerisi ise kendinden emin bir profesyoneldi. Ama bu gece doktorun sesi, bir ergeni halıya çağıran öfkeli bir anne gibiydi.

Bree, "Ben ... bir çeşit ... vurulmuştum," diye itiraf etti. Dr. Jones sertçe nefes verdi. "Ne kadar zaman önce?"

"Tam olarak bilmiyorum."

"Sanırım sen beni aramadan önceydi?"

"Evet."

Dr. Jones nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Bree mırıldanmalar arasında *aptal* kelimesini yakaladı. Sonra adli tabip Bree'nin yüzüne bir parmak salladı. "Beş dakikanız var. Eğer bu süre içinde acile gitmezseniz, ambulansı ben çağıracağım."

"TAMAM. TAMAM." Bree teslim olmak için sağlam elini kaldırdı.

Adli tabip ve asistanı başlarıyla onaylayarak Bree'yi, Matt'in kamyoneti incelediği garaja kadar takip ettiler.

Adli tabibin asistanı uzaktan başlayıp yakın çekime kadar uzanan fotoğraflar çekerken, Bree cesedin bulunuşuyla ilgili olarak Dr. Jones'a bilgi verdi.

Dr. Jones birkaç metre ötede durdu ve yaklaşıp cesedin yanına çömelmeden önce bir dakika boyunca olay yerini taradı. Bree ona kanıt çantasındaki Paul'ün cüzdanını gösterdi, cüzdan hala açıktı ve ehliyetini gösteriyordu.

Dr. Jones ona şöyle bir baktı. "O halde kimliği konusunda şüphe yok." "Hayır." Bree geride durdu ve sağlık görevlisinin çalışmasını izledi.

Dr. Jones havada ateş ölçümü yapmış, ardından cesedin gömleğini keserek açmıştır. Kurşun yaralarına dokunmadan karaciğerin üzerinden bir kesi açmış ve vücut ısısını ölçmek için bir termometre yerleştirmiştir. Bir ceset, ortam sıcaklığına ulaşana kadar saatte yaklaşık 1,5 derece Fahrenheit oranında ısı kaybeder. ME'nin her zaman çevresel koşulları göz önünde bulundurması gerekir, ancak ceset ne kadar taze olursa, tahmini ölüm zamanı o kadar doğru olur.

Bree, Paul Beckett'in cesedinin çok taze olduğunu zaten biliyordu ama adli tabibin ölüm zamanını bilimsel yöntemlerle teyit etmesi gerekiyordu.

Dr. Jones cesedin başını kavradı. Kolayca döndü. "Ölüm katılığı henüz başlamadı." Vücuttaki kimyasal reaksiyonlar kasların kasılmasına ya da sertleşmesine neden olur; bu süreç normalde ölümden yaklaşık iki ila dört saat sonra başlar ve ilk olarak çene ve boyunda görülür. Gövdeyi, zeminle temas eden en yakın deriyi işaret etti. "Morluk da henüz görünmüyor." Morluk ölümden yaklaşık otuz dakika sonra başlar ve genellikle bir ya da iki saat içinde görünür hale gelirdi. Topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bu faktörleri ve vücut ısısının kaybını göz önünde bulundurursak, öleli otuz dakika ila bir saat olmuş."

Bree telefonundan saati kontrol etti. Sekiz kırk. Hesap yaptı. "Saat yaklaşık sekizde silah sesleri duyduğumu sanıyordum."

ME başını sallayarak onayladı, sonra Bree'nin koluna baktı ve beklentiyle başını eğdi.

Bree başını salladı. "Ben şimdi acile gidiyorum."

Ölüm nedenini sormadı. Adli tabip yorum yapmadı ama Paul'ü neyin öldürdüğü oldukça açıktı: göğsünde üç kurşun yarası.

Bree kapıya doğru yöneldi. Betonun üzerindeki tozlu yeşil lekeye baktı. "Bu da ne?"

Matt eğildi. "Yeşil kile benziyor."

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Paul'ün bir tenis kortu var, bu yüzden burada yeşil kil bulmak alışılmadık görünmüyor, ama yine de bu suç mahalli ile Holly'ninki arasında güçlü bir bağlantı var." Matt doğruldu. Paul'ün kamyonetindeki izleri fark etti ve incelemek için yaklaştı. Ön ve arka camlar arasındaki siyah boyada çizikler vardı.

Bree yaklaştı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Bir şey mi buldun?"

Matt izleri işaret etti. "Görünüşe göre biri araca girmeye çalışmış. Tam buradaki lastik arkasına uzun bir alet sokarsanız, kapı kolunu manipüle edebilirsiniz."

Bree ellerini iki yanına indirdi. "Bunun nerede ve ne zaman olduğunu bilmiyoruz."

"Doğru." Matt bir adım uzaklaştı.

"Şerif," diye seslendi Todd garaj kapısından. "Adli tıp ekibi burada."

"Fotoğraf çektin mi?" Bree Matt'e sordu.

"Ben yaptım." Todd'a kamyonun üzerindeki çizikleri gösterdi. Sonra Matt fotoğraf makinesini uzattı. "Paul'ün bu akşamki faaliyetlerinin de aydınlatılması gereken fotoğrafları var."

"Resimleri adli tıpa göndereceğim ve kamyonun parmak izini aldıracağım." Todd cebinden not defterini çıkardı ve içine bir şeyler yazdı.

Adli tabibin asistanı ceset torbası yüklü bir sedyeyi garaja götürüyordu. Paul'ün cesedini morga götürmeye hazırlanıyorlardı.

"O halde olay yerini adli tıp ekibine bırakalım." Bree garajdan çıkarken yolu gösterdi ve birkaç dakika boyunca

Olay yeri teknisyenleri .

"Gidelim." Matt eliyle aracını işaret etti.

"Pekâlâ." Olay yerinden ayrılmak için isteksiz görünüyordu ama aynı zamanda tebeşir gibi solgundu. Kan bandajı kaplamıştı.

"Olayı Todd halledebilir." Matt Bree'yi ona dokunmadan uzaklaştırdı.

"Haklısın." Cipe doğru yürüdü. Vücudu beşikteki kolunun üzerine kıvrılmıştı. Kabul ettiğinden çok daha fazla acı çekiyordu. "Ya da kalıp gözetmenlik yapabilirsin."

"Hayır." Matt onun yanından ayrılmıyordu.

Tartışmadı, bu da iyi numarası yaptığının bir başka işaretiydi. Yine de yürürken Angela Beckett ile yaptığı kısa konuşmayı özetlemeyi başardı.

Yolda bir haber ekibi hazırlanıyordu. Kameraman Bree'ye doğru döndü ve muhabir "Şerif Taggert" diye seslendi.

Nick West.

Matt onu acele istedi. "Yürümeye devam et. Onu görmezden gelin."

"Yapamam. Kamera açık." Kadın durakladı ve Matt onun kolunu yana indirip vücudunu dikleştirmesini izledi. Muhabire dönerken kolunu Matt'in arkasına saklamak için yana doğru adım attı. "Bay West."

"Şerif Bree Taggert ile canlı yayındayız. Vurulma olayı hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" Nick West genç ve yerel biriydi ve iyi bir üne sahipti.

Ama Şimdi, Matt mikrofonu Bree'nin yüzüne doğru iterken onu yumruklamamak için kendini zor tutuyordu.

"Henüz aileye haber verilmeden yorum yapamam," dedi.

"Adli tabip burada, yani bu ölümcül bir vurulma olayı mı?" West başını Matt'e doğru çevirdi. Muhabirin gözleri Bree'nin koluna kaydı ve genişledi. "Kolunuza ne oldu Şerif?"

"Sadece küçük bir yaralanma. Ben iyiyim." Bree sanki dengesi bozulmuş gibi ayaklarını daha geniş bir duruşa kaydırды. "Bir kişi öldü ve vurulma olayını araştırıyoruz. Saldırganın hâlâ kayıp olduğunu düşünüyoruz. Aile üyeleri bilgilendirildikten sonra şerif departmanı resmi bir açıklama yapacaktır."

"Bu adreste yaşıyan adam, Pazartesi günü cesedi bulunan kadının işvereni. Bu iki suç birbiriyle bağlantılı mı?" Nick ev ödevini hızlıca yapmıştı.

Bree, "Soruşturmanın bu kadar erken safhasında bunu varsayamayız, ancak bu mümkün," dedi.

Muhabir "Halk risk altında mı?" diye sordu.

"Şu anda, genel halk için herhangi bir risk artışı olduğuna inanmak için bir nedenimiz yok." Bree'nin çenesindeki kaslar, azı dişlerini gıcırdatıyormuş gibi gerildi.

"Suç kişisel miydi?"

"Sabah bir açıklama yapacağım." Bree döndü, onun Kamera arkasına geçer geçmez maskeyi erittim.

Matt onun dirseğini tutmakta direndi. Zayıf görünmek istemiyordu. Omzunun üzerinden baktı. Muhabir, evi ve kolluk kuvvetlerinin araçlarını fon olarak kullanarak bir ses kaydı yapıyordu. Matt onun çelik yeleğini çıkarmasına yardım etti. Sonra kendi yeleğini çekiştirerek çıkardı ve ikisini de cipin arkasına attı. Yolcu kapısını açtı ve Bree'nin araca binmesine yardım etti. Bree koltuğa oturunca gözlerini kapadı.

"İyi misin?"

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Lütfen sür," dedi.

Motoru çalıştırdı ve yola çıktı. "Lanet olası gazeteciler."

"West iyi. O sadece işini yapıyor ve kabul etmelisin ki çok iyi. Holly'nin ölümüyle Beckett'in adresi arasında beklediğimden daha hızlı bağlantı kurdu."

"Ya da biri bağlantıyı sızdırdı." Matt bir kavşaktan döndü.

"Fark etmez. Görüş alanından çıktık mı?"

Matt dikiz aynasına baktı. Yoldaki bir dönemeçten geçerken acil durum araçlarının yanıp sönen ışıkları gözden kayboldu. "Evet."

"Kenara çek."

Cipi bankete yönlendirdi.

Araç durur durmaz kapıyı açıp dışarı fırladı ve kustu.

Matt dışarı fırladı ve onun yanına koştu. Elini kaldırdı. "Her şey yolunda. Hepsi bitti."

"İyi olduğunu söylemeyi bırak. İyi değilsin. Neden biliyor musun? Çünkü vuruldun." Matt araçta bir şişe su buldu. "Ağzını çalkala ama sakın içme."

Kadın itaat etti ve yol kenarındaki çimenlere su tükürdü. "Özür dilerim."

"Ne için? İnsan olmak için mi? Bree, kahraman kompleksinden kurtulmalısın."

"Kahraman kompleksim mi var?" Gülümsemeye çalıştı ama ağzının seğirmesi daha çok yüz buruşturmaya benziyordu. "Ben sadece bir kontrol manyağı olduğumu sanıyordum."

Homurdandı. "O da var."

Cipe doğru döndü. Yalpalayarak tökezledi. Matt onun dirseğini yakaladı. Kadın durakladı ve bir an için ona doğru eğildi. İçinden bir ürperti geçti. Yarasına dikkat ederek kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. Matt yalnız olduklarından emin olmak için yolu taradı. Bree savunmasız olduğu bir anın kaydedilmesini hak etmiyordu.

Bir dakika sonra başını kaldırdı. "Teşekkürler."

"Özür dilemeyeceksin, değil mi?" "Hayır."

İlerleme var.

Kadın cipe doğru yürüdü ve Matt onun araca binmesine yardım etti. Sonra direksiyonun arkasına geçti.

"Evi aramam lazım. Bu canlı bir haberdi. Yaralandığımı söylemeden önce ailemin bunu görmesini istemiyorum." Telefonunu çıkardı. "Adam? Öncelikle verandaya çık." Bir dakika sonra, "Olay yerinde yaralandım. Ama iyiyim. Muhtemelen sadece birkaç dikişe ihtiyacım var. Matt beni acile götürüyor. Lütfen haberlerden uzak durun. Orada bir muhabir vardı ve ben eve gitmeden önce çocukların haberi görmesini ve iyi olduğumu kendi gözleriyle görmelerini istemiyorum."

Matt bir verdi. *İyi değilsin!*

Adam'ın cevabını duyamadı.

"Seni biraz sonra arayacağım," dedi Bree. "Çocuklara eve düşündüğümden daha geç geleceğimi söyle. Çocuklara her şeyi açıklayacağım."

Sabah." Telefonu kucağına indirdi.

Matt, "Ona gerçeği söyleyebilirdin," diye önerdi.

"Endişelenmesini istemiyorum ve yalan da söylemedim."

"Atladın." Bu durumda Matt pek bir fark görmedi. Ama bunu belirtmedi. Bu gece Bree ona yaslanmıştı. Belki bir gün başka insanlara da yaslanabileceğini öğrenecekti.

Adam yolun geri kalanını hastaneye doğru sürerken Bree sessizdi. Aracını kaldırımın kenarında bıraktı ve Bree'nin içeri girmesine yardım etti. Bir hemşire aceleyle geldi.

Matt sakın bir sesle, "Şerif vuruldu," dedi.

Hemşire onları bir dizi çift kapıdan geçirdi. Triyaj bölmelerindeki son perdeyi açtı. "Burası elimizdeki en özel yer."

"Teşekkür ederim." Bree sedyeye oturup arkasına yaslandı ve Matt'e telefonunu uzattı.

Hemşire bandajı kaldırdı, kaşlarını çatarak yaraya baktı, sonra bandajı tekrar yerine indirdi. "Bir doktor, evraklar ve ağrı için bir şeyler getireyim."

Bir dakika sonra yanında genç bir doktorla döndü. Hemşire makası aldı ve Bree'nin gömleğini kesmeye başladı.

"Ben koridorda olacağım." Matt döndü.

"Bekle." Bree görev kemerinin klipslerini açtı ve ona uzattı. "Benim yedek parçamı da al."

Matt onun pantolonunun paçasını çekiştirdi ve ayak bileğindeki kılıfı çıkardı. Sonra dışarı çıktı, silahları cipindeki kasaya kilitleti ve aracı otoparka park etti. Asfaltta acil servis girişine doğru yürürken Bree'nin telefonu çaldı. Ekranda Dana'nın adı belirdi.

Telefonu Matt açtı. "Ben Matt." "O

gerçekten iyi mi?"

"Evet. Acil servisteyiz. Şu anda bir doktor onu kontrol ediyor."

Dana'nın rahat bir nefes aldığı duyulabiliyordu. "Az önce onu haberlerde soruları yanıtlarken gördüm. Muhabir, şerifin vurulduğu halde onunla bu kadar sakın konuştuğuna inanmadığını söyledi."

"Klişe olacak ama bu sadece bir ."

"Beni kandıramazsın. Gerçekten kurşun yaraları gördüm."

"Özür dilerim. Bunu biliyorum." Matt yüzünü buruşturdu. Dürüst olması gerekirdi. Bunun yerine, Bree'nin yaptığı gibi durumu küçümsemişti. "Sol trisepsinde düz bir yarık var. Dağınık ama çok derin değil. Acil servise kendi ayakları üzerinde yürüyerek girdi ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde yine yürüyerek çıkacağını umuyorum."

"Bu daha iyi."

"Randevuda olduğunu sanıyordum." Matt sürgülü kapının önündeki betonun üzerinde durdu.

"Randevu değil. Bir felaketti. Adam bir saat boyunca kendinden bahsetmekten başka bir şey yapmadı. Şimdi eve gidiyorum. Adam biliyor mu?"

"Evet. Bree onu aradı."

"TAMAM." Dana'nın sesi kısmen yatışmış gibiydi. "Beni de aramalıydı."

"Biliyorum. Ona söyleyeceğim."

"Lütfen ara. Bir değişiklik olursa ya da bir şeye ihtiyacı olursa beni arayın."

"Yapacağım." Matt telefonu kapattı ve içeri girdi. Doktor Bree'nin perdesinin arkasından çıkarken o da acil servis koridoruna girdi.

"Tekrar içeri girebilirsiniz," dedi doktor.

Matt perdeyi kenara çekti. Bree sağ tarafına kıvrılmış, sırtı ona dönüktü. Üzerinde bir atlet vardı. Kanlı üniforma gömleği yatağın ayakucunda plastik bir torbanın içinde duruyordu. Hemşire serum takmış ve Bree'nin gözlerindeki bulanık ifadeden anlaşıldığı kadarıyla ağrı kesici vermişti.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Uh-huh." Sesi uykulu geliyordu.

Hemşire, "Ağrı ve mide bulantısı için ona bir şeyler veriyoruz," dedi. "Doktor lokal anesteziyle geri gelecek. Sonra yarayı temizleyecek ve dikecek." Yatağın yanına plastik bir sandalye itti ve dışarı çıktı.

Bree'nin nefes alıp vermesi düzleşmiş, yüzündeki kaslar yumuşamıştı. Ama Matt'in dikkatini çeken, omzunun arkasındaki dövme idi. Bileğindeki görmüş ve güzel yapıldığını düşünmüştü, ama bu

...

Bu başka bir şeydi.

Büyüleyici bir parçaydı. Narin koyu yeşil sarmaşıklar omzunun üzerinden sarkıyordu. Matt'in uzattığı elinden daha büyük, uçan bir yusufçuk, kanatlarını tamamen açmış, kürek kemiğinin üzerine tünemişti. Parlak mavi ve soluk yeşil renklerden oluşan gövdesi, tepedeki ıçıkta neredeyse yanardöner gibi görünüyordu. Dövmenin kapladığını bildiği kocaman yara izini görebilmek için yakından bakması gerekti. Sanatçı, kabarık yara dokusunu dövmeye doku olarak akıllıca dahil etmişti. Ama Matt yakından bakınca, güzelliğin altındaki çirkinliği de görebiliyordu. Kız büyüdükçe yara izi gerilmişti, ama Matt hâlâ ana hatlarını görebiliyordu. Çenesi bir çocuğun omzuna kenetlenmiş iri bir köpek hayal etmek için fazla bir şey gerekmiyordu. Köpek başını sallayarak çocuğun boynunu -Bree'nin boynunu- Greta'nın peluş bir oyuncağı salladığı gibi kırmaya çalışacaktı. Korku dolu çığlıkları neredeyse duyabiliyordu. Beş yaşındaydı.

Nasıl hayatta kalmıştı?

Doktor döndü ve hemşire Matt'i tekrar koridora yönlendirdi. Çıkarken, bir çocuk gibi kıvrılmış olan Bree'ye baktı. Yusufçuk ona bakıyor gibiydi. Uzaktan bakıldığında, yaratığın duruşu onu, üstesinden gelme -çirkin bir deneyimi bir sanat eserine dönüştürme- yeteneğine cesaret etmeye zorluyordu.

Bree ona hikâyeyi anlatmıştı ama yara izini görünce içinde yeni bir öfke ve empati dalgası oluştu. Bunu bir saygı patlaması izledi. Köpeklerden korkmasına şaşmamalıydı. Neredeyse ölümcül olan vahşi bir saldırıdan sonra kim korkmazdı ki? Gerçek cesareti, korkusunun üstesinden gelme kararlılığında parlıyordu. Kısacası, nasıl pes edeceğini bilmediği için hayatta kalmıştı. Her durumda, riskler ne olursa olsun devam etmişti. Çoğu kişinin donup kalacağı durumlara balıklama daldığını görmüştü. Zeki ve yetenekliydi ama aynı zamanda şanslıydı.

Bir noktada, dik kafalılığı onu öldürtebilir.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Doktor yarasını temizlemeyi, dikmeyi ve bandajlamayı bitirdikten sonra Bree'nin kolu mutluluk verici bir şekilde uyuşmuştu. İlaç kullanımına direndiği kadar, ilaçların varlığını da takdir ediyordu. Kabinin içinde hareket eden hemşirenin ayakkabılarının gıcirtısını duydu.

"Sen dinlen," dedi hemşire. "Hemen döneceğim." Odadan çıktı.

Bree gözlerini kapattı. Vücudu ağırlaşmıştı. Kapıda ayak sesleri duydu ama gelenlerin hemşire ya da Matt olduğunu düşündü. Gözlerini açmadı.

"Bree."

Ağabeyinin sesi onu irkiltti. Gözlerini açtı ve sırt üstü yuvarlandı. Ani hareketten ve ilaçlardan kaynaklanan baş dönmesi onu sardı.

Ağabeyi kapıda duruyordu, ela gözleri asık suratlı ve harap olmuştu.

"Adam." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Hızla ileri atıldı, sonra yatağının yanında aniden durdu. "Sana sarılmak istiyorum ama seni incitmek istemiyorum."

"Ben iyiyim, Adam. Sadece ilaçlardan dolayı biraz sersemledim. Sadece birkaç dikiş atıldı." Bree birkaç santim yana kaydı ve yanındaki sedyeyi okşadı. Sağlam kolunu kaldırdı. "Sarıl bakalım."

Sedyenin kenarına tünedi ve kollarını ona doladı. Alnını onun omzuna bastırduğunda, kucağında bebek Adam ve yanında dört yaşındaki kız kardeşleri Erin'le verandanın altında toplandığı soğuk Ocak gecesine geri döndü. Bree çıplak ayaklarının altındaki soğuk toprağı hissedebiliyordu. Dondurucu gecede bebeğin titrediğini hissetti. Kucağına aldığını hatırlıyordu.

Nefesini tutmuş, seçtiği saklanma yerinin doğru yer umuyordu. Sekiz yaşındayken, yanlış seçim yaparsa ya da bebeği sessiz tutamazsa babalarının onları bulacağını ve hepsini öldüreceğini biliyordu.

Gözlerinden sıcak yaşlar aktı. Durmaya çalıştı ama sonunda hıçkırdı, vücudu utanç verici titremelerle sarsıldı.

Adam onun yaralanmamış kolunu ovuşturdu. "Sorun ."

Bu gece, dünyası tersine dönmüş gibiydi. Güçlü olan Adam'dı.

Sel geçene ve nefesini tutana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Başını kaldırdı ve gözlerinin altını sildi. "Özür dilerim."

"Ne için?" Adam onu serbest bıraktı ve yüzündeki bir saç telini fırçaladı. "Ben bile bilmiyorum." Bree içini çekti. O durmasını istiyordu.

İnsan olduğum için özür diliyordum ama bu kırılması zor bir alışkanlıktı. "Neden buradasın? Sana telefonda iyi olduğumu söyledim."

Adam'ın gözlerinde öfke parladı. Bu onun sık sık sergilediği bir duygu değildi. "Olay yerindeki röportajınızı izledim. Birkaç dakika sonra muhabir vurulduğunuzu söyledi."

"Ugh." Bree, Nick West'le aralarında geçen konuşmayı zar zor hatırlıyordu. O sırada kusmamaya konsantre olmuştu. "Aptal gibi mi konuştum?"

"Her zamanki gibi tam bir baş belası gibi görünüyordun ve öyle konuşuyordun." Kaşlarını çattı. "Halka yansıtman gereken kişiliği anlıyorum ama *bana* gerçeği söylemeliydin. Her şeyi. Beni her şeyden korumaya çalışmayı bırakmalısın. Uzun zamandır işleyen bir yetişkinim."

"Biliyorum ama bu benim için zor. Sen her zaman benim küçük kardeşim olacaksın." "Senden 15 santim daha uzunum."

"Ve sen iyi bir adama dönüştün." Onun eline dokundu. "Seninle gurur duyuyorum."

"Erin ölmeden önce sanatımın beni tüketmesine izin verdiğimi biliyorum. Onunla, çocuklarla ya da seninle olması gerektiği kadar bağ kuramadım. Bu pişmanlıkları her zaman yaşayacağım."

"Ben de aynı derecede suçluyum-"

"Bırak da bitireyim." Bir iç geçirdi. "Ama Erin öldüğünden ve sen benden çocuklarla ilgilenmemi istediğinden beri

Daha iyiyim. İlk başlarda zorlandım ama artık hayatımda neyin eksik olduğunu fark ettiğim için hiç de zor gelmiyor. Bu yüzden, bir konuda yardımınıza ihtiyaç duyduğunuzda özür dilemeyi bırakın. Her şeyi kendin yapmak zorundaymışsın gibi hissetmeyi bırak. Gerçek bir ilişkimiz olsun istiyorsun ama bu tek taraflı, tüm desteği senin verdiği bir ilişki olamaz. Artık bana yaslanabilirsin. Bence bu aile işinin böyle yürümesi gerekiyor."

"Haklısın." Duygular Bree'nin boğazında düğümlendi. Kederden minnettarlığa, bu duygular onu tam olarak sindiremeyeceği kadar hızlı çarptı. Adam'a bir çocukmuş gibi davranmak, sanki güçlü olabilecek ya da iyi bir karar verebilecek tek kişi kendisiymiş gibi kibirli bir davranıştı. Eğer ondan saygı, sevgi ve güven istiyorsa, aynısını ona geri vermeliydi. "Daha iyisini yapacağım ve eğer hata yaparsam bunu bana söyleyeceğine söz ver. Otoriter bir sürtük olmama izin verme."

"Sen asla bir sürtük değilsin, ama söz veriyorum patronluk tasladığında seni uyaracağım." Adam başını salladı. "Çok yorulmuş olmalısın. Buradan ne zaman ?"

Hemşire tekrar içeri girdi. "Taburcu kağıtlarınız bende. Lokal anestezi birkaç saat sürecektir. Yaranın yarın daha fazla acımasını bekleyin." Bree'nin önüne plastik bir torba dolusu evrak koydu. "Antibiyotik ve ağrı kesici reçeteleri ile yara bakım talimatları da torbanın içinde. Birkaç gün boyunca hareketsiz tutmanız gerekiyor. Önümüzdeki bir hafta boyunca kanepede oturup televizyon izleme şansın var mı?"

Matt kapı aralığından, "Hayır," dedi. "Yapmayacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Hemşire plastik ambalajından bir askı çıkardı. "Lütfen bunu takın. Dikişleri sökmek istemezsiniz."

On beş dakika sonra Bree gitmeye hazırdı. Dengesini test ederek yavaşça ayağa kalktı. Adam fermuarlı kapüşonunu çıkardı ve Bree'nin omuzlarına sardı.

"İki reçetesinin doldurulması gerekiyor." Adam onları plastik torbadan çıkardı.

"Onlarla ben ilgilenirim." Matt kâğıtları aldı. "Scarlet Falls'ta yirmi dört saat açık bir eczane var."

"Sabaha kadar bekleyebilirim," dedi Bree.

Matt başını salladı. "Ama bunu yapman için hiçbir neden yok. İlaçları sonra bırakırım. Ona iyi bak, Adam."

"Yapacağım." Adam dirseğini tuttu ve kamyonetine kadar götürdü. Onu yolcu koltuğuna oturttu. Bree eve dönerken yolda uyuyakaldı ve Adam koluna dokunduğunda sarsıldı. "Eve geldik," dedi Adam.

Adam onun eve girmesine ve merdivenlerden çıkmasına yardım etti. Dana, Bree'yi üniformasından çıkarıp pijama altı ve temiz bir atlet giydirme işini üstlendi. Sonra Bree uzandı ve Dana sargılı kolunu bir yastığın üzerine koydu.

"Hayvanları yatak odasının dışına kilitlememi ister misin?" Dana sordu.

"Hayır. İstediyini elde edemezse o kedinin ne yapacağını kim bilebilir?"

Dana güldü. "Tamam. Bunu sen istedin." Yatak odasının kapısını açtı. Uğur Böceği yatağa atladı ve Bree'nin bacaklarının yanına kıvrıldı. Vader ikinci yastığın üzerinde her zamanki yerini aldı.

Yorgunluğuna rağmen Bree derin bir uykuya daldı. Rüyasında görünmeyen bir şeyin onu kovaladığını gördü. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, o şey peşini bırakmıyordu. Loş odasında nefes nefese uyandı. Acı kolunda zonkluyordu. Ağzı kurumuştı ve başı bir bowling topu kadar ağırdı.

Dana yatağın yanındaki sandalyede uyuyakalmıştı. Doğrulup gözlerini kırıştırdı. "Sana biraz su ve ağrı kesici getireyim." Bree'nin yanıtını beklemeden odadan çıktı.

"Bree Teyze?" Kayla kapı aralığında durdu. "Ağladığınızı duydum. Kötü bir rüya mı gördünüz?"

"Yaptım." Bree oturmak için mücadele etti. Yüzüne dokundu. Yanakları ıslaktı.

Kayla yaklaştı. "Yaralanmışsın."

Bree'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Sadece birazcık, birkaç hafta önce paten kayarken düştüğün zamanki gibi."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirim." Kayla döndü ve koşarak odadan çıktı. Bir dakika sonra elinde okumakta oldukları Harry Potter kitabıyla geri döndü. şilte devrildi ve yuvarlandı çünkü o

yatağa doğru koşuştururken, her hareket Bree'nin kolunda yeni acı patlamalarına yol açtı.

Dana geri geldi. "Oh, bebeğim. Muhtemelen rahatsız etmek istemezsin-"

"O iyi," dedi Bree. Hapı aldı ve suyla yıkadı. Sonra tekrar yastıklarına yerleşti.

Kayla başucundaki ışığı yakmak için diz çöktü. Küçük kız arkasına yaslanıp okumaya başlarken kedi isteksizce yastığını paylaştı. Bree gözlerini kapattı. Dana'nın sandalyesine geri döndüğünü duydu. Bree, sanki gün ışığına kadar şeytanlarını uzak tutabilecekmiş gibi çocuğun sesine odaklandı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Cady köpeklerini sokakta gezdirirken sabah hâlâ karanlıktı. Elindeki dört tasmayı çözdü. Danua kırmısı köpeği Harley itaatkâr bir şekilde yanında yürüyordu. İleride bir komşusu Avustralya çoban köpeğini yürütüyordu. İkili sokağın karşı tarafına yaklaşırken, Cady'nin iki pitti kuyruklarını sallayarak oynamaya heveslendi. Chihuahua Taz, tasmaının ucunda havlayarak saldırdı. Cady iç çekerek onu kucağına aldı. Hırlamaya devam etti.

"Özür dilerim." Komşusuna el salladı.

Komşu güldü ve el sallayarak karşılık verdi. "O küçük vahşi bir böcek."

"Hiçbir fikrin yok."

Taz korkudan değil ama Avustralyalı'yı kovalama arzusuyla titredi. Tam bir öğünden sonra altı kilo olan Taz, kendi kendini tayin etmiş bir sürü lideriydi ve Cady'nin şimdiye kadar sahip olup da eğitilmeyi reddeden tek köpeğiydi. Neyse ki küçük ve kırılıgandı, dişleri Tic Tacs büyüklüğündeydi ve bacakları kalem kadar inceydi. Ama bir mastif olduğuna ikna olmuştu.

On dakika sonra köpeklerini eve geri getirdi ve onları mutfağa ve aile odasına kapattı. Taz'ın ev eğitimi güvenilir değildi ve pitbulların ikisi de gençti. Her şeyi çiğniyorlardı. Karınları doyurulan ve gezdirilen köpekler uyumak için uzandı ve Cady kurtarılanları beslemek için kardeşinin evine doğru yola çıktı. Arabada tek başına göğsündeki hüzün kuyusuyla savaştı.

Lanet olsun Greg.

Onu görmek çok fazla anıyı geri getirmişti. O zamandan beri çok az uyumuş ve iştahını kaybetmişti. Yorgun bir gözünü ovuşturdu.

Meşgul ol.

Mahallesinden ayrıldı. Birkaç kilometre sonra, kardeşinin evine giden kırsal otoyola saptı. Dikiz aynasına baktı. Bir dizi far arkasından yola dönmüştü. Sabahın bu erken saatlerinde çok nadiren trafik görürdü. Bir kavşakta durdu. Arkasındaki araba geri çekildi. İki tarafa da baktı ve sağa döndü. Bir dakika sonra dikiz aynasında yine farlar parladı. Bir dönüş daha yaptı. Araba fazla yaklaşmadı ama farlar peşinden gelmeye devam etti.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Onu takip eden biri mi vardı?

Greg'in evcil hayvan dükkanındaki kızgın yüzünü hayal etti. Ona yine eziyet etmeye mi karar vermişti? Onu cezalandırmak istediği son seferde de aynen böyle yapmıştı. Bir yanı arabayı durdurup onunla yüzleşmek istiyordu.

Aptal olma.

Dövüş sanatları konusunda iyi eğitimliydi ama ya Greg'in bir silahı varsa? Derslerinde öğrettiği gibi, fiziksel öz savunma son çareydi ve sağduyunun yerini tutmazdı.

Gaz pedalına bastı. Minibüsü ileri fırladı ve araba tekrar geriye düştü. On dakika sonra Matt'in garaj yoluna döndü ve ağabeyinin kamyonetinin yanına park etti. Koltuğunda iki büküm oldu ve arka camdan yolu izledi. Araç yavaşlamadan geçip gitti. Plakasını okuyamıyordu ve hava da marka ve modelini göremeyecek kadar karanlıktı ama Greg'in kullandığı gibi koyu renkli bir SUV olduğu anlaşılıyordu.

Eyaletler arası yolun girişi otoyolun daha yukarısındaydı. Arabanın tüm yol boyunca arkasında olması bir tesadüf müydü?

Yoksa Greg miydi?

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Matt köpeklerine kahvaltılarını yedirirken telefonu çaldı. Saat ancak yediydi. Ekranda Bree'nin adını okudu ve aramayı yanıtlarken içini çekti. "Senin hâlâ uyuyor olman gerekmiyor muydu?"

"Muhtemelen." Sesi yorgun geliyordu. "Bayan Beckett'la ne zaman görüşeceğiz?"

"Saat on bir." Vazgeçti. Bree ne isterse onu yapacaktı. Onu durdurmanın bir yolu yoktu.

"Tamam. Todd'la konuştum bile. Arama emirleri geldi. Bu sabah onunla ve adli tıp teknisyenleriyle birlikte Beckett'in evine gitmeni istiyorum."

Bekle. Delege mi ediyordu? Normalde bir soruşturmanın kilit unsurlarını yönetmeyi severdi.

"Bunu planlamıştım," dedi.

"Todd'un araştırma becerileri son birkaç ayda çok yol kat etti ama yine de seni de aramızda görmek isterim."

Ama Matt, Bree'nin, yaralı halini sürüklemek zorunda kalsa bile, onunla gelmek isteyeceğini düşünmüştü. "İzinleri nasıl bu kadar çabuk aldı?"

"Dün gece her şeyi elektronik olarak gönderdi ve yargıç bu sabah erkenden geldi. Saat 11'den önce sizinle karakolda buluşacağım."

"Tamam," dedi Matt. "Bu sabah ne yapacaksın?" "Hiçbir Şey." Gç çekti.

"Vay canına."

"Biliyorum," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Kayla'ya bu sabah dinleneceğime söz verdim. Sadece ofise girmeme izin var ve oturmak zorundayım."

Orada olduğum süre boyunca."

Matt gülmemek için kendini zor tuttu. Bree'yi kontrol edebilecek tek kişi sekiz yaşındaydı.

Sesine güvenebildiğinde, "Sevindim," dedi. "Seni ister misin?"

"Adam beni istasyona bırakacak. On birde görüşürüz. Aracımı karakola getirir misin?" Bir gece önce Paul'ün evini gözetlemek için onun Suburban'ını kullanmaya karar verdiklerinde arabayı onun evinde bırakmıştı.

"Yapacağım. Sakin ol."

"Fazla seçeneğim yok." Bree bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

Bu.

Matt, Todd'u aradı ve Paul Beckett'in evinde buluşmak için sözleştiler. ev. Evden çıktığında kız kardeşinin minibüsü kulübenin yanına park edilmişti ve ışıkları yanıyordu. Matt arabayı Beckett'in evine sürdü, Todd da arabasıyla garaj yolunda bekliyordu. Matt arabayı çekerken o da arabadan indi.

"Şerif nasıl?" Todd burnunun kenarını sıktı. "Durumu iyi. Bu sabah geç saatlerde burada olacak."

"Şimdiye kadar burada olmamasına şaşırdım." "O da öyle," dedi Matt.

Park alanının diğer tarafında, olay yeri şeridi garaja girişi engellemiş ve Bree'nin vurulduğu alanı kordon altına almıştı.

Todd, "Adli tıp teknisyenleri yolda," dedi. "İlginç bir bilgi: Paul Beckett'in kendi adına kayıtlı bir Sig Sauer P226'sı var."

"Bakalım bulabilecek ?"

"Paul'ün otoparkta zarfı verirken çekilen fotoğraflarını adli tıpa gönderdim. Fotoğrafları aydınlatacaklar ve diğer aracın plakasını bulup bulamayacaklarına bakacaklar."

"Harika," dedi Matt.

Adli tıp ekibi geldi. Herkes ön kapıdan içeri girmeden önce eldiven ve galoş giydi.

Matt ve Bree önceki akşam da evin içini gezmişlerdi, ama kanıt değil, potansiyel olarak silahlı bir şüpheli ya da başka kurbanlar bulmaya odaklanmışlardı. Bu sefer,

Matt yavaşça odalara doğru ilerledi, fotoğraflar çekti ve kanıt olarak ele geçirilmesini istediği şeyleri not aldı. Adli tıp teknisyenleri fotoğraflarla başladılar.

Todd buzdolabını açtı. "Burada bira ve Çin yemeği dışında pek bir şey yok. Gerçi yarısı yenmiş dört kap var. Bir adam için çok fazla yiyecek var gibi görünüyor."

"Belki de onu birkaç gece yemeyi planlamıştır." Matt lavaboya baktı. "Ama lavaboda iki şarap kadehi var, belki de misafiri vardı."

Todd bir geri dönüşüm konteynırını kontrol etti. "Yarım düzine bira şişesi ve boş bir şarap şişesi."

Tezgah altı bir şarap soğutucusunda birkaç düzine şişe vardı. Koridorda bebeklikten lise mezuniyetine kadar ikiz çocukların portreleri sıralanıyordu. Paul ve çocukların bir balıkçı teknesinde çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı kanepenin arkasındaki masanın üzerinde duruyordu. Fotoğrafta çocuklar on yaşlarında görünüyordu. Matt yumuşak gri duvarları taradı. Resimlerin kaldırılmış olduğu anlaşılan boş yerler vardı. Daha da yaklaştı. Alçıpandaki küçük delikler şüphesini doğruladı.

Todd da ona katıldı. "Birisi bir sürü fotoğrafı indirmiş." "Angela Beckett'in tek bir fotoğrafını bile görmedim."

"Ayrılmışlar." Todd kısa bir koridora doğru döndü. "Artık ihtiyacı yok." Matt onu eve kadar takip etti.

Ofis.

Todd sehpanın üzerine yığılmış bir yığın postayı karıştırdı. "Ev faturalarına benziyor."

"Onları alacağız." Deri masa koruyucusunun üzerinde mükemmel bir şekilde ortalanmış bir dizüstü bilgisayar dışında masaüstü temizdi. Matt masanın çekmecelerini açmak için bir kalem kullandı. Yüzeyler dağınıklıktan ve tozdan arınmıştı. "Her şey gayet normal görünüyor. Bilgisayarı ve iPad'i de alacağız."

Ofisten dışarı çıktı. Misafir odası sanki bir süredir kullanılmamış gibi görünüyordu. Merdivenlere yönelmeden önce alt katı aramayı bitirdiler.

"Burası çok temiz. Sanki burada hiç kimse yaşamamış gibi görünüyor." Todd Matt'i üst kata kadar izledi. İki çocuk odası sahanlığın bir Yarı boş dolaplarda düzgün sıralar halinde asılı pantolonlar ve

Gömlerler. Raflarda katlanmış kot pantolon ve kazak yığınları vardı. Çekmecelerdeki her eşya, hatta çoraplar ve iç çamaşırları bile özenle düzenlenmişti. İlk odadaki kitap raflarında futbol ve tenis kupaları sıralanmıştı. İkinci odaya geçtiler ve orada da lakros ve tenis kupaları buldular.

"İki çocuk da tenis oynuyordu. Holly'nin ve Paul'ün olay yeşil kili hatırlıyor musunuz?"

"Evet." Matt dizlerinin üzerine çökerek ikiz yataklardan birinin altını kontrol etti. Ayağa kalkarak duvarları taradı. "Burada Kuzey Carolina'daki bir okulun, diğer odada da Michigan'daki bir okulun flmaları var. Paul'ün telefonundan çocukların cep telefonu numaralarını alacağım. Çocukların dün kendi okullarında olduklarını doğrulayacağız."

"Kuzey Carolina ya da Michigan'dan buraya arabayla on ya da on iki saatte gelebilirsiniz." Todd bir dolap kapağını kapattı. "Oğullardan biri neden kendi babasını öldürsün ki?"

"Paul'ün annesine davranış biçimine öfke mi? Çocukların babalarıyla olan ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Doğru." Todd yüz seksen derece dönerek bakışlarını odanın üzerinde gezdirdi. "İkisinin de odasındaki hiçbir şeye aylardır dokunulmamış gibi görünüyor."

"Bunun pek bir anlamı yok," dedi Matt. "Beckett'in düzenli bir temizlik servisi olduğu belli. Burası büyük bir ev ve tertemiz."

Todd, "Paul Beckett gibi bir adamın işten sonra yerleri paspasladığını ve tuvaletleri fırçaladığını göremiyorum," diye onayladı.

"Temizlik şirketinin iletişim bilgilerini alacağız. Çöp kutularını boşaltan ve tuvaletleri temizleyen insanlar işverenlerinin özel hayatı hakkında çok şey biliyor."

İlerlediler. İkinci katın geri kalanını büyük bir yatak odası süiti kaplıyordu.

Matt kapı aralığında durakladı. "En azından bu odada gerçekten birileri varmış gibi görünüyor."

İki pencere arasında büyük boy bir yatak ve duvara monte edilmiş bir televizyonun karşısında iki uyumlu sandalye duruyordu. Komodinlerden birinde sadece bir başucu lambası vardı. Diğerinde ise bir çalar saat ve bardak altlığı üzerinde boş bir kahve fincanının yanında kulaklıklar ve bir iPad duruyordu.

"Yalnız yaşıyorum," dedi Todd. "Dolu görünen tek oda yatak odam. Mutfacı nadiren kullanıyorum. Çoğu gece lavabonun üzerinde ayakta yemek yiyorum, duş alıyorum, uyuyorum ve işe geri dönüyorum. Pazar öğleden sonraları ve Pazartesi geceleri koltuğumda futbol izliyorum." Bağıyardımcı Matt'e baktı. "Kulağa geldiği kadar acınası bir durum değil."

Matt eldivenli ellerini kaldırdı. "Yargılamıyorum. Futbol izlemeyi köpek eğitmekle yer değiştirin ve annemle babamla pazar kahvaltılarını da bu karışıma ekleyin, işte benim hayatım." En azından Bree Grey's Hollow'a dönmeden önceki hayatı böyleydi. Şimdi Matt haftada en az bir geceyi onunla geçiriyordu. Çoğu zaman ailesiyle birlikte akşam yemeği yiyorlardı. Bazen de gerçek bir randevu ayarlıyorlardı. Bu değişikliğin hoşuna gittiğini kabul etmek zorundaydı.

Kurbana ait olduğu belli olan komodine gitti ve kalemiyle açtı. Çerçevesi bir fotoğraf, ekonomik bir prezervatif kutusunun yanında yüzüstü duruyordu. Çerçeveyi ters çevirdi. "Düğün fotoğrafını göz önünden kaldırdı ve prezervatif stokladı."

"Şaşırtıcı değil." Todd banyoya doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra dışarı çıktı. "Çöp kutusunda birkaç kullanılmış prezervatif ve ecza dolabında yeni doldurulmuş bir Viagra şişesi var." Yaklaştı ve çarşafı baktı. "Fazladan yastığın üzerinde uzun siyah bir saç görüyorum."

"Olası DNA karşılaştırmaları için biyolojik kanıtları toplamak üzere bir adli tıp teknisyeni getireceğiz. Mahkemede karşı çıkılabilecek herhangi bir emir-komuta zinciri sorunu yaşamak istemiyorum." Matt komodinin diğer çekmecelerini kontrol etti ve bir kutu dolusu prezervatif daha buldu. Cebinden bir fotoğraf makinesi çıkarıp fotoğraflarını çekti.

"Bayan Beckett birkaç aydır burada yaşamıyor." Todd doğruldu. "Aldatma mı ayrılmalara neden oldu, yoksa ayrılık mı aldatmayı tetikledi?"

"Şerife adamın her zaman aldattığını ama son zamanlarda ağzı sıkı davranmayı bıraktığını söylemiş."

"Bu çok ."

"Evet. Ama öfke, kıskançlık ve toplumsal aşağılanma Bayan Beckett'a onu öldürmek için bir neden veriyor." Matt yatağın diğer tarafındaki komodine doğru ilerledi. Boştu. Gömme dolabı açtı. Asılı alanın ve rafların üçte ikisi boştu. Dolabı kontrol etti.

pantolon ve ceketlerin ceplerine, ayakkabı ve el çantalarının içine baktı. En üst rafta birkaç büyük karton kutu gördü. Birini aşağı indirirken camlar takırdadı. Kapağını açtı. Tüm ailenin çerçeveli fotoğraflarıyla doluydu, camlar sanki biri fotoğrafları zorla kutunun içine atmış gibi kırılmıştı. Kırıklara dikkat ederek kutuyu yere bıraktı ve her birini görmek için resimleri kaldırmaya başladı.

Todd kapı aralığından baktı. "Ne buldun?"

"Kayıp fotoğraflar." Matt Todd'un görebilmesi için bir tanesini çevirdi. "Bayan Beckett çocuklarla birlikte tenis kortunda." Kısa beyaz etek ve kolsuz mavi gömlek kaslı kolları ve bacakları gösteriyordu. Ğki oğul da Angela'ya çok benziyordu, uzun boylu ve doğal olarak zayıftılar. Babaları iri yapılıydı. "Paul'ün tenis oynarken çekilmiş bir fotoğrafını hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Ben de öyle." Matt kapağı yerine koydu ve ikinci kutuya uzandı. Kutunun içi Angela Beckett'in adının kazılı olduğu tenis kupalarıyla doluydu. Fotoğrafları ve kupaları kanıt listesine ekledi. "Angela Beckett'in sorgusundan önce Ğerifle görüşmek için karakola dönmem gerekiyor."

"Kanıtları poşetleyip etiketleyeceğim ve adli tıp ekibi gittikten sonra olay yerini emniyete alacağım."

"Paul'un silahını aramaya devam et."

"Bakacağım," dedi Todd. "Ama bir tabancanın girebileceği büyüklükteki her yere baktık. Eğer süper gizli bir saklanma yeri yoksa, burada değil."

Matt karakola dönerken birkaç telefon görüşmesi yaptı. Biri, Paul'ün cep telefonunu incelemekle görevlendirilmiş olan yardımcısıydı. Matt ondan Beckett ikizlerinin telefon numaralarını aldı.

Sonra Timothy Beckett'ı aradı ve kendini tanıttı.

"Bu babamla ilgili, değil mi?" Timothy'nin sesi keskin, neredeyse öfkeliydi.

"Evet. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Annem dün gece aradı ve birinin onu öldürdüğünü söyledi."

"Bu doğru. Şu anda neredesin?" Matt sordu.

"Hâlâ Michigan'dayım. Son sınavım gelecek hafta yapılacaktı ama profesörüm bugün daha sonra girmeme izin verdi. Eşyalarımı toplayacağım."

bu gece ve yarın erken ayrılacağız. Akşam yemeğine kadar orada oluruz." "Eve gitmeyi düşünüyor musunuz?"

"Hayır." Timothy'nin tepkisi anında oldu. "Annem orada öldürüldüğünü söyledi. Bir arkadaşım da kalacağım."

"Dün akşam neredeydin?"

"Saat dörtten altıya kadar bir sınava giriyordum. Kimliğimle giriş yapmak zorundaydım. Teyit etmek isterseniz bir kayıt olacak."

"Evet. Teşekkürler," dedi Matt. "Anne babanızın evliliğindeki zorluklardan haberdar mıydınız?"

Timothy tereddüt etti, sonra temkinli bir ses tonuyla, "Bunu anneme sorsan iyi olur," dedi.

"Ama sorunları olduğunun farkındaydınız." "Herkes farkında değil mi?" Timothy cevap verdi.

"Babanla yakın mıydınız?" Matt çocukların anneleriyle çekti oldukları fotoğrafların sayısını ve ikizlerin babalarıyla çekti oldukları tek fotoğrafı düşündü.

"Babam her zaman çalışırdı." Timothy asıl soruyu geçiştirdi ve son bir ses tonuyla, "Bak, gitmem gerek," dedi.

"Kaybınız için üzgünüm." Matt gitmesine izin verdi. Timothy'nin bir tanığı vardı ve Matt, Timothy döndüğünde onunla yüz yüze bir görüşme yapabilirdi.

"Evet. Teşekkürler."

Hat kesildi.

Matt sonra Noah Beckett'ı aradı. "Ben Matt Flynn, Randolph İlçesi Şerif Departmanı'nda ceza müfettişiyim."

"Bunun babamla ilgili olduğunu varsayıyorum." Noah'nın sesi titrek çıkıyordu. "Dün gece annem aradı."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Matt. "Okulda mısınız?"

Noah iç çekti. "Annemle konuştuğumda ona söylemedim ama dönemi erken bitirdim. Grey's Hollow'dayım."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree kardeşinin eski Bronco'sunun yolcu camından dışarı baktı. Birkaç haber ekibi şerifin karakolunun otoparkında toplanmıştı. "Binanın etrafından dolaş ve beni arka kapıya bırak."

Adam onun talimatlarına uyarak arabayı çitlerle çevrili arka sürdü. Kaldırıma çekti.

Bree araçtan dışarı kaydı. "Teşekkürler, Adam." "Seni eve bırakmamı istersen haber ver."

Bree, "Olur ama bu gece eve kendi aracımla dönmek niyetindeyim," dedi. Sonra yolcu kapısını kapattı.

Adam geri çekilmeden önce kadının arka kapıyı açmasını bekledi.

Karakola girdi, ofisine yöneldi ve masasına yerleşti. Sert sözlerine rağmen kendini sopayla dövülmüş gibi hissediyordu. Ayrıca bir gece önce Matt'e bıraktığı silahlar olmadan kendini kısmen çıplak hissediyordu. Ama silahlar ve ağı kesiciler birbirine karışmazdı. Eğer etkisiz hale gelirse silah taşımayacaktı.

Kapısı çalındı. Matt'i görmek için başını kaldırdı ve bastıramadığı otomatik gülümsemesini görecektir başka kimsenin olmamasına sevindi. "İçeri gel."

Görev kemerini ve yedek parçasını masasının üzerine koydu. "Bunları özleyeceğimi düşünmüştüm."

"Kesinlikle." Kolu askıda olan Bree kemeri tek eliyle takmak için uğraştı.

"Yardım edeyim." Matt onun önünde durdu. Kemeri kızın beline bağladı. "Park yeri basınla dolu."

"Bu öğleden sonra ifade vereceğim." Bree kemerini düzeltti, sonra sandalyesine oturdu ve ayağını masanın üzerine kaldırdı. Kendi başına giyinemeyeceğini anlayınca, "Bana yardım eder misiniz?" diye sordu.

"Elbette." Matt kargo pantolonunun paçasını yukarı çekti ve ikinci kılıfını bileğine doladı. Pantolonun paçasını siyah spor ayakkabısının üzerine oturttu.

Ayağını masanın altına doğru salladı. "Teşekkür ."

"Bir şey değil." Masasının karşısındaki iki sandalyeden birine yerleşmeden önce birkaç saniye ona doğru eğildi. Güzel kokuyordu, narenciye ve sedir gibi.

Kendi kendine gözlerini devirdi. Kolundaki ağır sıızı ilaçların etkisinin tamamen geçtiğini söylüyordu ama yine de hâlâ sinirliydi. Normalde ofiste her şey yolundaydı. Ama sonra, iyi uyumamıştı. Belki de yorgunluk ve acı normal bariyerlerini zayıflatmıştı. Kendini olağanüstü savunmasız hissedince her zaman yaptığı şeyi yaptı: davaya geri döndü. "Paul Beckett'in evindeki arama nasıldı?"

"Her zamanki elektronik eşyaları ve evrakları aldık. Birkaç ilginç not." Matt parmaklarıyla eşyaları işaretledi. "Bayan Beckett ciddi bir tenis oyuncusu, iki oğlu da öyle. Paul'un yakın zamanda bir kadınla birlikte olduğunu gösteren işaretler bulduk - uzun siyah saçlı biri. Paul'un bir tabancası var ama onu bulamadık. Bu sabah, adli tıp garajın zeminindeki yeşil lekenin Holly Thorpe'un sandığında bulunan yeşil kille aynı olduğunu doğruladı. Kil ayrıca Beckett'ların tenis kortunda kullanılan kille de eşleşti. Son olarak, ikizler Timothy ve Noah ile konuştum. Timothy hala Michigan'da. Mazeretini doğrulaması için bir şerif yardımcısı görevlendirdim ama güçlü görünüyor."

"Bir *ama* geliyor gibi hissediyorum." Bree sandalyesine geri oturdu.

Matt'in gözleri, fare görmüş bir kediye andırırcasına parladı. "Noah burada, Grey's Hollow'da."

"Angela Beckett onun Kuzey Carolina'da olduğunu düşünüyor."

"Dönemi erken bitirdiğini söylüyor. Ailesinin ayrılığının ortasına düşmek istemediği için bir arkadaşında kalıyormuş. Mazereti yok."

"İlginç." Bree bir oğlun kendi babasını öldürmesini düşünmekten nefret ediyordu ama daha önce birçok kez ailenin aileyi öldürdüğünü görmüştü. Yüksek duygular,

Kişisel geçmişler ve çatışan sadakatler çoğu zaman sevgi ve nefret arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyordu. "Çocukların babalarıyla ilişkileri hakkında bir fikir edinebildiniz mi?"

"Paul çok çalışırdı. İkisi de annelerine daha yakın görünüyor ama ikisi de telefonda ebeveynlerinin ilişkisi hakkında konuşmuyor."

"Noah'ı görüşmeye alalım."

"Yola çıktı." Matt sırtıttı. "Ondan hemen bir ifade almak istedim. Annesi onun kasabada olduğunu ve babasının ölümüyle ilgili bir mazereti olmadığını öğrenince, ona avukat tutacak ve bizi ."

"Haklı olduğuna eminim. Çocuklarını korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Marge elinde bir kol dolusu evrakla içeri girdi. Keskin gözleriyle Bree'yi değerlendirdi. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi Bree. "Merak etme. Basın toplantısından önce makyaj yapacağım."

"Yapma." Marge başını salladı. "Bırak ne kadar fedakârlık yaptığını görsünler. Herkes yaralı bir kahramanın arkasında toplanır."

Bree sinirlendi. "Burada rol yapmıyorum."

"Biliyorum ve bu yüzden insanlar sana güveniyor. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen artık bir politikacısın." Marge kâğıtları yere bıraktı ve mavi yapışkanlı bir etiketle işaretlenmiş bir satırı gösterdi. "İstasyonun tadilatı için para mı istiyorsun?"

"Evet." Bree kâğıdı taradı ve attı.

Marge sayfayı çevirdi. "Halk arasında ne kadar popüler olursanız, ilçe denetleme kuruluna karşı o kadar fazla kozunuz olur. Halkın desteğini alırsanız sizi daha az engelleyebilirler."

Bree birkaç kâğıt daha imzaladı. "Oyun oynamaktan hoşlanmıyorum." "Samimi olmaktan başka bir şey yapmanızı önermiyorum. Sen

olmak zorunda değilsiniz. Ama koşulları kendi yararına kullanabilirsin." Marge kâğıtlarını topladı ve onları vücuduna sardı. "Unutma, sen istesen de istemesen de oyunlar orada. Tek seçeneğiniz onları yenmeye çalışmak ya da kazanmalarına izin vermektir."

"Kaybetmeyi sevmiyorum," diye itiraf etti Bree.

"O halde bütçemizi kontrol eden o kurnaz piçlerin önüne geçmelisiniz. Bu departmandan nasıl para koparmaya çalışacaklarını tahmin etmelisiniz. Sizi sadece kendi çıkarlarına uygunsa destekleyeceklerdir. sağlamalısınız. Unutmayın, bu işi çok uzun zamandır yapıyorlar. Oyunun nasıl işlediğini biliyorlar ve her zaman birkaç hamle sonrasını düşünüyorlar."

Bree'nin göğsünde parlak bir öfke noktası çiçek açtı. Politikadan nefret ederdi ama Marge haklıydı. Satranç oynaması gerekiyordu, Şeker Diyarı'nda değil. "O lanet soyunma odasını istiyorum."

"Bu daha iyi." Marge kalemle çizilmiş bir kaşını kaldırdı. "Şimdi, Angela Beckett burada. Onu nerede istiyorsun?"

"Görüşme odası bir." Bree acele etmese de bir kalem ve not defteri aldı. Kendi bildiğini okumaya alışkın bir kadın olan Angela'yı bekletmeye aldırmadı. Bree'nin deneyimlerine göre, varlıklı insanlar genellikle kendilerini yasaların üstünde hissederlerdi. Bree Angela'nın ayaklarının yere sağlam basmasını istiyordu. "Noah Beckett geldiğinde lütfen onu hemen ikinci odaya yerleştirin. Annesinin onu görmesini istemiyorum."

." Marge arkasını döndü ve ofisten çıktı.

Bree Matt'e döndü. "Gidip Bayan Beckett'la konuşalım." Not defterini askısının altına soktu. "Kahve ve şekere ihtiyacım var."

Dinlenme odasında durdular. Bree otomattan bir paket M&M aldı ve Matt iki fincan kahve yaparken birkaç parça şeker yedi. Şeker ve çikolata beynini canlandırdı. Sonra ikinci bir paket daha aldı.

Ellerinde kahve, koridordan aşağı indiler ve konferans odasının kapısını açtılar. Angela sırtı duvara dönük oturuyordu. Gri bir pantolon, mavi ipek bir bluz ve normal bir insanın mortgage ödemesinden daha pahalı olan muhteşem gri ayakkabılar giymişti. Kulak memelerini ve bileğini zarif, abartısız gümüş takılar süslüyordu. Önünde açılmamış bir şişe su duruyordu. Toparlanmış görünümüne rağmen sinirleri belli oluyordu. Alyansını parmağında evirip çeviriyordu.

Bree video kamerayı açtı. "Bu görüşme kaydediliyor."

Angela başını salladı.

"Avukatınızı mı bekliyoruz?" Angela'nın çaprazında, masanın başındaki sandalyeye oturdu. Matt de onun karşısındaki koltuğa oturdu.

"Hayır." Angela birden kıpırdanmaya başladığının farkına varmış gibi yüzüğüyle oynamayı bıraktı ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Müsait değildi."

"Onsuz devam etmek istediğine emin misin?" Bree, Angela'nın daha sonra mahkemede vereceği ifadeleri geçersiz kılacak hiçbir şey istemediğinden sordu.

"Evet. Sadece bu işi bitirmek istiyorum." Angela başını kaldırdı, yüzü . "Paul'ün ölümünü hâlâ idrak edemiyorum."

"Kaybınız için tekrar üzgünüz." Bree Miranda haklarını okudu ve masaya bir kâğıt uzattı. *Rutin* bir ses tonuyla, "Haklarınızı anladığınıza dair imza atmanız gerekiyor," dedi. Kalemını uzattı.

Angela kâğıdı aldı, dikkatle okudu, sonra imzaladı, gergin ağzı kırılğan bir yarım gülümsemeye kilitlenmişti.

Bree de onun gülümsemesine eşlik etti ve ikinci şeker paketini masaya uzattı. "Bayan Beckett, zor bir dönemden geçerken bizimle geldiğiniz için teşekkür ederiz." Her zaman şüphelinin tarafındaymış gibi görünmeyi severdi, en azından başlangıçta.

"Bana Angela de. Beckett ismini bırakıp bırakmayacağıma henüz karar vermedim. Şu anda bu isimden nefret ediyorum, ama bu benim çocuklarımin ismi, o yüzden ..." Angela tek parmağıyla şeker poşetine dokundu, sanki onu yakacakmış gibi. "Ne zamandır bir parça şeker yemedim. Ne kadar zamandır bilmiyorum. Her zaman kilo almaktan endişe ederdim. Paul beni zayıf ve severdi. Haftada beş gün tenis oynuyorum."

Bree kendi çantasından bir çikolata yedi. "Paul tenis oynadı mı?"

"Hayır." Dudaklarını büzdü. "Golf ve balık tutmayı severdi, ama hobiler için fazla zamanı yoktu. Gerçekten sevdiği tek şey şirketiydi."

"Ama oğullarınız tenis oynuyor?" Bree sordu.

"Evet." Angela'nın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "İkisi de lisede tenis takımındaydı. Doğuştan atletler." Sesi gururla çınlıyordu.

"Onları özlüyor olmalısın. En son ne zaman eve geldiler?" Matt sordu.

"Noel." M&M'lere kaşlarını çatarak baktı. "Paul onları bahar tatili için Florida'ya gönderdi. Çocukları sorunlarımızın içine çekmek istemedi."

Bree bir not aldı. "Bu konuda ne hissettin?"

"Bilmiyorum." Angela gözlerini kaçırdı. "ne kadar görmek istesem de üzmem de istemiyordum. Ama onlara ayrıldığımızı telefonda söylemek zorunda kaldığımda kendimi çok kötü hissettim. Bazı şeyler yüz yüze yapılmalı." Burnunu çekti. "Onlara babalarının ölümünü de telefonda söylemek zorunda kaldım. Bu onlar için korkunçtu. Ama iki hafta boyunca eve gelmemeleri gerekiyordu. Bunu başka birinden ya da haberlerden duymalarına izin veremezdim."

"O zaman neden onlara ayrıldıklarını söylemek için yaz için eve gelmelerini beklemediniz?" Matt sordu.

"Çünkü Paul'le konuşturlarsa ağzından kaçırırdı ve bunu benden duymalarını istedim. Paul'ün ... olmasından korkuyordum." Sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi elini salladı. "Anı. Paul çocukların üzülmelerini anlayamazdı. Onlara *sineye çekmelerini* söylerdi." Son üç kelimeyi zehirle ısırdı.

Yoksa çocukların kendi hikayesini dinlemeden önce *onun* hikayesini dinlemelerini mi istemişti?

Paul'un mu?

Matt'in omuzları öne doğru eğildi, duruşu dikkatliydi. "Paul oğullarına karşı duyarsız davranmış gibi görünüyor."

"Erkeklerin sert olması gerektiğine inanırdı," diye geri adım attı Angela.

Bree anlayışlı bir ses tonuyla, "Ebeveynlik tarzları konusunda aynı fikirde değildiniz," dedi.

Angela cevap vermeden önce düşünmek için durakladı. "Paul çocuklara karşı çok yumuşak olduğumu düşünüyordu. Belki de haklıydı."

Bree'nin beklediğinden daha ketumdu ve kocasıyla olan anlaşmazlıklarını önemsiz göstermeye çalışıyordu.

Bree Angela'yı hazırlıksız yakalamayı umarak konuyu değiştirdi. "Yani Paul senden gitmeni mi istedi? Bu doğru görünmüyor. Orası senin de evindi."

"O sormadı. Tam olarak değil." Angela gözle görülür bir şekilde kendini toparladı. "Bir arkadaşım onu başka bir genç kadınla gördüğünü söyledi." Derin bir nefes aldı. "Asıl garip olan şey utanmış olmamdı. Kocamın başka bir kadınla dolaştığı görülmüştü ama utanan bendim." Sessizleşti, sanki

bu tuhaflığı düşünüyordu. Ama Bree içinde bir kargaşa, Angela'nın gizlemek için çok uğraştığı bir öfke görebiliyordu.

"Onu terk etmeyi hiç düşündün mü?" Bree sordu.

"Evet. Çocuklar evdeyken bir amacım vardı. Onların yuvasını yıkmak istemedim." Bakışları ellerine kaydı. "Ama Paul'ün aksine, ilişkimizi son bir kez denemeye karar verdim. Kabul ediyorum, çocuklara o kadar odaklanmışım ki Paul -ve evliliğimiz- çoğu zaman ikinci planda kalıyordu. Ama ilişkimize yirmi yıldan fazla yatırım yapmıştım. Bu yıl çocuklar okula gittikten sonra Paul'e uzun bir seyahate çıkmayı önerdim. Görmek istediğim çok yer var ama hep çok meşguldük. Paul işiyle. Ben çocuklarla. Birdenbire boş bir yuvamız oldu."

"Paul ne dedi?" Bree sordu.

"İşten izin alamıyordu. Çok fazla işi vardı ve ödememiz gereken okul faturaları vardı. Sorunun üzerine gittiğimde bana bencil ve tembel dedi. Ben tenis oynarken ve yardım etkinlikleri düzenlerken onun para kazanmaya devam etmek için nasıl bir baskı altında olduğunu bilmediğimi söyledi." Gözlerinde öfke parladı. Avucuna birkaç şeker attı ve parmaklarını etrafında sıkıca kapattı. "Bunun sadece bir bahane olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum. Ama gelir getirmediğim için beni suçlayarak geri adım attırmasına izin verdim. İronik bir şekilde, çocuklar küçükken çalışmamı istemeyen Paul'dü." Elindeki bir avuç şekeri öfkeli bir hareketle ağzına attı. Çenesi gereğinden fazla çalışarak çiğnedi. Sonra kendini zorla toparladı ve ifadesini düzeltti.

Matt daha yakına eğildi. "Paul'le evlenmeden önce ne yapıyordun?"

Angela yutkundu. Yüz ifadesi hüznü bir hal aldı. "Ben bir öğretmendim. Üçüncü sınıfta."

"Yani onun için kariyerinden vaz mı geçtin?" Bree yarayı dürttü.

"Ben yaptım." Angela su şişesine uzandı. "Ancak çocuklarımla evde olmayı da çok seviyordum. Ama artık büyüdükleri için anlamlı bir şeyler yapmam gerekiyor. Tenis oynamak yeterli değil." Arkasına yaslandı. Rahatlarken omuzları düştü. "Ve şimdi artık

müşterileri ya da başkalarını eğlendirmek için." Bu konuda üzgün görünmüyordu. "On yıllardır ilk kez zamanım bana ait."

"Oğullarınıza ayrıldığınızı ne zaman söylediniz?" Bree bir dakikalık sessizliğin ardından sordu.

Angela başını salladı. "Taşındıktan yaklaşık bir hafta sonra onları aradım."

Bree, "Onlara gerçeği söyledin," diye dürtükledi.

"Tam olarak anlamadım." Angela'nın göğsü kabardı. "Bu çocukların ihtiyaç duyacağı türden bir bilgi değil."

"Onlar çocuk değil," diye Bree. "Onlar yetişkin adamlar."

"Paul ve benim neden ayrıldığımız onları ," diye tersledi Angela. "*Kimseyi* ilgilendirmez."

Matt araya girdi. "Çocuklar Paul'e yakın mı?"

Angela omzunu silktilti. "Gençken onlara ayıracak fazla zamanı yoktu. Sürekli çalışırdı ve ikisi de aile işine ilgi göstermeyince Paul sinirlenirdi." *Kızgın* kelimesinden önce hafif bir duraksama oldu.

"Paul'le tanıştık." Matt'in omuzları öne doğru kaydı. "Sinirli biriydi. Bahse girerim sinirlenmekten daha fazlasını yapmıştır."

Angela cevap vermedi. Dikkat -belki de hesaplama- gözlerini kısmıştı. Aptal değildi. Kendisine ya da çocuklarına şüpheli bir ışık tutacak hiçbir şeyi onaylamazdı.

"Paul bir alfa erkeğiydi." Angela çenesini kaldırdı, açıkça hissetmediği bir özgüven taklidi yapıyordu.

Matt, "Pisliğin tekiydi," diye ekledi.

Angela'nın gözleri kızardı ama yorum yapmadı.

Bree, Angela'nın daha rahat konuşacağını umarak sorguyu çocuklardan uzaklaştırdı. "Dün akşam saat yedi kırk beş ile sekiz arasında neredeydiniz?"

Angela şeker paketini karıştırdı. "Dün gece sana söylediğim gibi, bir arkadaşımda kalıyorum ama o altı işe gitti."

"Arkadaşınızın iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak." Bree onu kaldırdı Kale

m. "Elbette." Angela Bree'ye arkadaşının adını ve adresini verdi. Bree bir not aldı, sonra da büyük sorusunu sordu. "Nerede geçen Cuma akşamı?"

"Ne zaman? Neden?" Angela'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"O sırada Paul'ün çalışanlarından biri öldürüldü." Bree onun gözlerine baktı.

Angela'nın ağzı açık kaldı. "Holly," diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine. Elindeki şeker poşetine baktı ama dikkati içerideydi. "İntihar olduğunu sanmıştım. Haberlerde gördüm."

"Muhabir spekülasyon yapıyordu," dedi Bree. "Holly öldürüldü."

Angela ağzı açık kaldı. "Bilmiyordum. O haberi gördüğümünden beri haberleri izlemedim. Bu Holly'nin ölümünün Paul'ünkiyle bağlantılı olduğu anlamına mı geliyor?" Başını eğdi.

"Bilmiyoruz." Bree onun hareketini yansıttı. "Holly'yi ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Pek değil." Angela çenesini aşağı doğru eğerek perçemlerinin yüzüne düşmesine izin verdi. "Benim işe tek katkım Paul'ün müşterileri eğlendirmesine yardımcı olmak oldu. İnşaat hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama Holly'yi *taniyordun*?" Bree bastırdı.

Angela bakışlarını kaldırmadan başını salladı. "Paul'le konuşmak için ofise uğradığımda onunla kez karşılaşmıştım ama onu çok iyi tanımiyordum."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Bree. "Yedi yıl boyunca kocanız için çalıştı."

Angela bu meydan okuma karşısında sertleşti ama hiçbir şey söylemedi. Kıpırdamadan oturdu ve bakışlarını kaçırdı. Söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Holly'nin adı -ve cinayeti- Angela'nın örtbas etmeye çalıştığı duygusal bir tepkiyi kesinlikle tetiklemişti. Bree bunu hissedebiliyordu. Matt'e baktı. O da sabırla bekliyordu, omuzları aldatıcı bir şekilde gevşemişti. Sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi, sessizliğin bozulmasına izin verdiler.

"Sanırım nasıl olsa öğreneceksin. Saklamanın bir anlamı yok." Angela şeker torbasından küçük bir parça kopardı. "Bir gece geç saate kadar çalışacağını söyledi. Onu aradım ama telesekreter çıktı. Mesaj attım, cevap vermedi. Ne aptalım. Onun için endişelenmeye başladım." Sesi acıya dönüştü. "Ofisini aradım, sekreteri beşte çıktığını söyledi." Bir etiket parçasını daha çıkardı. "İşte o zaman şüphelenmeye başladım."

Ne Bree ne de Matt kılını bile kıpırdatmadı. Şüpheli bir iş üzerinde, onu bırakırsın.

"Birkaç gece sonra-" Durakladı, yüzü kızarmıştı. "Yatmaya gittim. Paul evdeki ofisindeydi. Saatler sonra uyandığımda yatağa gelmemişti. Onu aramak için aşağı indim. Geçmişte masasında uyuyakalmış ve her zaman boynu tutulmuş bir şekilde uyanmıştı." Gözyaşlarını tutarak dudağını ısırdı. "Koridordan onun sesini duydum." Derin, titrek bir nefes aldı. "Onu sakinleştirmeye çalışıyor, ne isterse yapacağını . Kapıyı dinledim. 'Merak etme' dedi. Bunu daha fazla yapmak zorunda kalmayacağız. Evliliğim yakında bitecek. Bu sözleri başka bir kadına söylediğini duymak yıkıcıydı. Sonra, ertesi gece bana bir toplantısı olduğunu söyledi." Tutmakta olduğu gözyaşları akmaya başladı. Hıçkırarak başını ellerinin arasına aldı. Bir dakika sonra yüzünü kaldırdı.

Bree onun üzüntüsünün gerçek olduğundan şüpheleniyordu ama bu kocasının ölümüne değil, kaybettiği yaşam tarzına duyduğu kederdi. Ayağa kalktı, köşedeki masadan bir kutu mendil aldı ve Angela'nın önüne koydu.

Angela burnunu çekti ve kutudan bir mendil çıkardı. "Teşekkür ."

Bree oturdu ve vücudunu Angela'ya doğru eğerek bir bağlantı kurmaya çalıştı. "Ona adıyla mı seslendi?"

Matt hareketsiz ve sessiz kaldı, Angela'nın bu haliyle bir erkekle bağ kuramayacağını açıkça hissediyordu.

"Evet." Angela gözlerini sildi. "Adını iki kez söyledi. Holly." Bree su şişesini yaklaştırdı.

"Teşekkür ." Angela şişeyi eline aldı ve bir yudum aldı. "Onunla yüzleştim. İnkâr etmeye bile çalışmadı. Öğrendiğime memnun oldu. Sonra güldü ve bana aptal olduğumu söyledi." Aşağılanmışlık gözlerini parlattı. "Çok kızmıştım-" Sanki bunu itiraf etmemesi gerektiğini fark etmiş gibi aniden durdu. "Ben şüpheli miyim? Sana son sorduğumda cevap vermedin."

"Kocanı sen mi vurdun?" Bree sordu. "Hayır."

Angela göz temasını kesmedi.

Gerçek mi yalan mı?

"O zaman endişelenecek bir şey yok." Bree ellerini masanın üzerinde düzleştirdi.

Angela bunu yutmuş gibi görünmüyordu. Kutudan bir mendil daha aldı ve yüzüne bastırdı.

Gözyaşlarını mı siliyordu, yoksa yüz ifadesini mi gizliyordu? Bree bunu anlayamıyordu ama tavırlarındaki bir şey doğru gelmiyordu. Angela'nın tepkileri hesaplanmış gibiydi.

"Eğer eşim beni aldatıyor olsaydı, çok öfkelenirdim. Belki ikisini de öldürecek kadar öfkelenirdim." Bree eğildi ve Angela'nın daha önce kaçındığı soruyu sordu: "Cuma akşamı neredeydin?"

"Evdeydim, yalnızdım. Arkadaşımın evinde yani." Angela'nın dudakları düzleşti ve gözleri değerlendirici bir ifadeyle kısıldı. Bir karar veriyordu. Elindeki mendili indirdi. "Bakın, Paul ve ben boşanmanın ortasında olduğumuz için neden şüpheli olabileceğimi anlayabiliyorum. Ama Holly'ye zarar vermezdim. Bu onun hatası değildi. Aslında, Paul'ün ilişkiye girmeleri için onu taciz etmiş ya da baskı yapmış olması kuvvetle muhtemel." Matt'e baktı. "Dediğin gibi, o bir pislikti. Ayrıca, tek kadın Holly değildi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Bree sordu.

"Çünkü taşındıktan sonra doğruca bir avukata gittim. Paul'ün beni aldattığını belgelemek istedi ve özel bir dedektif tuttu."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Matt Angela Beckett'in gözlerine baktı. Onlarla oynuyordu ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Kadın avukat ve özel dedektifle ilgili itirafta bulunana kadar açık fikirli olmaya çalışıyordu. Eğer anlattıkları doğruysa, Paul temizleyiciye götürülmeyi hak etmişti. Ama Angela boşanma konusunda görüldüğünden daha hesaplı davranıyordu. Paul'ün onu aldattığını öğrendiğinde şok olmamıştı, diye hatırlattı kendi kendine. İlişkileri konusunda ketum davranmayı bıraktığı için daha çok kızmıştı. Evliliğinden çok itibarı için endişeleniyordu.

"Avukatınız kimi tuttu?" diye sordu.

"Sharp Investigations." Angela çantasını açtı ve bir kartvizit çıkardı.

"Lance Kruger ve Lincoln Sharp ile çalıştım."

Matt elinin tersiyle itti. "Gerek yok. Onları tanıyorum."

Angela'nın gözleri hoşnutsuzlukla kısıldı. Onun Lance ve Sharp'ı tanımasından hoşlanmamıştı.

Bree ona baskı yapmaya devam etti. "Müfettişler Paul'ün kiminle yattığını öğrendi mi?"

Angela mendilini inceledi. "Sadece bir kadın değildi. Sadece Paul'ü takip ettiği birkaç hafta içinde birçok kadın oldu. Ondan önce de pek çok kadın olduğunu varsaymak zorundayım."

"Holly dışındaki kadınlardan herhangi birini şahsen tanıyor muydunuz?" Bree sordu.

Angela gözünü sildi ve yüzünü kapattı. "Listeye bakmadım bile."

Doğru.

Matt buna bir an bile inanmadı. "Müfettişler size bir rapor vermedi mi?"

Angela cevap vermek yerine, "Ayrıntıları bilmek istemedim. Paul açıkça bir ilişki içinde değildi. Etrafta fahişelik yapıyordu." Ürperdi. "O hafta doktora gittim ve her şey için test yaptırdım. Beni ne tür hastalıklara maruz bıraktığını ancak Tanrı bilir."

Bree kalemini kâğıda vurdu. "Senin yerinde olsaydım, her şeyi bilmek isterdim. Çok kızgın olurum ve ödeşmek isterdim."

"Ben şiddet yanlısı biri değilim." Angela'nın bakışları Bree'nin silahına kaydı. Saçlarını yüzünden silkeledi. "Artık gitmek istiyorum. Dün gece korkunç bir şok yaşadım."

"Müfettişlerin raporlarının bir kopyasını istiyoruz," dedi Bree. "İfadenizi doğrulamak için."

Angela tereddüt etti.

Bree devam etti. "Dürüst olmadığın sürece." Matt, "Ya da saklayacak bir şeyin var," diye ekledi.

"İstemiyorum," diye tersledi Angela. Nefes aldı, belli ki riskleri ve faydaları tartıyordu. "Raporları size ileteceğim."

Onları potansiyel olarak değiştirdikten sonra mı?

Bree başını salladı. "Onlara doğrudan Sharp Investigations'tan ihtiyacımız var."

Sharp Investigations, Paul'ün hareketleri ve ilişkileri hakkında fotoğraflara ve ayrıntılı verilere sahip olacaktı. Şerif departmanı tüm bilgileri kendileri toplamayı ne kadar tercih ederse etsin, artık ölmüş olan bir adamı yeniden gözetleyemezlerdi.

Genel olarak, bir özel dedektiften avukata aktarılan bilgiler avukatın müvekkil gizliliği kapsamındadır. Eğer Angela özel dedektifleri doğrudan işe almış olsaydı, durum böyle olmayacaktı. Ya Angela zekiydi ya da mükemmel bir boşanma avukatı vardı. Belki ikisi de. Şerif departmanı Angela'nın rızası olmadan belgeyi almakta zorlanacaktır.

Angela'nın sözleri ölçülü bir hal aldı. "O zaman avukatımı arayacağım ve müfettişe bu bilgiyi size iletmesi için izin vermesini söyleyeceğim."

Ama her şeyi değil.

"Teşekkür ederim. Sadece birkaç sorum daha var," dedi Bree. "Paul'ün ölümünden maddi olarak kim faydalanıyor?"

"Bilmiyorum." Angela başını kaldırdı, bakışları keskinleşti. "Vasiyeti yok. Yıllar önce onu bir emlak planlamacısına götürmeye çalıştım ama ölebileceği gerçeğini göz önünde bulundurmaya reddetti. Neyse ki benim kendi param var, Paul'ün dokunamayacağı bir vakıfta ailemin parası var. Zengin değilim ama hayatta kalacağım." Su şişesini bıraktı ve arkasına yaslandı, elleri kucağına düştü. "Sanırım bir emlak avukatıyla görüşmem gerekecek."

Matt cevabı biliyordu ama sessiz kaldı. New York eyaletinde mallar eğler ve çocuklar arasında belirli bir formüle göre paylaştırılırdı. Malların hepsi otomatik olarak karısına kalmayacaktı, ama iş iflasla sonuçlanmadığı sürece malların paylaşımı boşanmadan çok daha kolay olacaktı.

Omuzlarını dikleştirdi ve yanındaki sandalyede duran küçük çantaya uzandı. "İşimiz bitti mi?"

"Neredeyse," dedi Bree. "Paul'ün ölmesini isteyebilecek başka biri var mıydı?"

Angela kucağındaki çantasını kavradı. Parmak eklemleri bembeyazdı. Kaçmaya hazır görünüyordu. "Holly'nin kocası, Paul'ün yatmış olabileceği diğer kadınların kocaları."

Bree bu fikri not ettiğini gösteren bir işaret yaptı. "Peki ya iş ortakları ya da müşteriler?"

Angela sadece omuz silkti. "Bilemiyorum."

Matt, "Paul karanlık bulaştı mı?" diye sordu.

"Bu mümkün," diye itiraf etti Angela. "Paul iyi bir koca değildi ama çok iyi bir müteahhitti. Bu işin içinde büyümüştü. Çiziminden tamamlanmasına kadar her yönünü biliyordu ve mekan ve tasarım konusunda inanılmaz bir gözü vardı. Bu yüzden çok para kazandı. Fiyat teklifleri için bir bekleme listesi vardı. İnsanlar Paul'e evlerini yeniden yaptırmak için sıraya giriyordu." İçini çekti. "Bununla birlikte, dünyadaki en dürüst adam olmadığı açıktı. Vergilerde hile yaptığından şüpheleniyorum. İşin diğer yönleri hakkında da çok belirsizdi, bu yüzden pek bir şey beni şaşırtmazdı."

"Vergi kaçırdığını mı düşünüyorsun?" Bree sordu.

Angela yırtıcı bir gülümsemeye mükemmel dişlerini gösterdi. "Vergi dairesine haber vermiş olabilirim."

"Ama senin de borcun olacak ve belki de cezaya çarptırılacaksın."

Matt

dedi.

Angela başıyla onayladı. "Paul öldüğüne göre, bu üzücü, ama O zamanlar sadece beni küçük düşürdüğü için cezasını çekmesini istiyordum. Hapse girmesini umuyordum." Elini salladı. "Önemli değil. Paul işle ilgili hiçbir evrakta adımın geçmediğinden emin oldu. Benimle paylaşmayı reddetti, bu yüzden vergi dolandırıcılığından cezai olarak sorumlu olacağımdan şüpheliyim. Vergi ve cezaları Paul'un geri alabilirler. Dediğim gibi, benim kendi güven fonum var. Bana bir şey olmaz. Ona boşanma davası açmak parayla ilgili değildi. Ödeşmeyle ilgiliydi."

Matt, "Yani onu öldürmek için bir nedenin vardı," diye önerdi.

"Hayır." Angela başını salladı. "Onun ölmesini istemedim. *Cezasını çekmesini* istedim. Arada bir fark var. Ölürse her şey yanına kâr kalır."

Bree, "Ama Paul'ü vurmak için özel bir nedeni olan birini tanımıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Özel hayatımızda değil." Angela ayağa kalktı. "İşin günlük işleyişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Matt buna bir an bile inanmadı. Angela aptalı oynasa da, aslında hiç de öyle olmadığını kanıtlamıştı.

Karnının önündeki çantayı iki eliyle kavradı. "Sekreteriyle konuşmalısın. Müşteriler hakkında her şeyi bilir. Yıllardır bu şirkette çalışıyor. Paul'ün babasıyla da çalıştı."

Bree, "Paul silahını ne zaman aldı?" diye sordu.

"Yıllar önce, bir şantiyede iki hırsız yakaladıktan sonra."

"Onu nerede saklıyor?" Bree sordu.

"Kamyonentinin torpido gözü," dedi Angela. "Her zaman vandalizm ve hırsızlık konusunda endişelenirdi. Bazen gece geç saatlerde eve dönerken iş yerlerine uğradı."

"Silahtan başka kaç kişinin haberi var?" Bree sordu. Angela ince bir omuz kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok."

"Ne tür bir silahı ?" Bree sordu.

Angela yine omuz silkti. "Bilmiyorum. Silahlardan hoşlanmam. Eve hiç getirmedim."

Bree sağ elini masanın üzerine koydu. Matt onun gözlerindeki *öldürücü* parıltıyı fark etti. Kadın başını eğdi. "Çocuklar bunu biliyor muydu?"

Angela'nın yüzü soldu ve dudakları kansız bir çizgi halinde sıkıştı.

Bu sorudan hiç memnun değildi. Hem de hiç.

"Bu görüşme bitmiştir." Angela meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Avukatım olmadan sizinle bir daha konuşmayacağım."

Bree onun zayıf noktasını bulmuştu.

Matt ayağa kalktı. Kadın yıkılmış bir kadın gibi davrandığı için, ona inanmış gibi yaptı. Onu uyarmak sadece daha da savunmaya geçmesine neden olacaktı. "Araba kullanabilecek durumda mısınız?"

"Evet." Başını salladı ve buruşmuş mendilini gözünün kenarına bastırdı. "Teşekkür ederim."

"Temas halinde olacağız," dedi Bree.

Ne Matt ne de Bree, Noah'nın yan odada olduğundan söz etti. Paul'ün silahı bağlamında çocuklarından söz edilmesi bile içindeki anne ayıyı ortaya çıkarmıştı. Angela daha sonra oğullarından birini sorgulayacaklarını bilseydi, kesinlikle çılgına dönerdi.

"Elbette." Angela çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve uzun adımlarla konferans salonundan çıktı.

Matt ona karakolun lobisine kadar eşlik etti. Dışarıda medya hâlâ toplanmıştı. Matt Angela'ya dönerek, başka, daha gizli bir kapıdan çıkmasını önerdi. Ama Angela Beckett tereddüt etmeden kapıyı itti. Bir kırıntıya üşüşen karıncalar gibi üzerine üşüştüler. Ağlamaklı yüzünü kameralara doğru kaldırdı. Matt duyabilmek için kapıyı araladı.

"Şerif kocamın katilini bulacağına söz verdi." Angela burnunu çekti ve gözlerini sildi. Onun için çirkin ağlamalar yoktu. "Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Bir muhabir yüzüne mikrofon tuttu. "Siz ve Bay Beckett ayrılmamış mıydınız?"

"Evet." Angela'nın yanağından birkaç damla yaş süzüldü. "Ama bu onu hala sevmediğim anlamına gelmiyor. O benim çocuklarımla babasıydı." Kamerayı engellemek için elini kaldırdı. "Özür dilerim. Ama yapamam." Hıçkırarak döndü. Birkaç muhabir onu takip etti ama o aceleyle gümüş renkli bir BMW sedana yöneldi.

Matt birinci görüşme odasına döndüğünde, Bree hızlıca madde madde notlar almıştı. Kalemı bıraktı ve parmaklarını masaya vurdu. "Ondan ne gerektiğinden emin değilim. Performansının ne kadarı roldü?"

"Çoğunu." Matt kapıyı kapattı ve otopark sahnesini anlattı. "Oscar'a layık bir sahneydi. Gözyaşlarını ve her şeyi topladı."

"Burada, tüm ağlamasına rağmen rimeli akmadı. Ruju bile bulaşmamıştı." Bree ekledi, "Özel dedektiflerin raporunu okumadığını söylemesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu raporu okumayan birini göremiyorum. Kim eşinin kiminle yattığını bilmeye karşı koyabilir ki? Herkes kirli detayları öğrenmek ister."

"Değil mi?" Bree ofladı pufladı. "Ben de buna saçmalık diyorum."

"İyi tarafından bakarsak, Sharp Investigations'tan Lance Kruger'ı tanıyorum. Eskiden Scarlet Falls Polisi için çalışırdı. İyi bir adamdır. Patronunu sadece ününden tanıyorum ama sağlamdır. Ellerindeki bilgi her neyse geçerli olacaktır. Olası yeni şüphelilerin bir listesini alabiliriz."

Bree kalemini defterine vurdu. "Paul kendi silahıyla vurulduysa, onu öldüren kişi silahı olduğunu ve nerede sakladığını biliyordu. Garajına ya da kamyonetine girip rahatlıkla bir silah bulmadılar."

"Muhtemelen katilini tanıyordu."

"Katılıyorum." Bree not defterinin sayfalarını çevirdi. "Bu arada, Noah ile konuşalım mı?"

"Evet. Angela'nın cevap vermediği tek soru, çocukların Paul'ün silahından haberdar olup olmadıkları."

"Paul'ün uzun yıllar boyunca yetişkin oğullarının haberi olmadan bir silaha sahip olduğuna inanmak zor olurdu." Bree ayağa kalktı ve bir sonraki görüşme odasına giden yolu açtı.

Matt ikizlerin fotoğraflarını görmüştü, ama Noah yüz yüze bakınca annesine çok benziyordu, uzun boylu, zayıf ve atletikti. Kot pantolonu, çizgili düğmeli gömleği ve mokasen ayakkabılarının inek ve tiki bir havası vardı. Ama annesinin hesaplamalarından hiçbirini göstermiyordu. Bree ve Matt içeri girdiğinde Noah odada volta atıyor ve tırnağını çiğniyordu. Bree bir düğmeye bastı ve köşeye monte edilmiş video kameranın ışığı yeşile döndü.

Onları tanıştırdı ve Noah'ya Miranda uyarısını okuduğu masaya oturdu. "Anladığınıza dair imza atmanız gerekiyor."

Noah onlarla yüzleşti. "Neden?"

"Kanun böyle Bay Beckett." Bree askısını düzeltti ve yüzünü buruşturdu.

"Lütfen bana öyle deme." Sandalyeyi çekip çıkardı ve içine oturdu. "Bay Beckett babamın adı. Onun gibi olmak istemiyorum."

"Tamam, Noah." Bree'nin sesi yumuşadı. İnsanları okumak ve görüşme tarzını ona göre ayarlamak konusunda içgüdüsel bir yeteneği vardı. Noah için bir anne figürüne dönüşmüştü çünkü Noah'ın tepki verdiği şey buydu. Ona kalemini uzattı ve o da hiçbir şey okumadan kâğıdı imzaladı.

Telefonunu kontrol etti. "Annemi aramaya çalıştım ama cevap vermiyor."

Bree ona sert bir bakış attı. "Görüşmemiz sırasında telefonunuzu kapatmanızı rica edeceğim."

Noah saygılı bir şekilde başını sallayarak cevap verdi. "Elbette. Özür dilerim." Telefonu sessize aldı ve cebine soktu.

Matt nefes verdi. Angela'nın, sorgulama seanslarının ortasında Noah'nın telefonuna cevap vermesini istemiyordu.

"Bir arkadaşında mı kalıyorsun?" Bree başladı.

"Evet." Başparmağını ağzına götürdü ve tırnağını çiğnedi. "Kız arkadaşımın evinde."

"İsmine ve adresine ihtiyacım olacak." Bree kalemini hazırladı.

"Chloe Miller." Onlara Scarlet Falls'da bir dairenin adresini verdi.

"Kasabaya ne zaman döndün?" Bree sordu.

"Geçen hafta. Perşembe." Elini kucağına bıraktı. "Anneme söylemeliydim. Ama onun yanında kalacak bir yer olmadığını biliyorum."

arkadaşımla evinde ve babamla kalmak istemedim." İç çekti. "Bunun daha kolay olacağını düşündüm."

"Eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacaktın," diye işaret etti Bree.

Dışarı.

"Biliyorum." Noah'nın bakışları ellerine kaydı. "Onunla daha sonra konuşacağım.

bugün. Bir haftadır burada olduğum ve onu görmediğim için çok üzülecek." Tırnağıyla oynadı. "Ve dün gece konuştuğumuzda ona yalan söylediğim için."

Bree'nin ağzı köşeden yukarı kalktı. "Seni seviyor. Ne olursa olsun seni gördüğü için mutlu olacak."

"Evet. Biliyorum." Ama Noah endişeli görünüyordu.

Matt araya girdi. "Annenle babanı en son ne zaman gördün?" Noah, "Noel için evdeydim," dedi.

"İkisi de normal görünüyor muydu?" Matt sordu.

"Evet." Noah'nın cevabı gönülsüz gibiydi ama detay vermedi. Dikkati dağılmış gibiydi, sanki kendi kafasında bambaşka bir konuşma yapıyordu. Tatil molasındaki olayları mı tekrarlıyordu? Yoksa sadece ailesinin evlilik sorunları hakkında konuşmak mı istemiyordu?

Matt konuyu değiştirdi. "Babanın bir silahı olduğunu biliyor muydun?" "Hı-hı." Noah'nın kaşları çatıldı.

Matt, "Eskiden babamla ava giderdim," diye yalan söyledi. Babası tahta bir kaşıkla daha rahat ediyordu. "Baban seni hiç götürdü mü?"

Noah kaşlarını çatı. "Evet. Beni ve Timothy'yi birkaç kez dışarı çıkardı. Babam *erkek erkeğe* şeyleri severdi. Balık tutmak, atıcılık, futbol . . . Tenis oynamamızdan hoşlanmıyordu."

"Hâlâ tenis oynuyor musunuz?" Matt sordu.

"Elbette." Noah başını salladı. "Kız arkadaşımın apartman kompleksinde kortlar var. Ona oynamayı öğretiyorum."

Bree sandalyesini bir santim daha yaklaştırarak yakınlıklarını daha samimi hale getirdi. "Ama babanın sevdiği o aktiviteleri sen sevmiyordun?"

"Pek sayılmaz. Sırf onu mutlu etmek için arada bir onunla balık tutmaya giderdik. Ama bu bana göre değil." Noah kızardı. Babasının "erkeğin erkeği" fikrini karşılayamadığı için utanıyor muydu?

Matt arkasına yaslandı ve içini çekti. "Babanın beklentilerini karşılayamamak çok zor. Polis olduğumda babam hayal kırıklığına uğramıştı." Bunların hiçbirisi doğru değildi. Matt'in babası, *ne olursa olsun seni seviyorum diyen* bir ebeveyni. Yemek yapmayı severdi. Futbol yerine *Chopped* izlerdi ama Matt'in Noah'yla bağ kurmaya ihtiyacı vardı.

Noah başını salladı. "Ben ve Timothy binbaşları seçtiğimizde babam kendini kaybetti."

Angela'nın hikayesinden biraz farklı.

"Bölümün ne?" Bree sordu.

"Eğitim. Öğretmen olacağım." Matt, "Annen gibi," dedi.

Noah parladı. "Evet."

"Kardeşinin branşı ne?" Bree sordu.

"Kanun." Noah yüzünü buruşturdu. "Tim para kazanacak. En azından babam buna saygı duyardı."

Matt, "Ama baban eğitime saygı göstermezdi," diye dürtükledi.

"Hayır. Şirketi devralabilmem için mühendislik ya da işletme okumamı istedi. Okul harcıma kesmekle tehdit etti. Kesecekti de ama annem onu durdurdu." Noah'nın gözleri içine odaklandı. "Bunu pek sık yapmazdı. Genellikle, çoğu zaman onun haberi bile olmadan, onun etrafında çalışmanın bir yolunu bulurdu. Yüzleşmeyi sevmez ve babam da zorba olabilir."

Matt bunu Angela'nın sinsisi olduğu anlamına aldı. "Nasıl yani?"

Noah gözlerini kaçırdı, yüzü çatışmaya kilitlenmişti.

"Hepinize mi yoksa sadece annenize mi kötü davranıyordu?" Bree sordu. Noah'nın çenesi gerildi.

Bree, "Babam çok sinirliydi. Bağırıp çağırmaktan ve daha da kötüsünü yapmaktan başka bir şey yapmazdı." Yutkundu. "Küçükken, onun patlamalarının benim hatam olduğunu düşünürdüm. Onu kızdıracak bir şey yaptığımı düşünürdüm. Şimdi bir yetişkin olduğum için durumun böyle olmadığını biliyorum. O sadece daha büyük ve güçlü olduğu için değil, olmak istediği için de zorbalık yapıyordu. Bizi küçük hissettirmekten zevk alırdı. Kötü olmayı severdi."

Noah'nın gözleri onunkilere kilitlendi ve ihtiyaç duydukları bağlantı kuruldu. Matt bunun farklı bir şey olmasını diledi; Bree'nin sesindeki gerçeği duyabiliyordu. Noah'ya palavra sıkıyordu.

Bree'nin sesi yumuşaktı. "Annene vurdu mu?"

Noah başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Sana hiç vurdu mu?"

Noah iç çekti. Vücudu teslimiyet içinde öne doğru çöktü. "Hayır, ama çok korkutucuydu. İri bir adam değildi ama sinirlendiğinde bir şekilde daha büyük görünüyordu. Bunu açıklayamıyorum."

"Çünkü her zaman sana vuracakmış gibi görünüyordu." Bree açıkça anlamıştı. "Vurmadığı zamanlarda bile."

Noah dondu kaldı. "Evet. İşte buydu." Bakışları düştü. "Peki, ben büyüüp onun kadar uzun olduğumda neden hâlâ korkutucuydu?"

"Bazen şeyi bir zamanlar olduğumuz çocukların gözünden görmeye devam ediyoruz" dedi.

Noah başını salladı. "Sanırım bu mantıklı." Ağzı dalgınlaştı ve sessiz kaldı. Birkaç saniye geçtikten sonra, çoğu insan sessizliğe dayanamazdı ama Noah bunu umursamıyor gibiydi.

"Bugün erken saatlerde annenle konuştuk." Bree elini kaldırdı. "Merak etme. Ona kasabada olduğunu söylemedik. Bu sana bağlı."

"Annem burada mıydı?" Noah'nın yüzündeki kan çekildi. "Neden?"

"Oh, babana yakın olan herkesle konuşuyoruz." Bree'nin ses tonu yapay bir şekilde soğukkanlıydı ve vücut dili bundan daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Noah'nın vücudu öne doğru savruldu, sandalyenin ayakları büyük bir gürültüyle yere çarptı. "Annem kimseyi incitmez."

Bree . "Yapacağını söylemedik."

Noah'ın tüm vücudu gerildi. Yüzü kızardı ve boynunun kenarlarındaki tendonlar çelik kablolar gibi öne çıktı. "Agresif olan babamdı, annem değil."

Bree bir elini kaldırdı, avuç içi Noah'ya dönüktü. "Sen öyle diyorsan."

Noah ayağa fırladı. Kauçuk sandalye ayakları eski cilalı zeminde gıcırdadı. "O bendim."

Matt hiçbir Gey düşünmeden ayağa kalktı, Nuh'un ani hareketine otomatik olarak tepki verdi. Sonra beyni çocuğun söylediklerini işledi.

Bekle. Ne?

Bu bir itiraf mıydı?

Bree hareket etmemişti. şaşkınlıkla bir kez göz kırttı. Bu patlamayı o da beklemiyordu.

Gözlerini Noah'tan ayırmadı ve yaşadığı şoku bir nefesten kısa bir sürede atlattı. "Lütfen oturun."

Noah sanki ağır çekimdeymiş gibi sandalyeye yavaşça oturdu. Bakışları Bree'den Matt'e kaydı, sonra da kucağına, parmaklarını yumruk yapıp kalçalarına dayadığı yere düştü.

Noah'yı taklit eden Bree kıpırdamadan oturdu. "'O bendim' derken ne demek istedin? Burada çok açık olmanı istiyorum, Noah."

Noah çenesini kaldırdı ama Bree'nin bakışlarıyla tam olarak buluşamadı.

Sesi robotikleşti. "Babamı ben öldürdüm."

Bree arkasına yaslandı, sessizce onu inceliyordu. Onun incelemesi altında Noah'nın alnından terler boşandı. Bir bacağının sallanması dışında tamamen hareketsizdi.

Uzun bir dakika geçti. Sonra Bree omuzlarını bir santim ileri kaydırdı. "Beni ikna et."

Noah'ın gözleri büyüdü. Kollarının altında koyu renkli ter halkaları belirdi. Sesi titriyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu nasıl öldürdün?" Bree'nin başı öne eğildi.

"Onu ben vurdum." Noah'nın ifadesi sonunda neredeyse bir soru gibi yükseldi.

"Emin misin?" Bree sordu.

"Evet." Bir kez başını salladı, sonra daha kendinden emin bir sesle tekrarladı: "Onu vurdum."

Bree kalemini aldı ve not defterinin üzerine tuttu. "Nerede?" Noah dudaklarını yaladı. "Garajda."

Bree not aldı. "Onu vurdun?"

Nuh'un gözlerinde küçük bir endişe parıltısı belirdi, sonra sanki bir şey hatırlamış gibi nefes verdi. "Silahı."

Bree'nin kalemi defterini çizdi. "Silahı nasıl aldın?"

"Kamyonetten aldım," dedi Noah. Yani Paul'ün silahını nerede sakladığını biliyordu.

"Kamyon kilitli miydi?" diye sordu.

Noah bunu düşündü. "Hayır."

Bree bir kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

Noah'nın çenesi öne doğru çıktı. "Kamyon kilitli değildi. Garajdaydı."

"Garaja nasıl girdin?" Bree sordu.

"Anahtarım var." Noah'nın sesi kararsızdı. Muhtemelen bir anahtarı vardı. Babasının evi onun daimi adresiydi ama pencereden kesilmiş cam bölmelerden haberi yoktu.

Kalemını kaldırdı. "Onu vurduğunda baban nerede duruyordu?"

"Tam olarak hatırlamıyorum." Noah'nın sallanan bacakları deli gibi zıplıyordu ve kollarının altındaki ter lekeleri daha da büyümüşü.

"Tamam," dedi Bree. "Yaklaşık olarak nasıl?"

"Hatırlamıyorum." Panik Noah'nın gözlerini bulandırdı. "Peki ya Holly Thorpe'un ölümü?" Bree sordu.

Noah'nın gözleri jant kapağı kadar açıldı. Ağzı açık kaldı.

"Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bree sordu.

"Elbette biliyorum," diye tersledi Noah. "Babam için çalışıyordu."

"Onu nasıl öldürdün?" Bree kalemını not defterinin üzerinde tutarken eğer sabırla bekliyorsa.

Noah'nın ağzı kapandı. Matt onun beyninin çalıştığını görebiliyordu. Çocuğun itirafını iyice düşünmediği belliydi.

Matt eğildi. "Holly'yi öldürmeden önce onu takip ettin mi?"

Noah'nın gözlerinde bir korku parıltısı daha belirdi, sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Avukatım olmadan başka bir şey söylemeyeceğim."

Şimdi çocuk bir ipucu mu bulacak? Matt iç çekti.

"İtirafını geri almak istiyor musun?" Bree sordu.

Noah dümdüz önüne baktı, duruşu sertti, çenesi kilitlenmişti.

Bree birkaç not yazmayı bitirdi, sonra not defterini ve kalemını alıp ayağa kalktı. "Bir yardımcıma sizi kaydetmesini söyleyeceğim, sonra da aramanızı yapabilirsiniz."

Noah'ın yüzündeki kan çekildi.

Bree kelepçelerini görev kemerinden çıkardı. "Bay Flynn, onu kelepçeler misiniz?"

"Evet, hanımefendi." Matt kelepçeleri aldı. "Ayağa kalk. Arkanı dön ve kollarını iki yana aç."

Noah'nın vücudu titreyerek itaat etti. Matt kelepçeleri önce bir bileğine, sonra diğerine taktı. "Gidelim."

Matt onu ekip odasına götürdü ve bir yardımcısına teslim etti. "Noah Beckett'ı babası Paul Beckett'ı birinci dereceden öldürmekten tutuklayın." Çocuğa sert bir bakış attı.

Noah sersemlemiş gibi hareket ediyordu.

Todd arka koridordan içeri girdi ve kısa bir süre durdu. Kaşları kalktı. Bree, Todd ve Matt'e ofisine girmeleri için el salladı.

"Kapıyı kapat," dedi masanın arkasına oturarak.

"Ne oldu?" Todd iki avucunu da tavana doğru çevirdi. "İtiraf etti."

Bree not defterini önüne koydu.

"Öz babasını öldürmeye mi?" Todd'un gözleri büyüdü.

"Evet. İnsanlar sevdiklerini her zaman öldürür." Bree kanın daha kalın olmadığını herkesten iyi biliyordu. Sırf DNA'nız ortak diye birine güvenemezsiniz.

"Evet, sanırım öyle." Todd yüzünü buruşturdu ve Bree'nin ailesinin ölümünü unuttuğu için kendini kötü hissediyormuş gibi çirkin siyah ayakkabılarını inceledi.

Matt volta atıyor, öfke fıskırıyordu. "Çocuk kışını yırtarak yalan söylüyor."

"Evet." Bree askısını çekiştirdi. Gözlerinin etrafında küçük acı çizgileri oluştu.

Todd bir misafir koltuğuna oturdu. "Nereden biliyorsun?"

"Paul'ün ölümünün temellerini çok az biliyordu ve Holly hakkında da hiçbir şey bilmiyordu. Onu her kim öldürdüyse, ölümünü intihar gibi göstermek için ev ödevini yapmış." Gerçi Matt'e göre bu kötü bir girişimdi. "Holly'nin katili babasının nerede öldüğünü biliyordu."

Bree başını salladı. "Bu kamuya açık bir bilgi, ama o ya da bu kişi bunu aramak zorunda."

"Noah neden itiraf etsin?" Todd sordu.

Matt boğ misafir koltuğunun arkasında durdu ve iki eliyle koltuğa yaslandı. "Annesini korumak için."

Bree'nin ağzının kenarları, gözüne sincap kestirmiş bir kedi gibi hafifçe yukarı kalktı. "Bu çok zor, hatta çaresiz bir durumdu."

hareket et."

Matt onun gözlerine baktı.

Yırtıcı parıltı artık ona bir ev kedisini , bir dağ aslanını hatırlatıyordu. "Noah'ın böylesine aşırı bir adım atmaya istekli olmasının tek bir nedeni var."

"Nedenmiş o?" Todd'un sesi öfkeliydi.

Matt, Todd'la yüzleşmek için Bree'nin bakışlarından ayrıldı. "Çünkü annesinin suçlu olduğundan emin."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bree başını boynunun üzerinde döndürdü. Acı yarasından ısı gibi yayılıyordu. Bir şişe ibuprofen almak için masasına uzandı. Şişeden aldığı suyla iki tane yuttu ama bu bir ayının üzerinde sineklik kullanmak gibi bir şeydi. Daha güçlü ilaçları gece için saklayacaktı.

"Masum olduğunu biliyorsak onu tutabilir ?" Todd sordu.

"Evet. En azından bir süreliğine." Masasının çekmecesinden yarısı ufalanmış bir paket kraker çıkardı. "Suçluluğunu destekleyebilecek kanıtlar var. Noah bize babasının ya da Holly'nin ölümüyle ilgili bir mazeret sunmadı ve tenis oynuyor." Krakerleri açtı ve bir tane yedi. "Ayrıca babasıyla arası açık. Ayrıca Noah itirafını geri almak istemiyor. İtirafının saçmalık olduğunu bilmemizi istemiyorsa, zaten itiraf ettikten sonra neden avukat tuttu? Onun yaptığını düşünmemizi istiyor. Ama teorimizi doğrulamamız gerekiyor." Bree başını Todd'a doğru eğdi. "Noah kız arkadaşıyla yaşıyor. Git onunla konuş. Bak bakalım Holly ve Paul öldürüldüğünde Noah'ın nerede olduğunu biliyor mu?"

"Şimdi mi?" Todd sordu.

"Burada işimiz biter bitmez, evet. Tutuklandığı duyulmadan önce ona ulaşmalıyız. Ona Noah'ın babasının cinayetinde şüpheli olduğunu söyleyin. Bakalım gönüllü olarak ona bir mazeret sunacak mı?"

Matt, "Ona yapmamasını söylemeden önce," diye ekledi.

Bree başını salladı. "Aynen öyle." Avucunun içine kraker kırıntıları döktü.

Matt, "Angela hâlâ bir numaralı şüphelimiz," dedi.

Bree başını salladı. "Her iki cinayet için de bir mazereti yok ve Paul'e kızgındı. Holly'nin bagajında ve Paul'un garajında yeşil kil bulundu. Angela tenis oynuyor. Onu kesinlikle tekrar sorgulamamız gerekiyor. Oğlunu tutukladığımıza göre, ondan daha güçlü bir yanıt alacağımızı umuyorum." Bree bir kraker daha çiğnedi ve paketi bir kenara koydu. Aç değildi. Sadece ibuprofenin midesini bulandırmasını engellemek için yemek yemişti. Kolundaki yara kuru ve sıcak hissediyordu. "Angela'nın birkaç ay önce duyduğunu iddia ettiği Holly ve Paul arasındaki gece yarısı telefon görüşmesini bir şerif yardımcısına doğrulatin. Doğrulanması bu kadar kolay bir şey hakkında yalan söyleyeceğini sanmıyorum ama asla bilemezsiniz."

"Peki ya Owen Thorpe?" Todd sordu. "Holly ve Paul'u öldürmek için eşit nedeni vardı."

"Holly'nin ölümü için bir mazereti var. Paul'ün cinayeti hakkında henüz onu sorgulamadık. Bunu bugün yapacağız." Bree kaşlarını çatarak Todd'a baktı. "Sana daha önce sorma fırsatım olmadı. Dün gece Grey Fox'ta işler nasıl gitti?"

Todd omuz silkti. "Şerif Yardımcısı Collins ve ben orada iki saat geçirdik. Owen'ı Cuma gecesinden hatırlayan birkaç kişi bulduk. Hiçbiri onu ayrılırken görmemiş. Hepsi çok sarhoş olduğunu ve tam olarak işlevsel olmadığını söyledi. Bir rapor yazdım ve dava defterine ekledim." "Yani Owen'ın Holly'nin cinayetiyle ilgili mazeretini çözemedik." Bree kraker kırıntılarını yedi ve suyla. "Todd, git Chloe Miller'ı gör. Owen Thorpe ve Shannon Phelps'i daha sonraki görüşmeler için çağıracağım. Owen'ın bize imzalı bir ifade borcu var ve buradayken ona Paul cinayetini sorabiliriz. Ayrıca Shannon'ın olası bir cinayet hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Holly ve Paul arasındaki ilişki."

"Paul'ü kim öldürdüyse Shannon'ın evine girmek için de aynı yöntemi kullandı. Ama Holly'nin katili neden o bebeği lavaboda yüzer halde bıraktı? Shannon'ı neden korkuttu?"

Bree askısını yeniden ayarladı. Kolundaki ağrı kafatasının tabanında bir sızıya neden oluyordu. Beyni de aynı derecede donuk hissediyordu. "Shannon'ın bir şeyler biliyor olması mümkün mü? Farkında olmasa bile?"

"Katili teşhis etmemize yardımcı olabilecek bir şey gibi mi?" Todd kapıya doğru giderken sordu.

"Belki." Bree gerçekten de bilmiyordu. Yapbozun uymayan parçası buydu.

Todd kapı koluna uzandı. "Kayıt yaptırdıktan sonra çocukla ne yapmamı istiyorsun?"

"Şimdilik onu buradaki nezarethaneye koyun. Sorgulama için el altında olmasını istiyorum." Bree on dokuz yaşındaki masum bir gencin gerçek suçlularla birlikte ilçe hapishanesinde olması fikrinden de hoşlanmamıştı. Noah aptallık ediyordu ama nedenini anlıyordu. Annesini koruduğunu düşünüyordu.

Todd gittikten sonra Matt, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Git Sharp Investigations'taki arkadaşlarınla konuş. Ben de ama Kayla'ya bugün ofiste kalacağıma söz verdim." Bree bu sözü bozmayacaktı ama pişman olmuştu. "Bir basın bülteni daha yazmam gerekiyor. Özel dedektiften o bilgiyi almadan medyaya bir açıklama yapmak istemiyorum. Angela Noah'yı tutukladığımızı öğrendiğinde işbirliği yapmayı bırakacaktır. Özel dedektifin raporlarını bizimle paylaşma konusunda fikrini değiştirebilir."

Bree, Angela'nın oğlunun hapiste olduğu düşüncesiyle paniğe kapılmasını bekliyordu. Ama bu itiraf etmesi için yeterli olacak mıydı?

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Matt arabasıyla Scarlet Falls'a gitti ve ana caddeden birkaç blok ötede, dönüştürülmüş bir ev olan Sharp Investigations'ın önüne park etti. Ön kapının dışındaki iki levhada SHARP INVESTIGATIONS ve MORGAN DANE, ATTORNEY yazıyordu. Ön kapı kilitli değildi. Matt antreden içeri girdi ve "Alo?" diye seslendi.

Lance Kruger, kollarında küçük bir kızı baş aşağı tutarak kapı aralığında belirdi. Lance kısa sarı saçlı, iri yarı bir adamdı. Çocuğu sol koluna doğru kaydırđı ve Matt'e doğru bir el uzattı. "Seni gördüğüme sevindim, Matt." Çocuğu Matt'e doğru çevirdi. "Bu benim kızım, Sophie."

Matt onun elini sıktı ve küçük kıza doğru sırtıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sophie."

Çocuk cevap veremeyecek kadar kıkırdıyordu.

"Bu küçük canavarı Morgan'a vereyim." Lance koridora yöneldi. Başka bir odaya girdi ve bir dakika içinde çocuk olmadan geri döndü. "Ofisime gel."

Lance'in ofisinin köşesinde bir sandalye resimli kitaplarla kaplıydı. Lance kapıyı kapattı ve masasının arkasındaki yerine oturdu.

Matt plastik bir sandalyeye oturup ona baktı. "Bir aile ile hayat nasıl?"

Scarlet Falls Polis Departmanında eski bir memur olan Lance, kısa süre önce savunma avukatı Morgan Dane ile evlenmişti. Randolph County kolluk kuvvetleri sık sık işbirliği yapardı. Matt şerif yardımcısıyken ara sıra Lance'le birlikte çalışmıştı.

"Her şey daha iyi olamazdı." Lance sandalyesine geri oturdu. "Eğer bana iki yıl önce bir kadınla evleneceğimi söyleseydin

Üç çocukla mutlu bir koca ve babaya dönüşseydin, sana deli derdim." Kollarını iki yana açtı. "Ama işte buradayım."

Matt, "Aranızın iyi olduğunu duyduğuma sevindim," dedi. "Angela Beckett seninle temasa geçti mi?"

"Avukatı yaptı." Lance bilgisayarına döndü. "Kocasının sadakatsizlikleri hakkındaki raporu size vermemi istedi." Masanın üzerindeki yazıcı mırıldandı. Lance döndü ve birkaç sayfa aldı. Raporu masaya doğru uzattı.

Matt arkasına yaslandı ve sayfaları gözden geçirdi. "Meşgul adam."

Lance iç çekti. "Onu üç hafta boyunca takip ettik. Bu süre içinde yedi kadınla ilişkiye girmiş. Bunlardan altısını barlarda tavlamış."

Matt sayfayı indirdi ve bir paragrafı işaret etti. "Yedi numara Holly Thorpe'du. Başka bir çalışandan Paul'ün onunla bir ilişkisi olduğunu duyduk."

Lance kaşlarını çattı ve başını salladı. "Holly ile seks yaptığını sanmıyorum."

"Hayır mı?"

"Hayır." Lance öne doğru kayarak dirseklerini masaya dayadığında sandalyesi gıcırdadı. "Paul altı kez yerel bir bara gitti, bir kadını aldı ve onu bir motele götürdü. Odada yaklaşık iki saat kaldılar. Sonra ikisi de . Bu süre zarfında o kadınlardan hiçbirini bir daha görmemiş."

"Tek gecelik ilişkiler."

"Evet." Lance başını salladı. "Paul Holly ile buluştuğunda durum farklıydı. Birincisi, Holly onun evine arabayla gitti, otele değil. İki, sadece on beş dakika kadar kaldı. Üç, bu iki kez oldu."

"Eğer Paul Holly ile seks yapmıyorsa, Holly neden onun evindeydi?"

Lance bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyoruz. Bu bizim soruşturmamızın bir parçası değildi. Diğer altı kadın Bayan Beckett'in avukatına sadakatsizlik konusunda fazlasıyla kanıt sundu."

"Bayan Beckett Holly'nin Paul ile yaptığı görüşmelerin ayrıntılarını biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Raporumuzu doğrudan avukata gönderdik. Bayan Beckett ile hiç tanışmadık."

Matt tekrar rapora baktı. "Bu kadınların resimleri var mı?"

"Evet." Lance klavyesine dokundu. Yazıcı tekrar vınladı. "Resimler isim ve tarihlerle etiketlendi." Lance çekmecedan bir dosya aldı ve resimleri yerleştirdi. Dosyayı Matt'e uzattı, o da orijinal raporları içine doldurdu.

"Sağ ol, Lance," dedi Matt. "Seni gördüğüme sevindim." "Ben de." Lance onu odadan çıkarken izledi.

Fuayede, lacivert etek ve beyaz bluz giymiş, uzun boylu, siyah saçlı bir kadın bir evrak çantası, bir takım elbise ceketini ve çocuğuyla uğraşıyordu. Küçük kız iki koluyla annesinin beline sarılmıştı.

Lance Matt'i karısı Morgan'la tanıştırdı.

"İşim bitti," dedi Lance. "Hey, Sophie, eşyalarını topla. Eve gidip bisiklete bineceğiz."

Çocuk arkasına bile bakmadan annesini terk etti. "Yaşasın!"

"Teşekkür . Bir saat içinde adliyede bir toplantım var." Morgan ceketini bir kolunun üzerine attı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Matt."

Matt onları çocuğun oyuncaklarını toplarken bıraktı. Hayatında ilk kez kendi ailesine sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Bu da nereden çıkmıştı? Her zaman bir gün -belirsiz, uzak bir gelecekte- bir karısı ve çocukları olacağını varsaymıştı ama bu varsayımlar hiçbir zaman somut olmamıştı.

Ama yine de neden şaşırdı ki? Yakın ve istikrarlı bir aileden geliyordu. Çocukları severdi. İlişkileri her zaman flört etmeye tercih etmişti. Tek kadınlı bir adamdı. Ama son birkaç yıldır kariyeri, sakatlığı ve vurulmasının ardından yaşanan çalkantılarla o kadar meşguldü ki geleceği düşünememişti.

Şimdiye kadar.

Geleceğiyle ilgili derin düşünceleri bir kenara bırakarak istasyona dönerken bir şarküteride durdu. Bree ve Todd konferans odasındaydı. Matt şarküteri poşetini getirdi. "Hindili sandviç."

"Teşekkür ." Bree kâğıda sarılı bir sandviçe uzandı. "Bir şerif yardımcısı Paul'ün Mart ayının ilk haftasında gece yarısı Holly'yi aradığını doğruladı. Deb Munchin'i aradım. Holly'nin evinde çalıştığını söyledi."

Çarşamba günü akşam vardiyası boyunca lokantada çalışmış. Müdürüyle konuştum ve o da doğruladı. Yani Paul'ün cinayeti için mazereti var ama Holly'ninki için yok."

Matt özel dedektifle yaptığı görüşmeyi özetledi. "Lance, Paul ve Holly'nin ilişkisinin cinsel olduğunu düşünmüyor."

"Kızın neden onun evine gittiğini biliyor mu?" Bree sordu. "Hayır."

Matt dosyayı Bree'ye verdi ve Lance'in teorisini açıkladı.

Kitabı açtı ve yazılı bölümleri gözden geçirdi. "Bu ilginç. Deb Holly'yi geçen hafta Salı günü Paul'ün evinde görmüş." Bree, Owen'la yaptıkları görüşmenin notlarını bulmak için cinayet defterini karıştırdı. "Owen'ın Holly'nin Deb'le buluşacağını söylediği gece."

"Öyle mi?" Matt bağlantıyı kuramamıştı. "Holly, Paul'ün evine gittiğini Owen'ın bilmesini istemedi."

Bree rapora hafifçe vurdu. "Belli, ama neden? Sharp Investigations'ın raporunda kadının evin içinde sadece on beş dakika kaldığı yazıyor. Eğer özel dedektif Holly ve Paul'ün seks yaptığını düşünmüyorsa, neden kocasına yalan söyleme ihtiyacı duysun ki?" Fotoğraflara göz gezdirdi. "Bu kadınların hepsi genç ve uzun siyah saçlı." Kaşlarını çatı. "Paul Beckett'in yatağında bulduğunuz saçlar uzun ve koyu renk değil miydi?"

Matt başıyla onayladı. "Görünüşe göre bir tipi var."

"Holly sarışındı." Bree denizaltısının paketini açtı. "Angela Beckett da öyle."

Matt, "Paul Angela'yla yirmi yılı aşkın bir süredir evliydi," dedi. "Belki de farklı bir şey istiyordu."

"Bir lezzetten bıktınız, başka bir lezzet mi arıyorsunuz?" Bree parmaklarını peçeteye sildi.

Matt bir omzunu kaldırdı.

"Todd, Matt'e Chloe Miller'la yaptığın görüşme hakkında bilgi ver." Bree sandviçinden bir ısırık aldı.

Todd bir denizaltı aldı. "Chloe, Noah'nın şüpheli olduğunu öğrenince çok üzüldü. Onun yapamayacağını kanıtlamak için çaresizdi. Bütün hafta birlikte olduklarını söylüyor."

"Bütün hafta mı?" Matt denizaltısının yarısını aldı.

"Bütün bir hafta boyunca ne yapıyorlardı?" Bree yutkundu ve su şişesine uzandı.

"Um. Aylardır ayrı olduklarını, bu yüzden arayı kapatmaları gerektiğini söyledi." Todd kızardı.

"Oh." Matt sıırttı.

Todd boğazını temizledi. "Her neyse, 7/24 onunla birlikte olduğuna yemin ediyor ve evinden sadece bir kez çıkmışlar. Bir sürü yemek dağıtım fişi vardı. Apartman yöneticisiyle görüştüm. güvenlik kameraları varmış. Bana geçen haftanın videolarının bir kopyasını verdi. Noah'ın arabası geçen perşembe gelmiş. Araç sadece pazar günleri iki saatliğine hareket ediyormuş. Chloe kahve içmeye gittiklerini ve markete uğradıklarını söyledi. Fişleri yoktu ama kredi kartı uygulamasındaki ödemeleri gösterdi. Güvenlik kamerası görüntüleri saat kaçta ayrıldıklarını ve geri döndüklerini doğruluyor ve arabaları bugüne kadar yerinde duruyor."

Bree elindeki su şişesini yere bıraktı. "Yani Noah yapmadı. Kız arkadaşının ifadesi ve videolar ona her iki cinayet için de mazeret veriyor."

"Onu serbest bırakalım mı?" Todd sordu.

"Henüz değil." Bree sandviçinden bir ısırık daha aldı ve düşünceli düşünceli çiğnedi. Yutkunduktan sonra, "Tesadüfün çok büyük olacağını biliyorum ama Holly ve Paul'ün iki farklı kişi tarafından öldürülmüş olma ihtimali var mı? Holly boğuldu ve Paul vuruldu." "Çok zayıf bir ihtimal."

Matt'in içgüdüleri ona cinayetlerin ilgili. "Kurbanlar birbirlerini tanıyorlardı. Birkaç ay önce gece geç saatlerde bir telefon görüşmesi ve Holly'nin Paul'ün evini ziyaret etmesini gerektiren bir işle uğraşıyorlardı. Paul'un garajında ve Holly'nin bagajında yeşil kil bulundu. Yani suç mahalleri arasında da bir bağlantı var."

Bree'nin dudakları onun söylediklerini düşünürken düzleşti. "Bu korelasyonlar başka bir şekilde açıklanabilir mi? Paul'ün Holly'yi öldürmesi, ardından Angela'nın ya da başka birinin Paul'ü öldürmesi mümkün mü?"

"Angela onun tenis oynamadığını söyledi," dedi Todd. "Noah doğruladı o."

"Mülkünde bir sahası var. Paul oyun oynamadan da kil izlerini almış olabilir," diye savundu Bree. "Belki sahaya bir şey düşmüş ve o da onu almaya gitmiştir. Ya da peyzajcılardan biri sahada yürümüş ve kilin izini başka bir yere sürerek Paul'n ayakkabılarına bulaştırmış olabilir."

"Bu mümkün." Ama bu açıklama Matt'in iine pek sinmedi. "Holly'yi neden öldürsün ki?"

"Henüz bilmiyorum." Bree omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu ve yaralı kolunu bandajın altından ovuşturdu. "Görünüşe göre Paul artık ilişkilerini saklamakla ilgilenmiyordu. Onlar hakkında açıktı. İki farklı öldürme yöntemini nasıl açıklayabiliriz?"

Matt, "Holly ufak tefek bir kadındı, daha güçlü bir kadın ya da erkek tarafından kolayca alt edilebilirdi," dedi. "Paul küçük bir adam değildi ve inşaatlarda çalışıyordu. Biraz fazla kilo taşıyor olabilirdi ama yine de güçlüydü."

"Doğru. Sadece geçersiz varsayımlarda bulunmadığımızdan emin olmak istedim." Bree alnını ovuşturdu. "Bu arada, basın toplantısını şimdi yapacağım. Owen ve Shannon'ın Holly ve Paul'un ilişkisi hakkında konuşabilecek kadar güvende hissetmelerini istiyorum. Angela Beckett hakkında daha fazla kanıta ihtiyaımız var."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Dün gece Paul Beckett evinde vurularak öldürüldü." Bree basının karşısına geçti ve cinayetin kısa bir özetini yaptı. "Bugün oğlu Noah Beckett cinayeti itiraf etti. Soruşturmamız devam ettiği için itirafın geçerliliği hakkında yorum yapamam."

Video kameralar döndü, flaşlar patladı ve muhabirler sorular yöneltti. Bree ön taraftaki uzun boylu bir adama başıyla işaret etti.

"Şerif, Noah Beckett da Holly Thorpe'u öldürdü mü?" diye sordu.

"Bu sorunun cevabını henüz bilmiyoruz." Bree başka bir muhabiri işaret . "Bu hâlâ aktif bir soruşturma."

Bir kadın "Holly Thorpe ve Paul Beckett'in ölümleri birbiriyle bağlantılı mı?" diye sordu.

Bree, "İkisinin de aynı kişi tarafından öldürülmüş olma ihtimali üzerinde duruyoruz," dedi. "Ancak şu anda bunu teyit edemiyoruz."

Sarışın kadın devam etti. "Holly Thorpe, Paul Beckett için çalışmıyor muydu?"

"Evet," dedi Bree. "Kurbanlar arasında kesin bir bağlantı var. Ama onların ölümleri arasında da bağlantı kurmak için sağlam kanıtlara ihtiyacımız var." "Yani Noah, Holly Thorpe'u öldürdüğünü itiraf etmedi mi?"

"Hayır, yapmadı." Bree sabrını topladı, ardından üç soru daha aldı ve basın toplantısını bitirdi. Basın toplantısından önce aldığı ibuprofen ağrısını ancak dindirebilmişti.

Merkeze döndüğünde Matt'i konferans odasından aldı. "Owen'ın rahatlamasını istiyorum. Onunla tek başıma görüşeceğim. Senin de izleme odasından izlemeni istiyorum."

"TAMAM." Matt koridorun sonundaki kapalı kapıya yöneldi.

Bree askısını çekti ama kolu için rahat bir pozisyon bulamadı. İbuprofen ağrıya iyi gelmiyordu. Derin bir nefes aldı ve odaya girdi.

Owen içeride telefonunun ekranını izleyerek bekliyordu. Kız içeri girdiğinde başını kaldırdı ve telefonunu masanın üzerine koydu.

Bree onun yanına oturdu ve sandalyesini ona doğru çevirdi. Kaba görünüyordu, gözlerinin altında bakkal torbası kadar büyük torbalar vardı. Ama ayıktı ve duş almıştı. Kot pantolonu ve tişörtü temiz görünüyordu, sadece birkaç normal kırıksıklığı vardı, birkaç gün boyunca giysilerinizle uyumaktan kaynaklanan türden değil.

"?" diye sordu.

İç çekti. "Bilmiyorum. Gerçek gibi gelmiyor, anlıyor musun?"

"Biliyorum. Zamanla olacak."

"Gerçek gibi hissetmek istediğimden emin değilim." Bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerine koydu. "O soruları sorduğun gibi yanıtladım."

"Teşekkür ederim." Bree onun cevaplarını gözden geçirdi. İfadesi kısıydı ama ona sözlü olarak söyledikleriyle örtüşüyordu. Sayfayı ona geri itti. "İfadenizi imzalamanız gerekiyor."

"TAMAM." Masadan bir kalem aldı, kâğıdı imzaladı ve ona geri verdi.

Bree dosyasına yerleştirdi. "Birkaç sorum daha var." Ona bir Miranda formu uzattı, haklarını okudu ve onay belgesini imzalamasını istedi.

Owen formda tereddüt etti. "Birisi Paul Beckett'ı öldürdüğünü itiraf etmemiş miydi? Holly'yi de aynı kişinin öldürdüğünü düşünmüştüm. Adamı yakaladığınız için kendimi daha iyi hissediyordum."

"Evet," diye yalan söyledi Bree. "Ama yine de tüm t'lerimin üstünü çizip tüm i'lerimin altını çizmem gerekiyor. Bir savunma avukatının eksiksiz bir iş yapmadığımızı iddia etmesi ve onu serbest bırakması riskini göze alamayız."

"Sanırım." Owen Miranda formunu imzaladı ama isteksiz görünüyordu.

"Bu görüşme kaydediliyor." Bree formu aldı. "Paul Beckett'ın dün gece öldürüldüğünü biliyorsunuz."

Owen başını salladı. "Haberlerde gördüm."

"Holly ve Paul'u aynı kişinin öldürdüğünü varsaydığınızı söylemişsiniz. Bir sebebi var mı?"

Bir elini kaldırdı. "Holly'nin Paul için çalıştığını düşünürsek, ikisinin de birkaç gün içinde farklı kişiler tarafından öldürüldüğünü düşünmek çılgınca geliyor. Belki de her şey Beckett İnşaat'la ilgilidir." Owen'ın kaşları çatıldı. "Belki Paul yasadışı bir şey yapıyordu."

Bree onu dikkatle izledi. "Bilmiyorum. Onu öldürdüğünü itiraf eden oğlu."

"Holly'yi de öldürdüğünü söyledi mi?" "Hayır. Neden söylesin ki?"

Owen başını salladı ve ellerine baktı. "Ama o , değil mi? Paul'ü o öldürdü."

"Şu anda yüzde yüz doğrulukla bir şey söyleyemeyiz. Anlıyorsunuz."

"Elbette." Nefes verdi. "Ama Paul'ün oğlu Holly'yi neden öldürsün ki?"

"Bilmiyoruz. Holly'nin Paul Beckett'ın evine gittiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır." Owen'ın omuzları dikleşti. "O yaptı."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Beckett'lar bir boşanma davasına karışmışlardı. Bayan Beckett'ın kocasını takip eden özel bir dedektifi vardı."

Owen birkaç saniye sessiz kaldı. "Bunun Holly ile ne ilgisi var? İş için bir şeyler bırakıyor olabilirdi. Onun için çalışıyordu."

"Madem bu kadar basitti, neden sana bu konuda yalan söyledi? Holly'nin Salı gecesi Deb ile bir şeyler içmeye gideceğini söylemiştin. Deb, Holly'nin Paul'ün evine gitmek için onu ektiğini söyledi."

Owen başını salladı. "Bilmiyorum."

"Holly'nin Paul Beckett ile bir ilişkisi olduğundan hiç şüphelendiniz mi?"

"Hayır!" Owen ayağa fırladı, yüzü kıpkırmızıydı. Sandalyesi muşambanın üzerinde geriye doğru sürtündü. "Bunu nasıl sorarsın? Beni asla aldatmazdı."

"Üzgünüm ama soruyu sormak zorundayım. Bu benim işim."

Owen yavaşça kendini sandalyeye geri bıraktı. "Kendini savunmak için burada değilken Holly'nin itibarına saldırmak adil görünmüyor."

"Biliyorum, ama iyi bir savunma avukatı tüm açıları araştıracaktır ve Noah'ın annesinin oğlu için bulabileceği en iyi avukatı tutacağına emin olabilirsiniz."

Owen kaşlarını çatı. "Zenginler her zaman ."

"Holly'nin katilinin yanına hiçbir şeyin kalmasını istemiyorum. Noah sadece babasının cinayetini itiraf etti. Holly'yi de onun öldürdüğünü kanıtlamalıyım ve titiz olmalıyım. Lütfen bana katlanın. Bunu Holly için yapıyorum. Onun katilinin yakalanmasını istiyorsun, değil mi?"

"Doğru." Omuzlarını yuvarladı ve sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi boynunu kırdı. "TAMAM."

"Holly ve Paul arasında özel bir ilişki olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Yaptı mı Holly hiç söz herhangi bir yasadışı
FAALİYETLER at Beckett İnşaat?"

"Hayır." Owen başını salladı.

Bree bir zinger daha attı. "Holly ve Paul'ün Mart ayında gece yarısı neden telefonda konuşmuş olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

Owen kaskatı kesildi ve "Hayır," diye cevap verirken gözlerini kaçırıldı.

Yalan mı söylüyordu? Yoksa karısının kendisini aldattığı fikri karşısında savunmaya mı geçmişti?

Bree devam etti. "Dün gece saat 7:40 ile 8:00 arasında neredeydiniz?"

"Evdeydim," dedi Owen.

"Yalnız mıydın?"

Başını salladı. "Kardeşimin işe dönmesi gerekti. Duş aldım, tıraş oldum ve biraz çamaşır yıkadım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bree ciddiydi. "Paket servis siparişi verdin mi ya da telefonda biriyle konuştun mu?"

Başını iki yana salladı. "sonra gerçekten çok yorgundum. Tam on iki saat boyunca uyudum."

"Tamam, Owen. Aklına başka bir şey gelirse lütfen beni ara."

Sert bir şekilde başını salladı. "TAMAM."

Bree ona lobiye kadar eşlik etti. Basın toplantısından sonra haber minibüsleri dağılmıştı ve Owen çoğunlukla boş olan otoparkta yürüyordu. O gittikten sonra Marge, Bree'nin dikkatini çekti. "Shannon Phelps ikinci röportaj odasında."

"Teşekkürler." Bree, Matt'in iki ekrana bakarak oturduğu izleme odasında durdu. Kapıyı arkasından kapattı. "Ne düşünüyorsun?"

"Holly'nin hile yapmadığından emin görünüyor." Matt uzun olan sakalını okşadı. Genellikle bu noktada tıraş olur ya da keserdi.

"Katılıyorum. Peki, Paul'le ne yapıyorlardı?" diye sordu. "Belki Shannon biliyordur."

"Buradan izlememi ister misin?" Matt sordu.

Bree soruyu düşündü. "Aslında röportajı senin yapmanı istiyorum. Seninle benden daha çok bağ kurdu. Onun konuşkan olmasını istiyorum." Matt ayağa kalkınca, Bree onun sandalyesine oturdu. Sandalye Matt'in vücudundan hâlâ sıcaktı.

"İyi hissediyor musun?"

"Hayır," dedi, kendi dürüstlüğüne şaşıırarak. "Ama yaşayacağım. Git Shannon'la görüş. Bak bakalım ondan ne öğrenebileceksin."

"Yapacağım."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Matt görüşme odasına girdi. Shannon'ın gözleri hâlâ kızarık ve ağrılıydı, sanki günlerdir ağlıyormuş gibiydi. Ama sonra, ağladığını düşündü.

"Geldiğiniz için çok teşekkürler." Matt onun karşısındaki masaya oturmak yerine, yanındaki sandalyeye oturdu.

Burnunu çekti ve elindeki buruşuk mendile baktı. "Yarın daha az üzüleceğimi düşünüp duruyorum ama her gün uyandığımda aynı şeyi hissediyorum."

"Zaman alacak." Matt onun haklarını okudu. "Anladınız mı?"

Shannon başıyla onayladı.

Matt bir Miranda formunu ona doğru kaydırıldı. "Size birkaç soru daha sormam gerekiyor. Birinin Paul Beckett'ı öldürdüğünü itiraf ettiğini biliyor muydun?"

Shannon başını salladı. "Holly'yi de o mu öldürdü?"

"Biz de bunu belirlemeye çalışıyoruz." Formu yaklaştırdı, sonra da üzerine bir kalem koydu. "Önce bu formu imzalamanız gerekiyor."

Sanki kocaman bir böcekmiş gibi ona baktı. "Neden? Ben şüpheli?"

Ona kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Şerif ısrar ediyor." "TAMAM." Kaşlarını çatarak imzasını attı.

"Teşekkür ederim." Matt kâğıdı itti. "Bu görüşmenin kaydedildiğini de söylemem gerekiyor. Bize önemli bir bilgi verirsen, hiçbir ayrıntıyı yanlış anlamak istemeyiz."

Shannon başını salladı.

Matt devam etti. "Paul Beckett'in oğlu babasını öldürdüğünü itiraf etti. Neden Holly'yi de öldürmek istediğine dair bir fikrin var mı?"

Shannon başını sertçe salladı. "Onu tanımıyorum bile."

"Holly, Paul için çalışıyordu. Aralarında başka bir özel ilişki olduğunu biliyor musunuz?"

Shannon'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

Matt daha yakına eğildi. "Holly, Paul'ün evinde görülmüş. Aralarında gece geç saatlerde bir telefon görüşmesi de olmuş."

Shannon ağırlığını geriye kaydırıldı. "Bana Holly'nin Owen'ı aldatıp aldatmadığını mı soruyorsun? Çünkü eğer soruyorsanız, cevabım hayır."

"Ama Holly, Owen'ı birçok kez terk etmişti."

"Her zaman geri dönerdi. Her ne kadar kavga etseler de, birlikte olduklarında gerçekten birlikteydiler."

"Peki Holly neden Paul'un evine gitmiş olabilir?"

"İşle ilgili bir şey olmalı." Shannon gözlerini sildi. "Paul Beckett ile sadece iki kez karşılaştım ama ondan pek hoşlanmadım. Kibirli bir kabadayıydı."

"Holly'ye nasıl davrandı?"

"Her zaman ondan şikayet ederdi. İnsanlara bağırırdı ama oldukça iyi maaş alırdı. Kadının sosyal hakları iyiydi ve adam ofiste pek bulunmazdı. Bazı günler onunla hiç muhatap olmuyordu." Shannon kıpırdandı ve bakışları yere kaydı. Söylemediği bir şey biliyordu. "Birkaç hafta önce Holly bana beni endişelendiren bir şey söyledi."

"Ne gibi?"

Shannon tavana baktı. "Umarım başım belaya girmez" dedi. Sanki *ondan* yasadışı bir şey yapmasını ister gibiydi. Ona ne olduğunu sordum ama söylemedi. Konuyu değiştirdi."

"Çarşamba akşamı saat yedi kırk ile sekiz arasında nerede olduğunuzu da sormam gerekiyor." Matt, Shannon'ın Paul'ü öldürmesi için bir neden bulamıyordu, ama yine de Paul'ün neden öldürüldüğünü henüz bilmiyorlardı. Bir mazeret, Shannon'ı listeden silmelerini kolaylaştıracaktı.

"Tavuğu veterinerine götürdüm." Çantasını masanın üzerinden kaldırdı. "İştahı kapalıydı. Sanırım fişi hâlâ burada." Buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı ve kırıklıkları düzeltti.

"Bunun bir kopyasını almak istiyorum." Matt kâğıda bir göz attı. Kasa fişi yedi kırk altı olarak damgalanmıştı. Takip edecekti ama Shannon'ın Paul Beckett'ı öldürmediği anlaşılıyordu.

"Tabii. Devam et."

Matt odadan çıktı ve konferans salonundaki makinede bir kopyasını çıkardı. Geri dönüp ona orijinalini verdi ve o da bunu çantasına tıktırdı.

"Veteriner ne dedi?"

"Onda yanlış bir şey bulamadı." Bir omzunu kaldırdı. "Kurtarılanların, özellikle de gergin olanların alışması aylar sürebilir. yeni evleri." Matt kaşlarını çatı.

"Duygularımı anlıyor olabileceğini söyledi." Dudağını endişelendirdi.

"Köpekler çok hassas olabiliyor," dedi Matt. "Eminim iyi olacaktır. Geldiğiniz için tekrar teşekkürler."

Ona gülümseyerek karşılık verdi. "Kız kardeşimin katilini bulmak için bu kadar çok çalıştığınız için teşekkür ederim."

Matt onu dışarı çıkardı, sonra izleme odasına döndü. Bree sanki acısı daha da artıyormuş gibi kolunu vücuduna bastırıyordu. "Mazeretini duydun mu?"

"Yaptım." Bree'nin sesi
kuşkuluydu. "Ona inanmıyor
musun?"

"Bilmiyorum." Dudağını çiğnedi. "Ama röportajıyla ilgili kafamı kurcalayan bir şey var."

"Veterineri tanıyorum. Onları arayayım." Matt telefonunu kaldırdı. Resepsiyon görevlisiyle konuştuktan sonra, kimliğini doğrulamak için veterinerin ofisine Shannon'ın bir fotoğrafını gönderdi. Telefonunu yere koydu. "Bu oydu."

Bree başını salladı, röportajı geri sardı ve tekrar izledi. "Bize yeni bir bilgi vermedi."

"Ama Holly'nin Paul'le seks yaptığını da düşünmüyordu," dedi Matt. "Ve sağlam bir mazereti var."

"Angela'ya geri döndük." Bree telefonundan saati kontrol etti. "Her an avukatıyla birlikte burada olabilir. Siz Shannon'la görüşürken bir mesaj bırakmış. Angela'nın sesi kızgın geliyordu."

"Bu eğlenceli olacak." Matt çenesini kaşıdı.

Bree kucağındaki dosyayı kaldırdı. "Beckett İnşaat'ın mali raporlarını aldık. Holly, Paul'un muhasebecisiydi. Ayrıca olması gerekenden daha fazla nakit parası varmış. Paul ona yasadışı bir iş yapması için para ödüyor olabilir mi?" Dosyayı salladı. "Belki de cevap buradadır."

"Onları gözden geçirmemi ister misin?" Matt teklif etti.

Bree başını salladı. "Hayır. Bu gece eve gitmem gerek. Kayla'ya söz verdim." Küçük gülümsemesi alaycıydı. "Ama bunları daha sonra gözden geçireceğim. Akşam yemeğine gelmek ister misin?"

"Evet. Dana ne yapıyor?" Matt babasının rostosunu bitirmişti ve yemek yapacak havada değildi. Üstelik Dana mutfakta bir ustaydı.

"Sorarım." Bree hâlâ gülümseyerek telefonunu eline aldı ve bir mesaj gönderdi. Birkaç saniye sonra telefonu titreşti. "Prosciutto ve bezelyeli tortellini."

"Ben de varım."

Biri kapıyı çaldı ve Marge kafasını içeri uzattı. "Angela Beckett ve avukatı burada."

Matt ellerini birbirine sürttü. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Ğkimiz de gireceğiz. İkiye iki. Ayrıca, Owen ve Shannon onları konuşturmak için kendini rahat hissetmeli. Angela'nın farklı bir yaklaşıma ihtiyacı var."

"Hadi yapalım şunu."

Bree başını salladı. "Kahveye ihtiyacım var ve Angela'nın da birkaç dakika dinlenmesi gerekiyor."

İki kahve içmek için dinlenme odasında durdular. "Bir paket daha şeker ister misin?" Matt sordu. "Hayır, sağ ol. Yeterince yedim zaten."

Kahveyi ona uzattı. Görüşme odasına gitmeden önce on dakika boyunca yudumladılar. Avukat masaya oturdu. Matt'in içinden hayal kırıklığı geçti. Avukatın gözleri çelik gibi gri ve keskindi. Koyu lacivert, özel dikim bir takım elbise giymiş, pahalı, soluk mavi ipek bir kravat takmıştı, ama önündeki masanın üzerinde duran evrak çantası yıpranmıştı. Pahalı, kendinden emin ve deneyimliydi. Ona palavra sıkmak ya da müvekkilini kendi itirafına zorlamak söz konusu olamazdı.

Angela onun sandalyesinin arkasındaki dar koridorda volta atıyordu. Onlar odaya girerken tek topuğu üzerinde döndü. Eğer gözlerinden lazer ışığını çıksaydı, Matt ve Bree kanlı kurdelelere dönüşürdü.

"Nasıl. Dare. Sen." Angela onlara doğru yürümeye başladı. Yüzü kızarmış ve lekelenmişti ve kelimeleri dişlerini sıkarak ısırды. "Noah'ı tutukladınız."

Matt, Bree'nin yaralı kolunun önüne geçti. Ama Angela'nın avukatı müvekkilini dirseğinden yakaladı ve hareketini durdurdu. Başını salladı ve onu uyaran bir bakış attı. Angela çenesini kaldırdı ve Matt'in beklemediği bir hınçla Bree ve Matt'e baktı. Angela çekici bir kadındı, genellikle sakın ve zarıftı, ama Şimdi ağzı çirkin bir hırıltıyla kıvrılmıştı. Dişleri ile kafalarını koparmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Cinayet işleyebilecek bir kadına benziyordu.

Avukatı onu yanındaki sandalyeye çekti, eğildi ve kulağına fısıldadı.

Tamamen kaskatı ve hareketsiz oturuyordu. Avukat doğrulduğunda, sert bir şekilde nefes verdi. Eğer bir ejderha olsaydı, ateş püskürtürdü. Hiçbir Şey söylemedi ama Matt onun kendini bırakmak istediğini görebiliyordu.

Bree ve Matt karşıdaki sandalyelere oturdular.

Avukat masaya iki kartvizit uzattı. "Ben Richard Sterling. Bayan Beckett'ı temsil edeceğim."

Tokalaşmayı atladılar. Bree kendini ve Matt'i tanıttı. Sonra Miranda hakları konuşmasını yaptı ve onay belgesini Angela'ya uzattı. Angela görmezden geldi.

Bree, "Bu görüşme kaydediliyor," dedi. "Angela Beckett'ın hakları konusunda bilgilendirildiği ve avukatının sorgulama için hazır bulunduğu kayıtlara geçsin."

Avukat çantasını açtı ve tek bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu Bayan Chloe Miller'in imzalı bir ifadesi. Noah Beckett onun evindeymiş. Paul Beckett vurulduğunda birlikteydiler. Noah babasını öldürmüş olamaz."

Hızlı hareket ettiler.

"Noah itiraf etti." Bree avukata cevap veriyor olabilirdi ama bakışları Angela'nın gözlerinden hiç ayrılmadı.

Avukat, "Birkaç dakika önce kendisiyle konuştum," dedi. "İtirafını geri çekecek."

"Geçmişte Paul'ün silahıyla ateş ettin mi?" Bree Angela'ya sordu. Angela ağzını açtı ama avukat elini kaldırdı.

"Bayan Beckett anayasal hakkı olan sessiz kalma hakkını kullanacak," dedi. "Eğer onu karakola geri götürmek istiyorsanız, tutuklamanız gerekecek. Elinizde kanıt olsaydı, bunu çoktan yapardınız." Bir elini Angela'nın dirseğinin altına koyarak ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Noah'nın derhal serbest bırakılmasını bekliyorum."

"Göreceğiz," dedi Bree.

"Hepimiz onun yapmadığını biliyoruz, Şerif." Avukatın sesi sıkılmış gibiydi. "Elinizde onun itirafı dışında hiçbir kanıt yok, ki bu da geçersiz."

"O zaman neden verdi?" Bree sordu. Yüzünde iyi bir poker ifadesi vardı, ama Matt onun gözlerinden yayılan çizgilerde hayal kırıklığını görebiliyordu.

"Ben sormadım." Avukat gözünü kırpmadı. "Çünkü bunun bir önemi yok. O masum. Elektronik yollarla teyit edilebileceğinden emin olduğum bir mazereti var. Burada hepimiz zaman kaybediyoruz."

Bree ve Angela üç garip nefes boyunca birbirlerine baktılar.

Sonra Bree, "Bir saat içinde serbest bırakılacak," dedi.

"Mantıklı davrandığınız için teşekkür ederim. İyi günler." Avukat müvekkilini kapıdan dışarı yönlendirdi.

Bree kamerayı kapattı. Vücudu kaskatı kesilmişti. Kapıya yöneldiğinde, her zamanki zarif hareketleri yerine sarsak adımlar atıyordu. Çöp kutusunu tekmeleseydi Matt şaşırmasdı. Ama atmadı tabii.

Bir elini başının üstünde gezdirdi. "Chloe'ye bu kadar çabuk ulaşmasını beklemiyordum."

"Acemi değil."

"Hayır," diye onayladı Bree. "Angela'nın tek kelime etmesine bile izin vermedi." "Şimdi ne olacak?"

"Noah'ın gitmesine izin vereceğiz. Sonra da akşam yemeği için eve gideriz." Cinayet defterini almak için konferans odasında durdu. Beckett İnşaat'ın mali kayıtlarını içine tıktırdı. "Belki Paul'ü öldürmek için başka bir neden buluruz."

Bree arka kapıdan çıkmadan önce Marge ve Todd'u kontrol etti.

"Benim sürmemi ister misin?" Matt sordu.

Bree içini çekti. "Lütfen."

Cipi onun evine götürdü. Kısa yolculuk boyunca sessizdi. Matt evin önüne döndüğünde ona baktı. Kadının başı koltuk başlığına yaslanmıştı. Erken saatlerde yüzüne vuran güneş ışığı, kapalı gözlerinin altındaki gölgeleri belirginleştiriyordu.

Arabayı park etti. Başını kaldırdı ve sanki uyuyakalmış gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Araçtan inerken yüzünü buruşturdu.

Matt onun yanına geldi. " önce, bunun için bir Çey aldın mı? Ben de vuruldum. Nasıl bir his olduğunu bilirim."

"İbuprofen. Güçlü şeyleri yatma vaktine saklıyorum." Kolunu sert bir şekilde yanında tuttu.

"Bandajı değiştirdin mi?" "Hayır."

"Zamanı gelmedi mi?"

"Sanırım." Bree sağlam kolunu yaralı kolunun üzerine katladı. "Bunu yapmayı mı teklif ediyorsun?"

"Evet."

Durdular ve birkaç nefes boyunca birbirlerine baktılar. "Peki." Bree tekrar kapıya doğru ilerledi. "Ama sen de Yukarı gel. Çocukların istemiyorum."

Mutfağa girdiler. Uğurböceği onları karşılamak için tırıs tırıs ilerledi, kuyruğunun kütüğü çılgın bir daire çizerek dönüyordu. Dana bir kesme tahtasının üzerine eğilmiş, jambon dilimliyordu. Köpek geri dönüp ayaklarının dibine oturdu ve salyalarını akıttı. Matt aç bir köpek gibi havayı kokladı, mutfak Dana yemek pişiriyormuş gibi kokuyordu. Adanın ortasındaki soğutma rafının üzerinde kare bir tava duruyordu. Bree'nin siyah kedisi Vader, odanın öbür ucundaki tezgâhtan yaptığı işi değerlendiriyordu.

"Erkencisin." Dana'nın keskin bakışları Bree'nin üzerinde gezindi.

Bree kedinin başını okşadı. "Ben duş alıp üstümü değiştireceğim."

"Bandaj için yardıma ihtiyacın var mı?" Dana endişeli gözlerle Matt'e baktı.

"Hayır." Bree askısını düzeltti. "Matt ." "Daha önce de yapmıştım," dedi.

Dana başıyla onayladı. Vader tezgâhtan adaya doğru sıçradı. Burnunu kaldırarak etin olduğu yöne doğru kokladı. Dana gözlerini ona dikti. "Geri çekilin bayım."

Vader hiç etkilenmedi. Matt onu tezgâhtan alıp yere bıraktı. Kedi ona sinirli bir bakış attı. Tekrar eski tüneğine sıçradı ve Matt'in vücudunda dokunduğu her yeri yıkamaya bağıladı.

"Çocuklar nerede?" Bree sordu.

Dana bıçağını ahıra ve ötesindeki otağa bakan pencereye doğrulttu. "Atları besliyorum."

"İneceğiz," dedi Bree.

Matt onu ikinci kata kadar izledi. Yatak odasının kapısında durdu, ÇağırımıÇtı. "Burası evin geri kalanından farklı."

"Kız kardeşimin eşyalarını başka her yerde sakladım. Çocukların ortamını değiştirmek istemedim. Yeterince karışıklık yaşadılar. Bu ev hala onların evi gibi hissettirmeli. Bu mobilyalar Philadelphia'daki dairemnden geldi. Benim alanım gibi hissettiren bir odaya ihtiyacım vardı."

Tasarım tam olarak modern değildi, sadece evin geri kalanındaki çiftlik evi görünümüne kıyasla temiz çizgili ve şıktı.

"Kapıyı kapat. Çocukların içeri girmesini istemiyorum." Askıyı çıkardı ve üniforma gömleğinin üst düğmesini açtı.

Matt hastaneden beri onun üniforma gömleğinin altına atlet giydiğini biliyordu, ama düğmelerin teker teker açıldığını görmek, bu koşullarda bile yine de çok seksiydi. Elinde değildi. O sadece bir erkekti.

"Yarayı duşta yıkayacağım." Gömleğini yakındaki bir çamaşır sepetine attı. "Ama yeniden bandajlamak için yardıma ihtiyacım olacak."

"Bandajı çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Elbette." Güzelce kaslanmış kolunu kaskatı kesilmiş gibi esnetti. Sonra bir dolaba girip temiz kıyafetler aldı ve banyoya girdi.

Matt de onu takip etti. Tamamen farklı türden bir açlık kıpırdadı. *Odaklanmak*. Ellerini yıkadı, eski sargıyı dikkatle çıkardı ve dikilmiş yarayı inceledi. "Kırmızı görünmüyor. Enfeksiyon belirtisi görmüyorum ama eminim acıyordur."

Bree aynada yaranın arkasını görmek için boynunu omzunun üzerinden uzattı. "Bu bir iz bırakacak."

Matt onun omzunun arkasındaki yusufçuğa dokunarak, "Bu dövme harika," dedi. Sanat eserinin altında, eski yara izinin kabarık etini hissedebiliyordu. Kadını yüzünü kendisine çevirdi. Kızın bakışları Matt'in yüzündeydi, ama Matt kızın dövmesini ve yara izlerini inceliyordu. Omzunun üzerinden yılan gibi kıvrılan bir sarmaşığın -ve yara izinin- izini sürdürdü. Boynunun tehlikeli bir şekilde yakınından geçiyor ve birkaç santim boyunca devam ediyordu. Bir doktorun oğlu olarak anatomi bilgisi ortalamanın üzerindeydi. Parmağının ucuyla köprücük kemiğine dokundu. Hemen altında, muhtemelen bir köpek dişinin etine battığı yuvarlak, buruşuk bir noktanın üzerinde bir çiçek ortalanmıştı. Koltuk altından geçip kola giden atardamara çok yakındı.

Onu öldürmeye çok yakındım.

"Şanslıydın." Sesi boğuk çıkmıştı. "Muhtemelen o anda öyle görünmediğini biliyorum."

"Ah, biliyorum." Kaşlarını çatı. "Acil servis doktoru, ısırık yarım santim yanımda olsaydı, bir dakikadan kısa sürede kan kaybından öleceğimi söyledi."

"Üzgünüm ve doktorun size bunu söylediği için de üzgünüm. Korkunç ."

Bree gülümsedi. "Bunu yapmak istememişti. Anneme kızgındı. Saldırı hakkındaki hikayesi tutarsızdı. Yalan söylediğini anlayabiliyordu. Bu konuda pek iyi değildi."

"O zaman neden gerçeği söylemedi? Neden babandan kaçmaya çalışmadı?"

Omuz silkerken dövmesi değişti. "Çünkü onu terk ederse hepimizi öldüreceğini biliyordu." küçük bir ürperti geçti. "Ben

yeni bir yara izi olacak ve bu çok çirkin olacak. Belki de sarmaşıklar kolumun aşağısına kadar uzanacak."

"Hiçbir şeyi örtmene gerek yok." Vücudu kendi vücuduna değene kadar onu kendine doğru çekti. "Yara izlerin senin bir parçan. Sen hayatta kalan birisin."

"Yine de onları almamayı tercih ederim."

Matt dudaklarını onunkilere bastırdı. Gözlerini kapadı ve öpücüğün akıp gitmesine izin verdi. Bağıını kaldırıp ona baktığında, gözleri hâlâ kapalıydı. Gözlerini araladı ve gülümsedi. Daha önce de öpüşmüşlerdi ama bu nedense daha samimi hissettirmişti. Kalbinin etrafını sardı ve sıkı.

Dün gece ölebilirdi. Farkına vardığı şey onu bir Freon patlaması gibi çarptı ve ruhuna kadar soğudu. Ona aşık olmak-olup biten bu değilmiş gibi davranamazdı bile

-Bu, her zaman risk alan bir kadın için kalbiyle kumar oynamak anlamına geliyordu. Bunu kabul edebilir miydi? Onu tekrar öptü ve daha da yakınlaşmasına izin verdi. Kadının vücudu onunkine ancak doğru olarak tanımlayabileceği bir şekilde uyuyordu.

Kendi sorusunu yankılanan bir evetle yanıtladı. Her şeyi göze almıştı. O her şeyi riske atmaya değerdi.

Dana'nın sesi alt kattan geldi ve o anı bozdu. "Akşam yemeği on beş dakika içinde."

Bree kucaklaşmayı kesti ve duşa uzanarak spreyi açtı.

Matt sesine güvenmiyordu. Boğazını temizledi ve yutkundu. "Ben yatak odasında bekleyeceğim." Sözcükler boğuk, neredeyse sert geliyordu.

Geri çekildi ve kapıyı arkasından kapattı. Suyun akışını dinlerken onu hayal etti.

Hayır. Sakın oraya gitme.

İlişkileri fiziksel bir ilişkiye doğru ama tek bir adımı bile aceleye getirmeyecekti ve şu an bunun zamanı değildi. Yine de güzel bir düşünceydi. Çok güzeldi.

Telefonu cebinde titredi. Çıkardı ve ekrana baktı. Todd.

"Ne oldu?" Matt cevap verdi.

"Dün gece Paul Beckett'tan zarfı alan adamın aracının plakası elimizde." Todd'un sesi gergin geliyordu.

"Kim o?"

"İnşaat müfettişi."

"Müfettiş hakkında daha önce rüşvet almaktan dolayı herhangi bir suçlama var mı?"

"kadarıyla hayır," dedi Todd. "Şimdi ne olacak?"

"Şerifle konuşacağım." Ama Matt onun sessiz bir soruşturma başlatmak isteyeceğinden emindi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Cady alnındaki teri sildi. "Harika bir antrenman! Geldiğiniz için teşekkürler hanımlar!"

Kickboks sınıfı ön kapıdan çıktı. Erkek kardeşi Nolan, beyaz Brezilya jujitsu kıyafetiyle mindere çıktı. "Harika ders, Cady."

Eğildi, kıvrıldı ve onu belinden yakaladı, sanki küçücük bir kızmış gibi ayaklarından , ki kesinlikle öyle değildi.

"Nolan, beni yere indir," dedi Cady. İki ağabeyi olduğu için, onunla dalga geçtiklerinde sıkılmış gibi görünmeyi öğrenmişti.

Onu ayağa kaldırdı. "Artık hiç eğlenceli değilsin."

Cady gözlerini devirdi. "Büyümen gerek." Onu göğsünden dürttü.

"Asla." Sırıttı. Kel kafasına ve kolları dövmelele dolu olmasına rağmen, gülümsediğinde onu hâlâ on iki yaşında bir çocuk olarak görebiliyordu. Aynı derecede belalı görünümlü adamlar içeri girdi ve Nolan onları ısınma hareketlerine başlattı. Kollarını başının üzerinde gerdi ve yüzündeki acı dolu ifadeyi çabucak gizleyerek yüzünü buruşturdu. Profesyonel bir MMA dövüşçüsü olarak geçirdiği kariyer onu fiziksel olarak çökertmişti. İnsan vücudu isyan etmeden önce ancak bu kadar hırpalanmaya dayanabilirdi. Henüz kırk yaşındaydı ama vücudu çok fazla kilometre yapmıştı.

Cady yaklaştı. "Bu gece ağırdan al. Bütün işi onlara yaptır."

El salladı ve ders vermeye gitti.

Ama onun yapmayacağını biliyordu. En azından savaşmaktan vazgeçmişti.

Eşyalarını topladı ve atleti ile taytının üzerine fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt giydi. Sonra arabasına yöneldi. Duracaktı

Eve gidip duş alıyor, kendi köpeklerini besliyor, sonra da kurtarılanları beslemek için kulübeye gidiyordu. Matt'in isteği zerine Justin'i kulübeleri temizlemesi ve köpeklerle takılması için işe almıştı ama henüz ona daha fazla sorumluluk vermeye hazır değildi. Rehabilitasyondan çıkalı, ayıklığın kalıcı olup olmadığını anlayabileceği kadar uzun bir süre olmamıştı. Uyuşturucu bağımlılığı ve nüksetme konusunda kötü bir sicili vardı. Ayrıca karısının ölümü onu kırılğan hale getirmişti. Onu çocukluğundan beri tanıyordu ve opioidlerin ona ne yaptığını bilmek onu üzüyordu.

Ama onun için ne kadar kötü hissetse de, bakımını üstlendiği köpekler konusunda işini şansa bırakmayacaktı. Kurtarılanlar Cady'nin sorumluluğundaydı. Karınlarının tok, sularının temiz ve yataklarının sıcak olduğundan emin olmak için her gece kontrol ederdi. Bu köpekler onun için çok fazla acı çekmişlerdi ve rahat olmalarından başka bir şeye izin veremezdi.

Otoparkı geçerken, serin akşam esintisine karşı kapşonunun fermuarını çekti. Antrenman kıyafetleri sıırıslıkladı. Her zamanki gibi, kickboks dersi kendi kıını tekmelemişti. Eve gitti ve garaj yoluna park etti. Köpeklerinin havlamasını duyabiliyordu. Büyük bir havlama sesi, ardından pitbulllardan birkaç havlama. Hepsinin üstünde küçük Taz'ın tiz havlamaları vardı. Her zaman tepkiliydi ama bugün sesi özellikle öfkeliydi.

antası, spor çantası ve telefonuyla uğraşan Cady aceleyle minibsnden indi. Komşuların daha fazla şikyetine ihtiyaı yoktu. Geçitten yukarı çıkarken çantasının askılarını omzunun üzerinden kaydırđı ve evin anahtarını almak için çantasını karıştırdı. Oturma odasının penceresinden "Geliyorum," diye seslendi ama köpekler havlamaya devam ediyordu. Pitty'ler seslerini daha da yükseltti. Harley bile olaya dahil oldu. Anahtarlarını buldu ve ev anahtarını diğerlerinden ayırdı.

zerine bir gölge düştü. Daha arkasını dnemededen kafasında bir acı patladı. Görüşü karardı ve bacaklarının bir t masası gibi katlandığını hissetti. Telefonunu düşürdü ve bir alının altına sekti. Dizleri betona çarptığında, darbeyi zar zor hissetti. Elleri ve dizleri üzerinde birkaç kez ğrd. Her ğrdğnde, başındaki ağrı bir kademe daha arttı. Acı her şeyi kuşatmıştı. Kaldırımında bir top gibi kıvrıldı. Gözlerine ılık ve ıslak bir şey damladı. Sonra her şey karardı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bree spreyin altında durmuş, saçlarını yıkıyor ve kafasını boşaltmaya çalışıyordu. Matt'le karşılaşması beynine kısa devre yaptırmıştı. Yakın zamanda vurulmamış olsaydı...

Ama vardı.

Ilık suyun yaranın üzerine akması için döndü. Yanıyordu. Dişlerini gıcırdatarak, dikişler konusunda şaşırtıcı bir şekilde titreyerek yarayı yıkadı. Suyu kapattı ve banyo paspasının üzerine çıktı. Tek elle kurulamak zor oldu. Çoğunlukla kuruduğunda kot pantolonunu, yeni bir sütyen ve atletini giydi. Kapıyı açtı, sütyeninin arkası hâlâ açıktı. Matt yatak odasında duvara yaslanmıştı.

Yarayı tekrar incelemek için banyoya geri döndü. "Bu aslında oldukça iyi görünüyor."

"Sen öyle diyorsan." Saçlarına bir havlu sürttü.

Göğünü bitirdiğinde, Matt kağıdı ondan aldı ve duş kapısının üzerine astı.

"Şunu kancalar mısın?" Döndü ve sütyeninin kancasını işaret etti.

"Bu yanlış geliyor." Ama yaptı. Sonra bandajları ve hastaneden taburcu talimatlarını içeren çantayı açtı.

"Hastane bana ihtiyacım olan her şeyi sağladı. Şerif olmanın var." Adam talimatları yarayı sararken dişlerini sıktı.

Kolunun etrafına gazlı bez sardı ve yerine bantladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Kolunu bkt ve yüzünü buruşturdu. "Yalancı," dedi adam.

"Yemekle birlikte ibuprofen alacağım." Bileğini yuvarladı ve parmaklarını hareket ettirdi. Kasları kaskatı kesilmişti ve omzundan dirseğine kadar her yeri ağrıyordu.

"Antibiyotiklerin var mı?"

"Evet." İ ekti. "Bunları da yemekle birlikte alacağım."

"Kolunuzu birkaç gün daha sabit tutmanız gerekiyor." Adam ona askıyı uzattı ve o da taktı.

Sa makinesine uzandı.

"Bırak yardım edeyim." Matt eline aldı ve kızın kafasına doğrulttu. Parmaklarını kafa derisinde gezdirerek saçlarını köklerinden kabarttı.

Bree ona izin verdi. Yorgun ve ağrılıydı ve sadece birkaç dakikalığına bile olsa birinin onunla ilgilenmesi iyi hissettirdi.

Çoğunlukla kuruduğunda, "Bu yeterince iyi" dedi.

Matt kurutma makinesini kapattı ve fırçayı saında gezdirdi. "Paul'le tanışan adam inşaat müfettişiydi."

"Paul muhtemelen ona rüşvet veriyordu." Hiç aırmamıtı. Paul'n yasalara hiç saygısı yoktu.

"Bunu kanıtlayamayız."

"Henüz," dedi Bree. "Hadi yemeğe gidelim, sonra beyin fırtınası yaparız."

Aağıya indiler. Mutfağa girdiklerinde Dana akşam yemeğini hazırlıyordu. Bree'nin kolu zonkluyordu. Matt'e söylediklerine rağmen, yıkamak ve yeniden bandajlamak canını yakmıştı ve bu acı onu yıpratmaya başlamıştı. Yemeğin iyi geleceğini düşünerek makarnasına baladı. Kayla, yanında biri olduğu için heyecanla gevezelik ediyordu. Luke ve Matt beyzbol hakkında konuşuyorlardı.

"Ufukta başka randevular var mı?" Bree Dana'ya sordu.

Dana kırmızı şarabından küçük bir yudum aldı. "Olabilir. Başka bir adamla ileri geri mesajlatım. Nasıl gideceğini göreceğiz. Acelem yok."

Bree başını salladı. "Arkadaşlık uygulamalarını aklım almıyor."

"Aslında eğlenceli bir şey." Dana sırttı. "Bazı profil resimlerini görmelisin. Elli yaın üzerindeki erkeklerin yarısına mesaj atıp kızlarından fotoğraflarını çekmesini istemelerini söylemek istiyorum."

"Kötü mü?" Bree bir parça jambonu çatalla ağzına götürdü. Pastırmanın tadı ağzında eridi. Pastırma gerçekten de her şeyi daha iyi yapıyordu. Ne kadar çok yerse o kadar iyi hissediyordu.

"Hiçbir fikrin yok." Dana bir sepet sarımsaklı ekmek uzattı.

Yirmi dakika sonra Bree neredeyse boş olan tabağını lavaboya taşıdı.

Dana onu takip etti.

Bree en yakın arkadaşına döndü. "Burada iyi misin?"

"Ben iyiyim, neden?" Dana kendi tabağını lavaboya koydu. "Bir flört uygulaması kullandığım için mi?"

"Açıkçası, evet."

Dana yüzünü ona döndü. "Burada çocuklarla birlikte olmayı seviyorum. Benim hiç kendi ailem olmadı. Ama itiraf etmeliyim ki biraz yalnızım ve belki biraz da sıkıldım."

"Benim ve ailem için yaptığın her şeyi takdir ediyorum ama burada mutsuz olmanı istemiyorum."

"Hissettiklerimin coğrafi konumumla hiçbir ilgisi yok." Dana durakladı. "Daha beş ay önce emekli oldum. Bu büyük bir hayat değişikliği. Nerede yaşadığımdan bağımsız olarak hayatımın geri kalanıyla ilgili kararlar almam gerekecekti. İki boşanma beni biraz bıktırdı ve biriyle çıkmak istemeyi beklemiyordum. Ama seni ve Matt'i görüyorum ..." İçini çekti. "Ve bazı saçmalıklara katlanmaya geçecek bir şey görüyorum. O yüzden bu uygulamayı deneyeceğim ve neler olacağını göreceğim."

"Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin." Dana güldü. "Matt'in erkek kardeşi var mı?" "Aslında evet."

Dana daha sert güldü.

Mutfağın diğer tarafında, Matt ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı. "Kulaklarım yanıyor."

Dana ona sırıttı. "Limonlu bar yaptım. Kahve, çay, espresso, cappuccino ... ister misin?"

"Sadece kahve, teşekkürler." Matt önce Bree'yi, sonra da onun sandalyesini işaret etti. "Sen otur. Ben temizlerim."

Masadaki tabakları toplamaya başladı. Luke yardım etmek için ayağa fırladı. Kayla mutfak adasındaki limonlu bar tabağını aldı, yavaş ve dikkatli adımlarla masaya doğru yürüdü. Uğur Böceği

durdu, gözü tatlının üzerindeydi. Bree, çocuğu engelleyemeden ayağıyla köpeğin önünü kesti. Tatlı yaklaşık altmış saniye içinde tüketildi. Sonra Luke ders çalışmak için odasına gitti, Kayla da heceleme ödeviyle masaya yerleşti. Matt ve Bree kupalarını onun çalışma odasına taşıdılar.

Bree masasının arkasına oturdu ve Paul Beckett'ın mali tablolarını içeren dosyayı açtı.

Matt bir sandalye çekti. "Kişisel hesapları ben alacağım."

Onları uzattı. "Şirket beyanlarını alayım mı?" Bir yığın sayfaya baktı. "Bu sonsuza kadar sürecek."

Matt, "Kız kardeşime mesaj atıp ondan yardım isteyebilirim," diye önerdi. "Cady mi?"

Başıyla onayladı. "Eskiden muhasebeciydi ve kardeşimin işinin muhasebesini tutuyor."

Bree parladı. "Bu harika olur."

Matt bir mesaj gönderdi. "Muhtemelen şu anda köpekleri besliyor ve çalıştırıyor, ama bana geri dönecektir."

"Bu arada ..." Bree ilk raporu açtı.

İki saat sonra Dana kapıyı çaldı. "Kayla yatmaya hazır."

"dönerim." Bree yukarı koştu, Kayla'ya on beş dakika kitap okuduktan sonra küçük kızı yatağına yatırdı. Evdeki ofise döndüğünde Dana ona bir fincan taze kahve uzattı. O ve Matt kendi kahvelerini yudumlamaya başlamışlardı bile.

"Yardım etmeyi teklif ettim." Dana masanın köşesine tünedi ve bir mali tabloyu salladı. "Matt beni hızlandırdı."

Matt gerindi. "Şimdiye kadar iki şey buldum. Paul son iki yılda maaşını azaltmış. Kişisel harcamaları hemen hemen aynı kalmış. İş harcamalarını karşılamak için kişisel varlıklarını kullandığı birkaç ay oldu."

"Peki ya süslü arabaları?" Bree kahvesini yudumladı ve masanın arkasındaki koltuğuna döndü.

"Kiralama," dedi Matt. "Kamyon ödemesi iş üzerinden yapılıyor. Diğerleri kişisel kiralamalar. Araçların hiçbirisi kendisine ait değil. İşyerindeki ofis alanını kir alıyor."

Dana, "Birkaç kez de işletme sermayesi kredisi kullandı," diye ekledi. "Sadece faizini ödüyor. Bankadan kredi limitini yılda bir kez otuz gün üst üste ödemesi gerektiğini söyleyen bir mektup var. Bunu yapmadı."

"Şirket neden daha az kârlı oldu?" Matt sordu.

"Emin değilim." Bree, Beckett İnşaat'ın mali bakmak için banka hesap özetlerinden uzaklaştı. Bir rakam gözüne çarptı. Sayfaları geriye doğru gözden geçirdi. Büyük mali tablo yerine tek tek aylık banka hesap özetlerine bakıyordu. "Tesisat giderleri son iki yılda iki katına çıkmış ama brüt gelir aynı kalmış."

"Gelirde buna karşılık gelen bir artış olmadan tesisat maliyetleri neden bu kadar artsın?" Matt okuduğu sayfayı bıraktı ve masanın üzerine eğildi. "Tesisat felaketiyle sonuçlanan özel bir işi mi vardı?"

"Hayır. Zamana ve işlere yayılmış durumda." Bree satır kalemini işaret etti ve o da ilk çeyreğe ait ilgili banka hesap özetlerini çıkardı. "Paul'ün kullandığı tesisatçılara bir göz atalım."

Matt bir liste yaptı ve araştırmaya başladı. "Bu tesisatçı yok gibi görünüyor. Ya da bu."

Dana masanın üzerindeki kâğıtlara eğildi. "İlk çeyrekte tesisat giderlerinin ne kadarı bu iki şirkete gitti?"

Matt telefonunu eline aldı ve hesap makinesi uygulamasını açtı. "Neredeyse yarısı."

"Peki ya geçen yılın dördüncü çeyreği?" Dana sordu. "Aynısı," dedi Matt.

Bree parmak uçlarını masaya vurdu. "Yani Paul var olmayan iki tesisatçıya ödeme yapıyordu."

"Şirketlerin farklı isimler altında faaliyet göstermesi mümkün mü?" Dana sordu.

Matt omuz silkti. "Defterleri Holly tutuyordu ve Paul'ün şirketiydi. Başka kime sorabiliriz ki?"

"Deb Munchin?" Bree önerdi. "Bazen Holly'ye hesap işlerinde yardım ederdi."

Matt kaşlarını çattı. "Sorularla Paul'e gittiğini ve onun cevap vermediğini söylemedi mi?"

"O yaptı." Bree telefonunu kapı ve Deb'in numarasını çevirdi. Sorusunu açıkladı.

"Bunu sormanız komik," dedi Deb. "Birkaç iş için birden fazla tesisatçı görevlendirilmişti. Çoğu konut işinde, olağandışı bir durum olmadığı sürece, genellikle iş başına bir tesisat taşeronu kullanırız. Birinin faturaları karıştırdığını düşündüm."

"Paul ne dedi?" Bree sordu.

Deb homurdandı. "Lanet olası faturaları ödememi söyledi. Eğer düşünmemi isteseydi, bunu bana söylerdi."

Güzelmiş.

Bree hesap özetindeki satırın altını çizdi. "Sence ne oldu?"

Deb, "Bence işten para kaçırıyordu," dedi. "Vergi kaçırmak ve/veya boşanırken parayı oyun dışı bırakmak için. Paul'ü tanıyorsam, bir koyup iki almak hoşuna giderdi."

"Ama Beckett'lar daha birkaç ay önce ayrıldılar," dedi Bree. "Ve Angela Paul'ü terk etti, tam tersi değil."

"Her şeyi Paul planladı." Deb durakladı. "Onu nasıl terk ettireceğini çok iyi biliyordu. Angela'dan para saklamaya yıllar önce başlamış olması beni şaşırtmaz."

"Bunu neden yapsın ki?" Bree sordu.

"Böylece bölüşülecek toplam mal varlığı daha az olacaktı. Son iki yılda maaşını azalttı. Eğer kadın ona nafaka davası açarsa, aylık geliri de düşecek, dolayısıyla ona daha az ödeme yapması gerekecekti. İş hâlâ kârlıydı ama yaşam standardını korumaya yetecek kadardı. Paul yaşam tarzından fedakarlık etmek istemezdi."

Bree görüşmeyi sonlandırdı ve Deb'in Matt ve Dana'ya verdiği yanıtları anlattı.

Matt, "Angela'ya göre Paul ona şirketin mali sıkıntı içinde olduğunu söylemiş," dedi. "Ama bu bir yalan olabilir. Parayı takip etmemiz gerekiyor. Dizüstü bilgisayarına ver."

"Bir dakika." Bree, Todd'a e-posta göndererek mali işlemlerin takibi için bir mahkeme celbi daha talep etti. "Neredeyse her zaman

para hakkında. İnsanlar çok tahmin edilebilir." "Gönder "e bastı, sonra dizüstü bilgisayarını masanın üzerinden Matt'e uzattı.

Klavyede bir şeyler yazdı. "İnşaat müfettişi konusunda ne yapmak istiyorsun?"

Bree sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. İbuprofen baş ağrısını hafifletmişti ama koluna yayılan ağrı canını sıkmaya başlamıştı. Pijamalarını giymek, bir hap içmek ve yatmak istiyordu. "İnşaat müfettişinin Paul'ü öldürmesi için bir neden düşünemiyorum. Neden ekstra nakit akışınızın kaynağını ortadan kaldırasınız ki?"

"Ama Paul'ün yasadışı işlerle uğraştığına dair daha fazla kanıt var." Matt dizüstü bilgisayarın dokunmatik yüzeyinde gezindi.

Bree önündeki ifadelere dokundu. "Burada buna dair pek çok kanıtımız var."

Gülümsedi. "Ve burada." Fareye tıkladı. "Yazıcınız ne oldu?"

Bree arkasına uzandı ve makineyi çalıştırdı. Bu ve iki sayfa tükürdü. Onları tepside aldı. "Nedir bu?"

"Bil bakalım o iki tesisat şirketinin sahibi kim?" Matt sordu. Bree, New York Eyalet Bakanlığı'ndan aldığı çıktıyı gözden geçirdi. Şirketler Bölümü Ticari Varlık Veritabanı. İcra kurulu başkanının adının geçtiği bölüme atladı. "Noah Beckett." Sayfayı çevirdi. "Ve ikinci şirket Timothy Beckett adına kayıtlı."

Dana taradığı sayfayı indirdi. "Özetlemek gerekirse, Paul muhtemelen bir inşaat müfettişine rüşvet vermekten, vergi kaçırmaktan ve mal varlığını karısından saklamaktan suçludur."

"Ama Angela biliyor muydu?" Bree sordu.

Matt bir omzunu kaldırdı. "Öyle olsaydı, onu öldürmek için daha fazla motivasyonu olurdu."

Bree, "Paul'e zaten kızgındı," diye belirtti.

"Son iki yılda o iki sahte tesisatçıya ne kadar para gitti?" Matt sordu.

"Yüz bin dolara yakın." Bree ifadesine geri döndü. "Bunun çok para olduğunu biliyorum ama Paul'ün yaşam tarzını düşünürsek,

daha fazla sahte hesap olmalı. Net değeri bir milyon dolardan fazla düştü."

Matt dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu ve kapağını kapattı. Telefonunu kaldırdı. "Kız kardeşim mesajıma şimdiye kadar cevap vermiş olmalıydı." Endişeyle alnını kırıştırdı. Ekrana dokundu ve telefonu kulağına götürdü. "Hâlâ cevap vermedi." Başka bir numara seçti. "Belki de telefonu kapalıdır. Justin'i arayıp köpek kulübesinde olup olmadığını öğreneceğim."

Bree telefonun hafifçe çaldığını duyabiliyordu. Matt,

"Hey, Justin. Cady'yi gördün mü?"

Bree Justin'in cevabını duyamadı.

Matt'in yüzü asıldı. "Teşekkürler." Telefonu kapattı ve bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Cady köpekleri beslemeye gelmedi ve telefonuna da cevap vermiyor."

Çoktan kapıya doğru yönelmişti. "Cady beslenme saatinde her zaman kulübede olur ve geç kalacaksa köpekleri beslemek için beni ya da Justin'i çağırır."

"Silahlarımı almam için bana bir dakika verin." Bree ayağa kalktı. Matt ağzını açtı.

Ona sert bir bakış attı. "Bana dinlenmem gerektiğini söyleme."

"Merak etme. Dilemeyeceğim. bakarsan, ben de senin için özür dileyecektim.

soruyorum, ama yardımına ihtiyacım var."

"Başka türlü olmasını istemezdim." Bree cinayet defterine geri dönmek için kâğıtları toplamaya başladı.

Dana *dur* işareti yaparak elini uzattı. "Finansal bilgileri bana bırak. Daha fazla sahte satıcı bulmak için araştırmaya devam edeceğim."

"Teşekkürler." Bree Matt'e döndü. "Hadi gidelim."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Matt evde durdu. Şerifin arabasını park etti ve arabadan atladı. Bree hemen arkasındaydı. Brody Matt'i kapıda karşıladı.

Justin mutfaktaydı ve Greta'nın tasmaını takıyordu. "Köpeklerinizi besledim ve dışarı çıkardım. Ben de Greta'yı yürüyüşe çıkaracaktım. Çok huzursuz olduğunu biliyorum."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Matt Brody'nin koşum takımını aldı. Mandalından kaldırır kaldırmaz, büyük çoban köpeğinin vücudu dikkat kesildi. "Brody'yi yanıma alıyorum."

Matt doğruca Cady'nin evine gitmeyi düşünmüştü ama yolda neredeyse kendi evinin önünden geçiyordu. Brody önemli bir araçtı ve Matt'in alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Midesinde korkunç bir his vardı. Bir şeyler çok yanlış gidiyordu. Kız kardeşinin cep telefonunu aramış ve mesaj bırakmıştı. Cep telefonunun çekmediği bir bölgede olma ihtimaline karşı ona mesaj da atmıştı. Sabit hattını da aramıştı. Hiçbir şey çıkmadı. Ulaşılamaz olmak ona göre değildi. Asla.

Matt köpeğin rampasını kendi Suburban'ından şerifin SUV'sine aktardı. Koşum takılıyken, köpek tamamen iş başındaydı. O biliyordu. Bree yolcu koltuğunda sessizce oturuyordu. Şerif arabayı sürmesini istediğinde itiraz etmemişti. Tek koluyla sürebilirdi ama o iki koluyla daha hızlı sürebilirdi.

Matt kız kardeşinin tek katlı evinin önünde durdu. Cady'nin köpeklerinin boğuk havlamalarını duyabiliyordu. Minibüsü garaj yolunda duruyordu. Brody'nin rampasını açtı ve köpek koşarak onun yanında itaatkâr bir şekilde durdu. Üçü birlikte ön kapıya doğru yürüdüler.

Evin içinde, Cady'nin köpekleri çılgına döndü. Ön kapıyı denedi. Kilitli değildi.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Cady güzel bir mahallede oturuyordu ama şerif yardımcısı olduğu yıllar boyunca kişisel güvenlik konusunda onun peşini bırakmamıştı. Kapılarını asla açık bırakmazdı.

Kafasında her biri bir öncekinden daha korkunç senaryolar dolaşıyordu. Düşüp kendini mi yaralamıştı? Hırsızlığa mı uğramıştı?

Kenara çekilen Matt ön kapıyı iterek açtı. Bree silahını çekti. Cady'nin köpekleri evin arka tarafına kapatılmıştı. Danua kırması sürünün arkasına sinmiş, Chihuahua ise kapıda hırlayıp duruyordu. Pitbullar aynı anda havlayıp kuyruklarını salladı.

Bir gözü köpeklerde olan Bree ön kapıda bekledi. Matt, Brody'ye kalmasını söyledi. Danua yüksek sesle, derin bir havlama sesi çıkardı. Bree Brody'ye yaklaştı.

Matt kapıdan mutfığa doğru adım attı. "Büyük köpekler zararsızdır. Ama küçük olana dikkat et. Çok sinirlidir ve o küçük dişleri çok keskindir."

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Bree.

Matt mutfığı taradı. Orada ya da bitişikteki aile odasında Cady yoktu. Köpeklerin su kapları azalmıştı. Biri, muhtemelen Chihuahua yere işemişti. Pitty'ler kilere koşup kapalı kapıya havladılar.

"Karınlarının doyduğunu sanmıyorum." Endişelenen Matt paslanmaz çelik kaseleri toplayıp yemeklerini dağıttı. Köpekler mamalarını adeta içlerine çektiler. Matt yerleri temizledi ve kız kardeşine kısa bir not yazdı, böylece döndüğünde köpeklerinin yemek yediğini bilecekti. Sonra köpekler arka kapıda sıraya girdiler. "Köpekleri arkaya götüreceğim ve bahçeyi kontrol edeceğim."

"Tamam. Ben evin geri kalanını kontrol edeceğim." Bree döndü ve yatak odalarına giden kısa koridora doğru yürüdü.

"Brody." Matt bir elini Bree'ye doğru uzattı ve büyük çoban da onu takip etti. Cady'nin bahçesini altı metrelik bir çit çevreliyordu. Cady dışarıda değildi. Köpekler işlerini yapıp eve geri döndüler. Matt garajı denedi, ama kız kardeşi köpeklerin arasında değildi.

Kasalar, PALETLER . Yemek, ve diğer malzemeler için onu kurtarma organizasyonu.

Matt eve geri döndü. Bree ve Brody koridora çıktılar. "Yatak odalarının hiçbirinde yok."

Matt'in midesinde panik düğümlendi. "Bu hiç hoşuma gitmiyor. Cady köpeklerinin yemeğine asla bu kadar geç kalmazdı." Telefonunu çıkardı ve ağabeyini aradı. "Cady'yi bulamıyorum. Oradan ne zaman ayrıldı?"

"Dersi saat altıda bittikten hemen sonra," dedi Nolan. "Bir şeyler içmek için dışarı çıkmaya karar vermiş olma ihtimaline karşı kickboks öğrencilerini arayacağım.

onları."

"İyi fikir." Ama Matt, Cady'nin arabasını evine bırakıp köpeklerini beslemeyeceğine inanmıyordu. Belki de yanılıyordu? Köpekleri ikinci kez mi beslemişti?

Bree, "Belki de dışarıda bir köpeği kurtarıyordur," diye önerdi. "Minibüsü burada."

"Hiç gönüllülerinin araçlarından birine bindi mi?" Bree sordu.

"Bilmiyorum." Matt telefonunu çıkarıp Cady'yle birlikte çalışan iki gönüllü olan Maxine ve Ralph'ı aradı. "İkisi de onu görmemiş."

"Peki ya ailen?" Bree sordu.

"Önce onları aramalıydım. Doğru dürüst düşünemiyorum." Matt annesinin numarasını çevirdi.

"Matt." Annesinin sesi zevkle çınlıyordu. "Merhaba anne. Cady orada mı?"

"Hayır." Annesinin ses tonu endişeye dönüştü.

"Neden?" "Onu arıyorum. Hepsi bu."

"Bana yalan söyleme. Hepsi bu değil," dedi öğretmen sesiyle.

Babası çok kolay sinirlenirdi, ama Matt annesinden hiçbir şey saklayamazdı. "O evde değil ama minivanı evde," dedi.

"Maxine ve Ralph'i denediniz mi?"

"Evet. Onu görmemişler."

Annemin ses tonu en etkili haline dönüştü. "Ne ki?"

Matt, "Arkadaşlarını ara," dedi. "Bir şey duyarsanız beni arayın."

"Sen de aynısını yap," dedi annem.

"Yapacağım." Matt aramayı sonlandırdı. Sonra kız kardeşinin numarasını tekrar çevirdi. "Who Let the Dogs Out "un teneke sesi açık ön kapıdan içeri süzüldü. Matt kapıya doğru koştu. Dışarıda, müziği öndeki çiçek tarhına kadar takip etti. Büyümüş bir çalıyı kenara iterek, çalılardan altında Cady'nin telefonunu gördü.

Ona uzandı.

"Matt!" Bree dedi ki. "Eldiven kullan."

Kız kardeşinin telefonundan parmak izi alınması gerekebileceği düşüncesi karnındaki düğümü sıkılaştırdı. Ama eldivenlerini giydi ve telefonu kenarlarından tutup kaldırdı. Ekran çatlamıştı. Beton yürüyüş yolunda sekmiş olmalıydı. Ekran dokundu ve telefon aydınlandı.

Arkasında, Bree ve Brody el feneriyle ön bahçede yürüyor, çimenleri arıyorlardı. Matt, Bree'nin köpeğin tasmağını tuttuğunu görünce şaşırdı. Köpek burnunu kaldırdı, sonra ileri atıldı. Bree ona ayak uydurmak için adımlarını hızlandırdı ve Matt onu Cady'nin minibüsüne doğru götürdü.

Matt kız kardeşinin şifresini tuşladı ve son mesajları aradı.

Hepsi de köpek kurtarma işiyle ilgili görünüyordu.

Brody tiz ve ağlamaklı bir sesle sızlandı.

"Matt, buraya gel!" Bree garaj yolundan seslendi. Matt hemen oraya koştu. Işığını araba yoluna tuttu. Koyu kırmızı lekeler betonu renklendiriyordu. Kan. Bir tanesi Matt'in yayvan eli kadar büyüktü; önemsiz bir yaralanmanın neden olamayacağı kadar büyüktü. Brody yine sızlandı.

Matt, Cady'nin son aramalarını açtı ve içindeki her şey buz kesti. "Bil bakalım Cady en son kimi aradı?"

"Kim?" Bree sordu.

Brody tasmayı çekti ve kadın onu geri çekti. "Shannon

Phelps."

"Ne?"

Matt kaydıldı. "Cady bugün Shannon'ı üç kez aradı. İlk iki arama kısa sürdü. Belki kapattı ya da kısa bir mesaj bıraktı. Üçüncü arama saat dörtten biraz önceydi ve neredeyse iki dakika sürdü. Shannon'la konuşmuş olmalı. Mesaj bırakmış olsaydı, arama daha kısa sürerdi." Birkaç adım attı.

uzaklaşp geri döndü. "Cady geçen gece eve getirdiğim bir dosyada Shannon'ın adını gördü. Cady'nin kurtarma ekibi o küçük köpeği Shannon'ın yanına yerleştirmiş. Cady onun adını tanıdı."

"Ve?"

"Ve muhtemelen köpeğin nasıl olduğunu sormak için onu aramıştır." Matt'in beyni dönmeye başladı. "Cady çok empatik biri. Shannon'ın tüm kayıplar için kendini çok kötü hissetti. Cady'yi tanıyan biri olarak, yardım edip edemeyeceğini görmek istedi."

Bree gözlerini ona dikti. "Shannon'ın Paul'ün ölümü için bir mazereti var ama Holly'ninki için yok."

Matt'in bakışları kırık telefon ekranına ve oradan da kan lekelerine kaydı. Kalbi sıkışmaya başladı. "Cady'yi bulmak zorundayız."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Endişelenen Bree destek çağırdı. Kırık telefon ve kan, Cady'nin evini muhtemel bir suç mahalli haline getiriyordu. Bree Matt'e baktı. "İki şey var. Birincisi, Cady düşüp kendini yaralamış olabilir. Belki de onu acile götürmesi için bir arkadaşını aramıştır."

"Muhtemelen beni ya da kardeşimi arayacaktı ama annem her ihtimale karşı arkadaşlarını arıyor."

Bree devam etti. "İki, mevcut cinayet davamızla olan bu bağlantının son derece rahatsız edici olduğunu biliyorum ama varsayımlarda bulunmamalıyız. Kız kardeşinizin hayatında ona zarar verebilecek başka biri var mı?"

Matt volta atmayı bıraktı. "Belki eski sevgilisidir. Cady bu hafta onunla karşılaştı. Garip olduğunu söyledi. Aklıma başka biri gelmiyor. Cady zamanının yüzde doksanını kurtarıcılarıyla ya da kardeşimin stüdyosunda çalışarak geçiriyor."

Matt'in telefonu çaldı. "Kardeşim arıyor." Telefona cevap verdi. "Evet, Nolan? Lanet olsun. TAMAM. İyi fikir. Beni haberdar et." Telefonu kapattı ve Bree'ye döndü. "Cady'nin öğrencilerinden hiçbiri onu görmemiş. Nolan arabayla onun en sevdiği yerlere gidecek."

Brody, Bree'nin ayaklarının dibine oturmuş, karanlık ve duygulu gözlerle ona bakıyordu. Ona ince, hüzünlü bir mırıldanma daha verdi. Kadın onun başını okşadı. Önünde bir kriz olmasaydı, korkusuzluğuna hayranlık duyacak ve tasmayı eline aldığı için kendinden çok etkilenecekti. Cady'nin yatak odalarını ararken Brody ona daha az değil, daha fazla güvende hissettirmişti.

Ancak Cady'nin havlaması kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Brody tasmayı çekti ve Bree'ye baktı.

"Devam et," dedi Bree ve tasmayı bıraktı.

Brody Matt'in yanına gitti ve bacağını mıncıkladı. Matt köpeğini okşadı. "Onu bulacağız."

Birkaç dakika sonra bir devriye arabası kaldırıma yanaştı. Bree, Şerif Yardımcısı Collins'i garaj yolundaki maddenin insan kanı olduğunu doğrulamak için saha testi yapmakla görevlendirdi. Ayrıca Cady için bir arama bülteni çıkardı.

Matt'e döndü. "Önce Cady'nin eski sevgilisini mi yoksa Shannon Phelps'i mi görmek istersin?"

Matt birkaç saniye gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında yüzü gergin ve gergindi. "Greg'in evi en yakını. Önce orada duracağız. Eğer orada değilse, Shannon'a gideriz."

Collins'i olay yerinde bırakan Bree, Matt ve Brody cipe bindiler. Brody tedirgin bir şekilde arka koltukta volta atıyordu.

"Cady'nin eski sevgiliyle ilişkisi hakkında bana ne söyleyebilirsin?" Bree sordu.

Matt arabasıyla kız kardeşinin evinden uzaklaştı. "Cady onu ilk tanıştırdığında Greg'den hoşlanmamıştım." Arabayı zar zor yavaşlatarak yoldaki bir virajdan döndü. "Bana duygusal olarak bodur, erkek bedeninde bir çocuk gibi göründü. Modellik yapıyordu ve sıkı bir diyet uyguluyordu. Eğer Cady ızgara tavuk göğsü ya da brokoli dışında bir şey yerse, yorum yapardı. Cady hiçbir zaman aşırı kilolu olmadı, ama zayıf bir manken tipi de değil." Geniş bir elini kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Flynn'ler küçük insanlar değil."

Şaka yapmıyorum.

Devam etti. "Onunla Greg'in arasına girmek istemedim, ama daha da önemlisi, onu bir erkek arkadaşıyla ailesi arasında seçim yapmak zorunda kalacağı bir duruma sokmak istemedim." Matt'in yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi. "O yetişkin bir kadın. Ona kiminle çıkacağını söylemek bana düşmezdi. Ve bu saçmalığa uzun süre katlanamayacağını biliyordum. Hamile olduğunu öğrendiğinde sadece birkaç ay çıkmışlardı."

"Yani, bu her şeyi karmaşıktırdı."

"Evet. Cady çok heyecanlanmıştı. Dürüst olmak gerekirse, hamilelik Greg'in bir yetişkin gibi davranmasını sağladı. Onu neredeyse hiçbir şey yememeye teşvik etmek yerine onun için yemek pişirmeye başladı." Yutkundu, karanlık

gözlerinin üzerine geliyordu. "Vegas'a kaçıp evlenmiş olarak döndüklerinde dört aylıktı." Dudakları gergin bir çizgi halinde sıkıştı. "Beş aydan biraz fazla bir süre sonra Cady bebeğini kaybetti ve Greg yine bir pislik olmaya başladı."

"Özür dilerim."

Matt başını salladı. "Greg kimsenin suçu rağmen Cady'yi suçladı."

Bree öfkelerini tutamadı. "Ne göt herif."

"Evet. Cady ne kadar üzgün olsa da onun yanlış yolda olduğunu biliyordu. Onu terk etti."

Bree hikâyenin bitmediğini hissetti.

"Greg ayrılığı, biri oyuncağını elinden aldığı için sinirlenen dört yaşındaki yaramaz bir çocuk gibi karşıladı. Onu takip etti. Onu taciz etti. Ona çiçek göndermekle arabasına kötü notlar bırakmak arasında gidip geldi." Matt başını salladı. "Yas tutarken bile Cady her şeyi doğru yaptı. Aklını kullandı ve uzaklaştırma emri çıkarttı. Ben bu işe karışmamaya çalıştım. uğraştım."

"Ne zamana kadar?"

"Greg çizgiyi geçti. Onu takip etmeye başladı, her zaman gerekli yüz metrenin biraz ötesinde kalıyordu. Cady bir gece pencereden dışarı baktı ve Greg yolun hemen yukarısına park etmişti. Onu izliyordu. Şerif departmanını aradı ama Greg yüz metreden daha uzaktaydı. Teknik olarak emre itaat ediyordu."

Böyle bir adam söz konusu olduğunda, yasaklama emri kartondan bir zırh kadar işe yarardı.

Bree öfkelenildi. "Onu cezalandırmak istedi."

"Cady yas tutuyordu ve ona destek olması gereken adam bir pislik gibi davranıyordu." Matt yutkundu. "Daha sonra yaptığım şeyden pek gurur duymuyorum."

"Onu yalnız bırakması için cesaretlendirdin mi?"

"Evet. Bununla devam edelim. Cady'yi yalnız bırakması için onu şiddetle *teşvik ettim*." Bir elini yumruk yaptı. "Cady'yi bir daha hiç rahatsız etmedi."

Bahse girerim yapmamıştır.

Bazı insanlar sadece fiziksel üstünlüğe saygı duyuyordu.

Bree Matt'in profiline baktı. Vikingleri akla getiren sadece boyu ve rengi değildi. Kare çenesinden ellerine kadar iri kemikli ve güçlü bir görünüşü vardı. Onu kolayca bir kılıç ya da savaş baltası sallarken hayal edebiliyordu.

Matt'in parmakları direksiyonun etrafında sıkıca kıvrıldı.

"Nerede yaşıdığını biliyorsundur herhalde?" diye sordu.

"Onu takip edebilirim."

Bree döndü üzerinde ve gösterge paneli
Bilgisayar. "Ne var onun soyadı?"

"Speck."

Bree onun adresini Matt'le teyit etti. "Gregory Speck, otuz sekiz yaşında. Sabıkası yok. Bahsettiğiniz yasaklama emri dışında sabıka kaydı temiz."

"Ne iş yapıyor?" "Bir spor
salonunda çalışıyor."

Matt arabayı park etti ve sokağa çıktılar. Bree gecenin nemli havasında yağmur kokusu alıyordu. Gözlerini kısarak, bulutların ayın önünde ağır bir sis gibi sürüklendiği gökyüzüne baktı. Daha fazla fırtına bekleniyordu. Yağmur kanıtları yıkayıp götürüyordu.

"Bekleyin." Aracın arka kapısını açtı ve yeleklerini çıkardı.

Matt bekledi, sabırsızlığı vücudunda titreşiyordu. Sapanını aracın arkasına fırlattı ve yeleğini giydi. Kurşun yarası zonkluyordu. Matt kendi zırhını giydi ve onunkinin kayışlarını bağlamasına yardım etti. Sonra eve doğru döndü.

"Bekle." Bree onun önüne geçti ve iki elini birden uzattı. "Sen burada bekle."

Matt kollarını göğsünde kavuşturdu ve Greg'in ön kapısına dik dik baktı.

"Lütfen," dedi. "Varlığınız onu daha işbirlikçi yapmayacak ve zaman kaybediyorsunuz."

Matt cipine döndü. Brody'yi arka koltuktan indirmek için rampayı kullandı ve köpeği yanında olduğu halde sokakta durdu. Kadın iç çekti. Matt ve Brody uzaktan bile çok tehditkâr görünüyorlardı.

Bree üniformalı değildi ama rozetini kemerine takmıştı ve işaretli cipi kaldırımın kenarına park edilmişti. Kapıyı çaldı. Kapıyı açan adam yaklaşık bir metre boyunda, bir erkek modelin yontulmuş yüzüne ve vücuduna sahipti. Yumruğunun içine öksürdü, sesi ıslak ve iğrençti. Bree geriye doğru hızlı bir adım attı.

"Bay Speck, ben Şerif Taggert." Rozetini gösterdi. "Eski eşiniz Cady Flynn ile en son ne zaman görüştünüz?"

Cevap vermedi. Bakışları kızın omzunun üzerinden kalktı. Öfkeleni ve bir adım öne çıktı.

Bree onun Matt'i gördüğünü varsaydı.

Brody havladı ve Greg'in ileri hareketi sanki bir güç alanına çarpmış gibi durdu. Gözlerini Matt'ten ayırmadan Bree'ye, "Onu mülkünden çıkar," dedi.

Bree omzunun üzerinden baktı. Matt hâlâ sokaktaydı. "O sizin mülkünüzde değil," dedi.

Greg evinden çıktı ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verdi. Matt'i iğaret edip, "Defol git buradan, yoksa seni dava ederim!" diye bağırırken göğsü kabarıyordu.

"Ne için?" Bree sordu. "Kamu malı üzerinde." Greg'in alnındaki bir damar nabız gibi atıyordu.

"Bay Speck." Bree onun dikkatini çekti. "Cady Flynn'i arıyorum. Onu gördünüz mü?"

"Hayır." Parmağıyla Matt'e bir kez daha vurdu, sonra çeyrek dönüş yaparak tekrar Bree'ye baktı. "Benim bir Çey yaptığımı mı söyledi?"

"Hayır. Ama Cady kayıp. Tüm tanıdıklarını kontrol ediyoruz. Siz listede sadece bir kişisiniz. Onu evcil hayvan dükkanında gördüğünü biliyoruz."

Ona dik dik bakarken gözleri küçüldü ve acımasızlaştı. "O bir kazaydı. Onunla orada karşılaşmadan önce, onu görmeyeli altı yıl kadar olmuştu. Onu uzun zaman önce silmiğtim." Matt'e çenesini salladı. "Matt araya girmeseydi Cady'y/e tekrar bir araya gelebilirdik."

"Bu gece neredeydin?" Bree sordu.

"Eve." Kapısına doğru geri döndü ve "Jenn, buraya gel!" diye bağırdı.

Paravan kapının arkasında esmer bir kadın belirdi. Kalçasında bir bebek tutuyordu. Ufacık bir şeydi ve gençti. Gerçekten gençti. Üzerinde yırtık bir kot pantolon ve omzunda tükürük lekesi olan bir tişört vardı, barda servis yapacak kadar bile yaşlı görünmüyordu.

"Buraya gel," diye emretti Greg. "Onlara bütün akşam burada olduğumu söyle."

Jenn kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı. Başını salladı, gözleri kocaman, karanlık ve biraz da korku doluydu. Sesi titreyerek, "Bütün hafta buradaydı. Gribi yeni atlatıyor."

Greg ellerini kalçalarına dayadı ve Bree'nin karşısına dikildi. "Mülkümden defol yoksa avukatımı ararım. Şerif departmanını tacizden dava edeceğim."

Grip mikropları olmasaydı, Bree onun yüzüne vururdu. Bu serserinin gözünü korkutamazdı. "Bu tartışmayı karakola taşımak ister misin?"

Ona ters ters baktı. Bree göz temasını sürdürdü.

On saniye sonra geri çekildi. "Jenn'in dediği gibi, bütün hafta buradayım."

Tipik bir kabadayı. Ona karşı duracak biriyle yüzleşecek cesareti yoktu.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Bree.

Greg sinirli bir şekilde ön kapıya doğru elini salladı. "İçeri gir."

Jenn bakışlarını yere indirdi ve koşarak eve geri döndü. Greg de onu takip etti. Kapıyı sert bir vuruşla kapattı.

Bree aceleyle arabasına döndü. Matt'in gözleri düz ve soğuktu. Köpeği cipe yükledi ve sürücü koltuğuna atladı. Cip küçük bir lastik gıcirtısıyla kaldırımdan uzaklaştı.

"O bir pislik," dedi. "Ama Cady'yi aldığını sanmıyorum. Onu sorduğumda gerçekten kafası karışmış gibiydi." Matt yoldaki bir dönemeçte zar zor yavaşlarken Bree kapının kolunu tuttu.

"Katılıyorum." Matt soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama Bree onun içinde, gökyüzünde yoğunlaşan fırtına bulutları gibi duyguların toplandığını hissedebiliyordu. Ön kollarındaki ve boynundaki kaslar gerilmiş, çenesi sıkıca kapanmıştı.

Kontrolünü kaybettiği için onu suçlayamazdı. Kız kardeşinin Bree'den yardım istediği telefon konuşmasını, Philly'den Grey's Hollow'a kadar süren uzun yolculukta midesini yakan endişeyi ve Erin'in öldüğünü öğrendiğinde yaşadığı keder yumağını hatırladı.

Lütfen, Cady'nin başına kötü bir şey gelmesine izin verme.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matt sokağın aşağısına park Shannon Phelps'in evi karanlıktı. EndiGe, sanki ateş yutmuş gibi karnını yakıyordu. Araçtan indiler. Rüzgâr şiddetlendi ve ölü yapraklar oluk boyunca yuvarlandı. Tepelerinde, gökyüzü giderek yoğunlaşan bulutlarla kararıyordu.

Matt, Brody'nin arkadan çıkmasına izin verdi. Rampayı tekrar içeri kaydırıp ve kapıyı kapattı. "İçeride olmasını ummalı mıyım, yoksa ummamalı mıyım, bilmiyorum. Eğer içeride değilse, nereye bakacağımızı bilemeyiz."

Ya da onu kimin kaçırmış olabileceğini.

Yaralı eli ağrıyordu. Yere bakınca ellerini sıkıca yumruk yaptığını fark etti. Parmaklarını çözdü ve esnetti.

bırak. Aklını başına topla ve Cady'yi bul.

Shannon'ın ön kapısına doğru yürüdüler ve kapı aralığını kuşattılar. Bree elini kaldırdı ve kapıyı çaldı. İçeriden Shannon'ın küçük köpeğinin havlamasını duyabiliyorlardı. Kapalı bir yerde olmalıydı, çünkü ses evin arka tarafında kalıyordu.

Bree kapı zilini çaldı. İçeride çınladı. Köpek daha yüksek sesle havladı. Matt ellerini gözlerine götürdü ve kapının yanındaki pencereden içeri baktı. Karanlık antrede kimseyi göremedi.

Evin yanından koşarak geçti ve garaj penceresinden baktı. Boştu. Ön basamağa geri döndü. "Arabası burada değil."

Bree geri adım attı ve evin önünü taradı. "Şimdi ne olacak?"

Brody onu izlerken Matt volta atıyordu. "Cady burada olsaydı, Brody bilirdi."

Bree'nin telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. "Ben Dana." Cevap verdi. "Hey. Seni hoparlöre alıyorum. Matt burada." Bir düğmeye bastı ve telefonu Matt'le arasında tuttu.

"Birkaç tane daha sahte borç hesabı buldum," dedi Dana. "Paul'ün oğullarına ait olan ikisine ek olarak, iki tanesi de dolaylı olarak Paul'ün kendisine ait. kime ait olduğunu asla tahmin edemezsiniz."

"Kim?" Bree sordu.

"Shannon Phelps," dedi Dana. "Geçen yıl o hesaba yaklaşık otuz bin dolar girmiş."

Matt başını kaldırıp Shannon'ın evine baktı. "Holly borçları ödedi. Paul'ün ne yaptığını biliyor olmalıydı. Ya ona şantaj yapıyorsa?"

Bree, "Bu, gece geç saatlerde yaptığı telefon görüşmesini ve evine yaptığı kısa ziyareti açıklıyor," dedi.

Matt, "Paul'ün para dolu zarflarla insanları satın almayı sevdiğinden zaten şüpheleniyorduk," diye ekledi.

Bree kaşlarını çatı. "Belki Holly bunun yeterli olmadığına karar vermiştir. Para harcamayı gerçekten seviyordu. Belki de kız kardeşine biraz para aktarmaya başlamıştır."

"Ama neden kız kardeşini kullansın?" Matt sordu. "Neden şirketi kendi adına kurmadı?"

"İzini sürmek çok kolay." Bree başını salladı.

"Peki, Shannon da işin içinde miydi?" Dana sordu.

Matt eve geri döndü. "Öyle olmalı. Ama Cady'yi neden götürsün ki?" Birkaç saniye bir sessizlik oldu.

"Bizim için başka bir şeyin var mı Dana?" Bree sordu.

"Hayır," dedi Dana. "Olursa seni ararım."

"Teşekkürler." Bree alçaltılmış onu Telefon. "Nasıl yok hepsi . bu Shannon'ın Holly'i öldürmesi anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum." Matt volta atmaya devam etti. "Shannon'ın Paul'ün cinayeti için bir mazereti vardı."

"Belki Angela Paul'u öldürmüştür."

"Ama Shannon Holly'yi neden öldürsün ki?"

Bree yüzünü buruşturdu. "Shannon, Holly'nin annelerinin bakımevine gitmesini istemesine çok kızmıştı. Bunu onunla ilk konuştuğumuzda öğrendik."

Matt eve bir göz attı. "Cady'nin Shannon'ı aradığını biliyoruz. Belki onunla ilgili bir şey hatırlamıştır. Suçlayıcı bir şey."

"Cady ne bilebilir ki?"

Matt başını salladı. "Bilmiyorum ama bütün verileri analiz edecek zamanım yok. Cady kayıp. Shannon'ın nereye gittiğine dair herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığına bakmak için o eve gidiyorum. Benimle gelmek zorunda değilsin."

Bu bir kumardı. Shannon adına açılmış sahte bir hesabın Beckett İnşaat'tan para toplaması dışında ellerinde geçerli bir neden yoktu. Ama bu faaliyeti Cady'nin kayboluşuyla ilişkilendirmenin hiçbir yolu yoktu. Ama Matt'in umurunda değildi. Kardeşini bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Bree ona baktı. "Bunu birlikte yapacağız." "Emin misin? Dava edilebilirsin."

"Cady daha önemli," dedi Bree. "Şansımı deneyeceğim." "Alarm çalacak."

"Ve alarm şirketi benim departmanımı arayacak." Bree tereddüt etmeden cebinden el fenerini çıkardı ve sapını kullanarak ön kapının yanındaki küçük pencereyi kırdı. İçeri uzandı, kapının kilidini açtı ve kapıyı açtı.

İkisi de durmuş, alarmin çalmasını bekliyordu. Çoğu güvenlik sistemi alarmı kapatmak için sadece otuz saniye ile bir dakika arasında bir süre tanırdı.

Ama hiçbir şey duymadılar. Matt alarm panelini aradı. Işıklar yeşildi. "Alarmı açmadı."

"Holly'yi öldüren oysa, korkması için bir neden yok demektir."

Matt, "Buradaki hırsızlık olayı ve lavabodaki oyuncak bebek sahteydi," dedi.

"Soruşturmayı atlatmak istemiş olması mümkün. Eğer amacı buysa, üzülerek söylüyorum ki işe yaradı."

Köpeğin kırık camlara basmadığından emin olarak Brody'yi içeri götürdü.

Bree silahını çekti ve evi taradılar. Brody'nin varlığı aramayı hızlı ve kolay hale getirdi. Odaları temizlemek için eğitilmişti ve saklanan insanları hissedebiliyordu.

Alt katta, Bree Shannon'ın mutfağında durmuş, bakışlarıyla odayı tarıyordu.

"Ben evdeki ofise bakacağım." Matt küçük çalışma odasına doğru yürüdü.

"Bekle." Bree rafta duran, iki kızın beyzbol sopaları ve toplarıyla çektirdikleri çerçeveli fotoğrafı aldı. Matt'e baktı, bakışları şaşkına dönmüştü. "Shannon'ın son görüşmesinde beni neyin rahatsız ettiğini anladım. Artık her şey mantıklı geliyor."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bree resmi Matt'e itti ve telefonunu çıkardı. İçinde sinirler kıpır kıpırdı. Düşündüğü şeyden duyduğu dehşetle, bu kadar basit bir şeyi gözden kaçırmış olabileceği için duyduğu öfke arasında gidip geliyordu.

Matt fotoğrafı çekti. "Nedir bu?"

"Bana bir saniye verin. Bunu doğrulamak istiyorum. Çılgınca hissettiriyor." Bree Dana'yı aradı. "Cinayet defterini açabilir misin? Holly'nin kız kardeşiyle çocukken çekilmiş bir resmini bul. Fotoğrafını çekip bana gönderir misin?"

"Elbette," dedi Dana. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır." Bree aramayı sonlandırdı ve bekledi. Birkaç saniye sonra telefonu bipledi. Ekranındaki görüntüye baktı. Sonra şerifin karakolunu aradı. Bir şerif yardımcısı cevap verdi. "Shannon Phelps ile yaptığınız görüşmenin video kaydına ulaşmanızı istiyorum. Miranda onayını imzaladığı noktada dur, ekranın fotoğrafını çek ve bana mesaj at."

Telefonu indirdi.

"Ne düşünüyorsun?" Matt sordu.

Bree telefonunun ekranını ona çevirdi. "İşte Bayan Phelps'in bana verdiği fotoğraf." Fotoğrafta iki küçük kız karşılıklı oturmuş resim yapıyordu. "Shannon daha küçük olan çocuk." Eliyle işaret etti. "Boya kalemını sol elinde tutuyor."

Telefonu çaldı ve yardımcısının gönderdiği Shannon'ın röportajının fotoğrafını indirdi.

Matt, "Sağ eliyle imzaladı," dedi.

Bree başını salladı. "Morgda yatan Holly değil. Shannon."

Matt geri çekildi, şok gözlerini açtı. Sonra sakalını çekiştirdi. "Bu çok şeyi açıklıyor."

"Holly iflas ediyordu. Angela, Paul için vergi dairesini aramıştı. Onun hapse girmesini umuyordu. Ya Holly de suçluysa? Parayı sahte şirketlere aktaran oydu. Ya o da Paul'e şantaj yapıyor ve Beckett İnşaat'tan çalışıyorsa?"

"Kız kardeşini öldürerek ve onunla yer değiştirerek, mali ve cezai tüm cezalardan kurtulur. Kız kardeşinin hayatını devralır ve güzel bir banka hesabı ve işle yeni bir başlangıç yapar." Bulmacanın parçaları Bree'nin zihninde düzgünce yerine oturdu. Hepsisi değil ama yeteri kadarı.

"Ama annesi onu tanıyacaktı."

"Kız kardeşini öldürdüğü günden beri annesini görmedi," dedi Bree. "Hatırlayın, soğuk algınlığı olduğunu söylemişti. Ayrıca annesinin görme yetisi çok kötü."

Matt başını salladı. "Bir anne kendi kızını hâlâ tanıyabilir."

"Ama onu teslim eder miydi?"

"Peki ya Owen? Kendi karısını tanırdı ve karısının onu iflasa terk ettiğini bilse çıldırmaz mıydı?"

Bree, Owen'la yaptıkları ilk görüşmeyi hatırladı. "O ve Shannon birbirlerinden nefret ederlerdi. Belki de ondan uzak durmayı umuyordu. Ya da belki de planı biliyordu."

Matt kaşlarını çatı. "Paul'ü Holly mi öldürdü, yoksa Angela mı yaptı?"

"Bilmiyorum. Owen da olabilir." Bree bu seçeneklerden herhangi birinin işe yaradığını görebiliyordu. "Angela'nın Paul'ün ölümü için bir mazereti yoktu. Holly, Shannon kılığında, köpekle birlikte veterinerlere gitmişti. Owen'ın mazereti yoktu."

Matt dondu kaldı. "Holly'nin kız kardeşimi neden kaçırdığını biliyorum. Shannon köpeğini Cady'nin kurtarma ekibi aracılığıyla sahiplendi. Cady onunla birkaç ay önce tanıştı."

Korku Bree'nin göğsünün içinde kıvrıldı, parmaklarını kalbinin etrafına doladı ve sıkı. "Kız kardeşiniz onun Shannon olmadığını bilirdi. Şimdiye kadar, Shannon'ı kişisel olarak tanıyan pek fazla insanla karşılaşmadık."

Shannon'ı tanıyordu. İkisini de iyi tanımayan birini kandıracak kadar birbirlerine benziyorlardı. Shannon evden kendi hesabına çalışıyordu, yani ne iş arkadaşı ne de patronu vardı. Komşularıyla yakın değildi. Pek arkadaşı da yok gibiydi."

"Cady çok utangaç olduğunu söyledi." Matt yıkılmış görünüyordu. "Onları bulmak zorundayız. Onu nereye götürmüş olabilir?"

Bree onun gözlerine baktı. "Aklıma tek bir yer geliyor. Babalarının öldüğü yer. Holly'nin sahte intihar girişiminde bulunduğu yer."

"Köprü." Ön kapıya doğru yöneldi, Brody de peşinden.

Bree onun uzun bacaklarına ayak uydurmak için acele etti. "Umarım haklıyızdır."

Matt, "Bakacak başka yerimiz yok," dedi.

Dışarıda, SUV'a doğru koştular. Brody rampayı beklemedi. Arka koltuğa atladı.

Bree emniyet kemerini bağladı. "Şimdi destek çağırayım mı yoksa köprüye geldiklerini doğrulayana kadar bekleyeyim mi?"

"Ya yanılıyorsak? Ya Holly Cady'yi başka bir yere götürdüyse?"

"BOLO'yu arayacağım." Bree alarm vermek için telsizini kullandı. "İçgüdülerimizle hareket ettiğimiz için, herkesi köprüye göndermektense polis memurlarının Shannon'ın aracını aramasını sağlamak daha iyi olur."

Telsiz mikrofonunu bıraktı. Yardımcıları ilçede Shannon'ın Ford Escape'ini arıyorlardı. Hepsini köprüye çağırırsa, aktif olarak arama yapmayacaklardı.

Bekleyecekti. Holly ve Cady'yi köprüde bulurlarsa, o zaman destek çağıracaktı.

Karnına kramplar girdi. Holly kendi kız kardeşini öldürmüş ve cesetten kurtulmaya hazır olana kadar onu arabasının bagajında bırakmıştı. Bree Matt'e hiçbir şey söylemedi. Spekülasyonlarla onun kaygısını daha da artırmanın bir anlamı yoktu.

Ama Holly tutarlıysa, Cady çoktan ölmüştü.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Acı Cady'nin kafasına doğru fırladı. Gözlerini kırıştırdı ama tek görebildiği karanlıktı. Bacaklarını oynattı ve bir mide bulantısı dalgası onu sardı. Birkaç dakika boyunca hareketsiz yattı, nefes aldı.

Neredeydi? kaçtı?

Yüzünün bir tarafı düz bir halıya bastırdı halı aniden altında kaldı. Bunu hızlanan bir motorun sesi takip etti. Bir aracın arkasındaydı. Yüzünün diğer yarısını bir şey kaplamıştı. Hayır. Tüm vücudunu kaplamıştı. Altındaki hava boğucuydu. Yüzündeki örtüyü kaldırmak için bir elini kaldırdı ve ellerinin vücudunun önünde birbirine bağlı olduğunu fark etti.

Saldırı geri geldi. Kafasına aldığı darbe. Yere düşmesi. Sürüklenmesi. Karanlık.

bayıltan her kimse kaçırmış.

Nefes alışları hızlandı ve midesi bulandı. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyordu. İkinci denemesinde, ağır brandayı başından kaldırmayı başardı. Yüzüne temiz hava çarptı ve yutkundu. Bir dakika sonra midesi yatıştı. Aracı incelemek için başını çevirdi. Küçük bir SUV'un arkasındaydı. Arka camdan gece gökyüzü görünüyordu.

Araç yavaşladı. Lastikler gıcırdadı ve araç yolun pürüzsüz yüzeyinden ayrılırken sarsıldı. SUV durdu. Sürücünün vites değiştirdiğini duydu. Motor sessizleşti. Sonra kapı açıldı.

Kahretsin.

Kaçış planı yapacak zamanı yoktu. Ölü taklidi yapmak zorundaydı. Muşambayı tekrar başına çekti ve kıpırdamadan durdu.

Aracın arkası açıldı ve branda üzerinden çekildi. Yağmur damlaları yüzüne düştü. Cady gözlerini kapalı tuttu ve nefesini kontrol etmeye çalıştı ama göğsünde düzensiz bir his vardı.

Onu kaçıran kişinin nefeslerinin yaklaştığını duydu. Cady gözlerini aralıklarla açtı. Bir gölge üzerine eğilmişti. Sırt üstü yuvarlandı, dizlerini göğsüne çekti ve iki ayağıyla tekme attı. Ama hareketleri yavaş ve beceriksizceydi. Onu kaçıran kişi eğildi ve bacaklarını yakaladı. Bir yumruk savruldu ve Cady'nin şakağına çarptı.

Baş dönmesi onu sardı. Bulutlu gökyüzü dönüyordu. Bir başka bulantı nöbetine karşı gözlerini kapattı. Ağzından nefes alarak gözlerini açtı. Bir kadın ona bakıyordu. Yüzü bulanıktı. Saçları bulanık sarı bir haleydi.

Shannon Phelps?

Cady gözlerini sıkarak kapattı ve tekrar açtı. Bulanıklık dağıldı ve yüz odak noktasına geldi. Bu Shannon değildi, ama ona oldukça benzeyen biriydi.

Kadın uzandı ve Cady'yi atkuyruğundan yakaladı. "Çık dışarı."

Acı Cady'nin kafa derisini yırttı. Bağlı ellerini atkuyruğunun dibine doğru uzattı ve gücü en aza indirmek için kafasına doğru tuttu.

"Çık dışarı dedim." Kadın daha sert çekti.

Cady'nin başı sarsıldı ve kafa derisi acı içinde çığlık attı. Gözlerinin önünde küçük ışıklar parladı. Baş dönmesiyle savaşıyor ve doğruldu. Her şey etrafında dönüyordu. Beyni daha yerine oturamadan kadın onu aracın arkasından sürükledi. Cady bacaklarını çözdü ve kargo bölümünün yükseltilmiş dudağının üzerinden geçirdi. Spor ayakkabıları kaldırırma vurdu ve ayağa kalktı. Kadın onu serbest bıraktı. Dizleri titreyerek poposunu aracın arkasına yasladı. Bağlı ellerini başının üstüne bastırdı ve kafatasının altında zonklayan acıyı hissetti.

Yağmur yüzünü yıkadı, saçlarını ve giysilerini ıslattı. Serin su ve temiz hava kafasını boşalttı. Dünya dönmeyi bıraktıktan sonra, Cady kendi kalp atışının ötesinde bir şey duydu: su sesi. Etrafına baktı, yolu, ağaçları ve

Çevredeki ağaçlar ve tepedeki demir kirişler. Araba,  l  At Yolu  zerindeki köprünün ortasına park edilmişti.

Cady'nin aklına tek bir düşünce hakim oldu: bu kadın onu  ld recek ti. Bu kadının kim olduğunu ya da onu neden kaçırdığını anlamak için zamanı yoktu. Mümkün olduğunca uzun süre oyalanması gerekiyordu. Kaçması gerekiyordu.

Ama nasıl?

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Seni hiç ilgilendirmez."

Cady yolun ortasına çizilmiş sarı çizgiyi takip etti. Asfalt, tepeye doğru kıvrılan ve ormanın içinde kaybolan karanlık bir  eritti. I lek bir yol değildi ama her an bir araba gelebilirdi. Kimse ona yardım etmeye gelmese bile, Cady dik durdukça dengesi d zeliyordu. Fiziksel bir yüzleşmeyi geciktirdiği her saniye, hayatta kalma şansı artıyordu.

"Sen Shannon değilsin."

"Hayır, işte bu yüzden  lmen gerekiyor." Kadın elini cebine attı ve bir silah çıkardı. Cady'ye doğrulttu. "Kamyondan uzaklaş."

Cady dengesiz bir yan adım attı. Bacakları titriyordu ama dayanıyorlardı.

"K pe teye kadar." Sarı ın kadın silahın namlusunu nehre doğru çevirdi.

Cady ona baktı. Gözleri loşluğa alışmıştı ve beyni nihayet iki artı ikiyi toplayacak kadar uyanıyordu. Eğer bu sarışın kadın Shannon değilse, olabileceği tek bir kişi vardı. "Sen Shannon'ın karde isin, değil mi? Herkesin  ld  n  sandığı kişi."

"Kapa  enenil!"

Cady bunu evet olarak algıladı. "Kız kardeşini  ld rd n."

"Tam bir ba  belasıydı." Holly'nin sesi sıkılmış gibiydi. " imdi parmaklıklara tırman."

"Neden?" Cady yan tarafa baktı. Otuz metre aşağıda su gecenin karanlığında çalkalanıyordu.

"  nk  atlayacaksın."

Cady şansını değerlendirdi. Köprü, düşüp ölmesini kesinleştirecek kadar yüksek değildi. Korkuluklara tırmandığında, Holly'nin onu vuracağına bahse girmeye hazırdı. Ne de olsa, Cady'nin öldüğünden emin olması gerekiyordu.

Siktir et.

Cady bunu o kadar kolay
yapmayacaktı. "Devam et.
Tırman," dedi Holly.

Cady bir ayağını korkuluklara doğru kaldırdı, sonra diğer ayağının topuğu üzerinde döndü ve Holly'nin ayaklarına daldı. Kaldırımı  arpması kafasında dev bir  an gibi çınladı ve Cady'nin g r    karardı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Matt dönüşleri iki tekerlek üzerinde aldı. Panik göğsünde bir yer edinmek için çabaladı. Nefes alıp verdi. Kız kardeşini bulmak zorundaydı. Yağmur ön cama vuruyordu ve silecekleri çalıştırdı.

Yolcu koltuğunda oturan Bree, telefon çaldığında telefonunu çıkardı. "Ben Collins." Cevap verdi. Arama yirmi saniye kadar sürdü. "Teşekkürler." Telefonunu indirdi. "Collins'in acil servislerde şansı yaver gitmedi. Bugün Cady'nin tarifine uyan kimse getirilmedi."

Matt zaten bu senaryoya inanmıyordu. Cady yaralanmış olsaydı, ailesinden birini arardı.

"Ya köprüde değillerse?" Matt'in Cady'yi başka nerede arayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"O halde onları bulana kadar aramaya devam edeceğiz. Yardımcılarım aktif olarak Shannon'ın aracını arıyor."

Cevap vermedi. Holly, Cady'yi daha ne kadar hayatta tutacaktı? Sessizliğini garanti etmenin tek yolu onu öldürmekti.

Matt köprüye giden Ölü At Yolu'nun yokuş aşağı kıvrımlarında ilerlerken yavaşladı. Köprüye yarım mil kala farları söndürdü. Tehlikeli arazi, karanlık ve yağmurun birleşimi onu aracı yavaşlatmaya zorladı. Karanlıkta son birkaç virajı dönerken avuçlarından ter boşanıyordu. Ormandan çıktıklarında, arabayı tepenin zirvesinde durdurdu. Köprü karanlıkta belirmişti.

Bree sertçe nefes verdi. Torpido gözünden dürbününü aldı ve dürbünün içinden baktı. "Kompakt bir SUV görüyorum." Dürbünü ayarladı. "Görünüşe göre Shannon'ın Ford Escape'i köprünün ortasına park etmiş." Destek çağırmak için telsizini kullandı,

iki yardımcısına köprünün karşı tarafından yaklaşmaları talimatını verdi. "Onu sıkıştıracağız. Kaçamayacak."

"Desteğin tahmini varış süresi?" Matt dürbünü aldı ve araca doğrulttu.

"Altı dakika. Beklemeyeceğiz."

Dürbünle gözlerini kısarak baktı ama yağmur ve karanlık görüşünü engelliyordu. "Araçta kimse olup olmadığını anlayamıyorum."

"Peki ya köprüde?"

"Çok karanlık." Dürbünü indirdi. "Ama başka nerede olabilirler ki?" Matt, Cady'nin çoktan ölmüş ve nehirde olma ihtimalini düşünmüyordu. "Ben giriyorum."

Bree dürbün için avucunu yukarı kaldırdı. "Hadi gidelim."

Onları ona uzattı, o da tavan lambasını kapattı ve araçtan çıktılar. Matt Brody'yi araçtan indirdi ve kısa bir tasma taktı. Bree onları cipin arkasında karşıladı. Kapağı yavaşça ve sessizce açtı.

Yağmur sürekli çiseliyordu. Ses, hareketlerini ve yaklaşmalarını gizlemeye yardımcı oluyordu ama aynı zamanda görüşü de azaltıyordu. Cebindeki el fenerini okşadı. Brody'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu ve köpek köprüye doğru usulca hırladı.

Matt, Bree'ye arkasında ŞERİF yazan siyah naylon bir rüzgârlık verdi. Açık gri tişörtü karanlıkta göze çarpacaktı. Bree tişörtü giydi, yaralı kolunu kolun içine sokarken çenesini ayarladı. Sonra dürbünü cebine soktu.

Bree'nin burada, yağmurun altında, yaralı bir halde olmasından nefret ediyordu ama Cady'nin hayatı söz konusuysen başka seçeneği yoktu ve Bree'nin onun arkasını kollayacağına güveniyordu.

AR-15'i silah kasasından çıkardı ve

Onu

Kayışı omzuna attı. "Hadi gidelim."

Tepeden aşağı, köprüye doğru koştular. Bree yanında koştu. lastik tabanlı ayakkabıları asfaltta sessizce ona doğru ilerliyordu. Brody de sessizdi, mızımızlanmıyor ya da havlamıyordu. Matt önündeki karanlığı taradı.

?

Köprünün tabanında, bir destek kirişinin arkasında tek dizinin üzerine çöktü. Bir elini köpeğinin üzerine koydu. Brody bir diyapazon gibi odaklanarak titreşti.

Bree dürbününü çıkardı. "Hareket eden gölgeler görüyorum. Cipin diğer tarafında iki kişi yerde yatıyor. Lanet olsun. Kenara yakınlar."

Matt köprüye doğru koştu. Küçük cipin yanından koşarak geçti. İki ceset kaldırırma yuvarlandı.

"Dur!" Holly ona bağırdı. Parmaklığın yanında diz çökmüş, Cady'yi atkuyruğundan tutuyordu. Kız kardeşi dizlerinin üzerine çökmüş, başını geriye çekmiş, tabancasının namlusunu şakağına dayamıştı.

O yaşıyor.

Matt frene bastı. Ayakları kaldırımındaki toprakta kaydı. "Merhaba Holly."

Brody tasmanın ucuna doğru hamle yaptı. Matt onu geri çekti ve köpek dört ayağını da yere koyup koşum takımına yaslandı, dikkati Holly ve Cady'ye odaklanmış bir halde bekliyordu.

"Demek ." Holly ayağa kalktı, Cady'yi de kendisiyle birlikte sürükledi ve vücudunu Cady'nin arkasında tuttu. Gözleri endişeyle Brody'ye kaydı.

Matt'in hiç şansı yoktu. Kız kardeşinin gözlerinden acı ve korku yayılıyordu. Saçlarına kan bulağmıç ve alnından ağağıya damlıyordu. Matt'in boğazında öfke ve yeni bir korku yükseldi.

Bree kaçışın diğer tarafından geldi, Glock'unu Holly'ye doğrultmuştu. "Kimıldama!"

Matt, ", " dedi.

Çaresizlik Holly'nin gözlerini açtı. Korkuluklara doğru geri çekildi ve Cady'yi de yanına çekti. "Geride durun. Hepiniz. Ve o köpeği geri çağırın. Yoksa onu vururum. Vururum. Daha önce de öldürdüm."

Cady'yi hayatta tutan tek şey Holly'ye kalkan olma yeteneğiydi.

"Yapma Holly." Bree silahı doğrulttu.

Holly'nin dudağı kıvrıldı ve Cady'nin saçını çekti. Matt'in göğsünde öfke kabardı. Ama kardeşini vurma riskini göze almadan Holly'yi vuramazdı. Köpeği serbest bırakırsa, Brody onları köprüden aşağı atabilirdi. Ya da Holly refleks olarak Cady'yi veya Brody'yi vurabilirdi. Holly, Cady'yi parmaklıkların üzerine sürükledi. En alt basamakta durdular,

korkulukların tepesi uyluklarıyla aynı hizadaydı. Cady daha uzun ve güçlüydü ama o da yaralıydı.

Cady atkuyruğunun dibinden tuttu ve direndi, poposunu alçalttı ve Holly'yi köprüye geri çekmeye çalışmak için vücut ağırlığını kullandı. Güç yerine kaldıraç kullanmayı biliyordu.

"Kes şunu!" Holly tabancayı Cady'nin derisine daha da sapladı. "Kafanı uçuracağım senin."

Cady Matt'in bakışlarıyla karşılaştı. Çenesi küçük bir baş hareketiyle oynadı. Bir şey yapacaktı. Matt nefesini tuttu ve AR-15'i kaldırdı. Bir kadını vurmak istemiyordu ama kız kardeşini kurtarmak için bu gerekiyorsa vuracaktı.

Holly kendi kız kardeşini öldürmüştü. Matt'in onun tetiği çekeceğinden hiç şüphesi yoktu. O şeytandı.

Cady onun yanında önce üç, sonra iki, sonra da bir parmağını uzattı. Döndü, elini saçlarına sürdü ve Holly'nin silahını başından uzaklaştırdı. Silah havaya uçtu. Cady dönüşüne devam etti, iki elini de Holly'yi itmek için uzattı. Silah Holly'nin elinden uçarak parmaklıkların üzerinden geçti ve kayboldu.

Brody Matt'in elindeki tasmayı kopararak kaçtı.

Holly sendeledi. Silahının kaybolduğu tarafa baktı. Kendisine doğru koşan devasa köpeğe dehşetle bakarak Cady'yi yakaladı, kenardan aşağı itti ve köprünün diğer ucuna doğru koştu. Bunu bir su sıçraması izledi. Brody tereddüt etmedi. Doğruca korkuluklara koştu ve üzerinden atlayarak Cady'yi köprüden karanlığa kadar takip etti. Bir saniye sonra Matt, köpeğin suya çarpmasıyla ikinci bir sıçrama sesi duydu.

Parmaklıklara doğru koştu. Köpeğinin nehrin dalgalanan siyah yüzeyinin altında kaybolduğunu görmek için tam zamanında bağıracağı üst korkuluğa çarptı. Cady'den hiçbir iz yoktu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ha

yır! Dehşete kapılan Bree ileri atıldı.

Ha "Ambulans çağırın." Matt ayakkabılarını tekmeledi ve

yır!

korkuluklara. "Ve Holly'yi getir." Zıpladı.

Bree küfrederek parmaklıkların üzerine eğildi. Adam suya sıçradı ve Bree karanlıktan başka bir şey göremedi. Gözleri nehrin aşağısını aradı ama tek gördüğü ara sıra açık renkli kayalar ve beyaz su lekeleriydi. Nehrin geri kalanı çok karanlıktı. Cady yoktu. Matt yoktu. Brody yoktu. Yola doğru geri döndü. Kolunda bir kurşun deliğiyle yüzemezdi. Matt'in de onu kurtarması gerekecekti.

Lanet olsun.

Holly köprünün diğer ucuna doğru koşuyordu. Bree onun peşinden gitti. Koşarken cep telefonunu çıkardı ve bir ambulans, bir su kurtarma ekibi ve ek destek çağırdı. "Kaçırılan kurban ve Müfettiş Flynn uçurumun kenarından atladılar. Şüphelinin peşindeyim."

Bree'nin kolu ağrıyordu ama bacaklarında hiçbir sorun yoktu. Kolunu yanına sıkıştırdı ve hızını artırdı. Adrenalin kan dolaşımına pompalandı. İleride Holly tökezliyordu. İlk elli metreyi tamamen içgüdüsel olarak koşmuştu ama kondisyon eksikliği kendini gösteriyordu. Bree ona yaklaştı.

Köprünün sonuna gelmeden ona yetişti. Farlar yaklaşıyordu.

Yedekleyin!

Öfke ve kararlılıkla dolu olan Bree ileri atıldı. Bir kolunu Holly'nin beline doladı ve onu yere düşürdü. Kolları ve bacakları birbirine dolanarak kaldırıma çarptılar. Bree dikişlerinin patladığını hissetti. Yarasından sıcaklık akıyordu ama umurunda değildi. Hızlı bir acı patlamasından sonra, adrenalin acıyı köreltti. Holly'yi yüzüstü çevirdi.

"Tutuklusunuz." Bree kelepçeleri kemerinden çıkardı. Çevresel görüşünde, yaklaşan aracın farlarının durduğunu gördü. Omzunun üzerinden yaklaşan araca baktı ama LED ışıklar onu kör etmişti.

Holly sürünerek kaçmaya çalıştı. Elleri ve dizleri üzerinde Bree'nin yüzüne tekme attı.

Bree tekme atan ayağı yakaladı ve sertçe çekti. Holly yüzüstü yere düştü ve burnundan kan fışkırdı. Nefes nefese kalan Bree, Holly'nin sırtına bir diz indirdi.

Holly yüzünü yoldan kaldırdı ve kan tükürdü. "Siktir git."

Bree kelepçelerden birini bileğine geçirdi, sonra ikincisine uzandı.

"Durun!" diye bağırdı bir erkek

sesi. Bree donakaldı.

Yedek değil. Owen.

Omzunun üzerinden baktı. Adam elinde bir silahla yaklaşık on beş adım ötede duruyordu. Yağmur saçlarını başına yapıştırmıştı.

"O Paul'ün silahı mı?" diye sordu, oyalamaya çalışarak. Destek her an orada olabilirdi.

"Evet," dedi. "Silahını bana doğru kaydır."

Bree Glock'unu kılıfından çıkarıp yola koydu ve gönülsüzce itti.

Silah Bree'nin bir düzine metre uzağında durunca Owen kaşlarını çatı. "Karımın üzerinden çekil."

Bree yavaşça Holly'nin üzerinden kaydı. Öne doğru eğildi, ellerini kalçalarına dayadı ve nefesini tutmaya çalıştı. Holly döndü, doğrulup Bree'nin suratına bir tokat attı. Bree tepkisini abartarak yana düştü ve ıslak yolda elleri ve dizleri üzerine çöktü. Holly öne fırladı ve onun kaburgalarına tekme attı. Acı

Bree'nin karnında patladı. Ciğerleri tüm havayı dışarı attı ve kilitlendi. Yolda kuru bir şekilde kasıldı.

Holly ona tükürdü. "Kalk ayağa, kaltak." Owen'a doğru döndü. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum." Gülümsedi. Uzaktan bir siren sesi duyuldu. Bree kendini ayağa kaldırmaya hazırmış gibi bir ayağını vücudunun altına aldı.

"Onu hemen öldürüp buradan gitsek iyi olur." Owen boştaki elini karısına doğru uzattı. "Buraya gel, bebeğim."

"Bir saniye." Holly, Bree'nin kalçasına tekme attı. "Burnumu kırdın."

Bree ayak bileğindeki kılıfından yedek silahını çıkardı ve sokağa . Owen ona ateş etti. Kurşun birkaç metre ötedeki asfalttan sekti. Sağlam omzu kaldırıma çarptı. Bir kez yuvarlandı, silahını Owen'a doğrulttu ve tetiği üç kez çekti. Vücudu sarsıldı. Göğsünde üç koyu leke belirdi. Silahını bıraktı, dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüstü yola düştü.

"Hayır!" Holly'nin sesi çaresizlikle yankılandı. Yüzünden aşağı su ve kan süzülüyordu.

Bree ona doğru yürüdü ve bir bileğinden sarkan kelepçeyi yakaladı. Onu döndürdü ve diğer kelepçeyi arkasına geçirdi. İkinci kelepçe büyük bir gürültüyle kapandı.

Bree kelepçeleri sıktı, sonra Holly'yi dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "Kimildama."

Eğildi ve iki parmağını Owen'ın boynunun yan tarafına bastırdı, ancak boş bakışları ona öldüğünü söyledi.

Bree az önce olanları sindirmek için kendine izin vermedi. Bu kâbus henüz bitmemişti. Matt, Cady ve Brody hâlâ tehlikedeydi. Bree duygularını bastırdı.

Sonra görüşürüz.

Bir devriye aracının mavi ve kırmızı ışıkları yaklaştı. Todd aracından indi ve Bree onu yanına çağırdı. "Onu aracının arkasına kilitle ve nehir kıyısına bir ip getir."

Bree köprünün yanından koşarak geçti ve kıyıdan aşağı nehre doğru tırmandı. yere doğru yöneldi.

Shannon'ın cesedi kıyıya vurmuştu ve akıntının Matt, Cady ve Brody'yi oraya bırakacağını umuyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Matt suyun yüzeyine çıktı ve nefese kaldı. "Cady!"

Değişen akıntıda suya basarak yüzeyi taradı ama kız kardeşini göremedi. Köprünün tepesine baktı ve kız kardeşinin suya nerede çarptığını tahmin etti. Yüzeyde birkaç kabarcık belirdi. Matt daldı, elleriyle karanlığı taradı. Hiçbir şey yoktu.

Tekrar yüzeye çıktı, gözlerinden suları savurdu ve nehrin üzerinden bağırdı. "Cady!"

Bir kürekçi olarak Cady çok güçlüydü. Burada olmalıydı. Tabii düşüşten sağ çıkmadıysa. Ama onu bulana kadar pes etmeyecekti.

"Matt!" diye zayıf bir çığlık duyuldu.

O gece ikinci kez, "O yaşıyor!" diye düşündü.

Sesi takip etti ve onu -ve Brody'yi- bir kaya kümesinin yanında gördü. Köpeğin ağzında Cady'nin kapüşonunun arkası vardı ve ön patileri bir kayanın üzerindeydi. Cady boğazına kadar suya . Yüzünün üst yarısı ancak yüzeyin üzerindeydi. Nefes almak için yüzünü geriye doğru eğmek zorundaydı. Brody onu su üstünde tutmasaydı, yüzeyin altına sürüklenecekti. Akıntıya kapıldı ve küçük bir dalga yüzüne çarptı. Matt yüzerek yanına gelirken nefes nefese kaldı.

"Sıkıştım," dedi ağız dolusu su arasında.

Matt aşağı indi ve bacağını sonuna kadar takip etti. Ayağı iki kayanın arasına sıkışmıştı.

Geri geldi. "Odaya ihtiyacım var. Seni kurtarabilmem için aşağıya inmелisin."

Cady başını salladı.

Brody'ye serbest bırakma komutunu verdi ve köpek ağzını açtı.

"Bir, iki, derin nefes al, üç." Matt nefesini içine çekti ve Cady'yi de yanına alarak suya daldı.

Ayağını çekerek aşağı indirdi ve kayaların arasından çıkardı. Akıntının ortasında birlikte yüzeye çıktılar. Akıntı onları nehrin ortasına, bir kaya kümesine doğru sürükledi. Matt'in arkasında bir sıçrama sesi duyuldu. Birkaç saniye sonra Brody'nin başı yanında belirdi. Zayıf düşen Cady çırpındı ve neredeyse tekrar batıyordu. Matt onu daha yakına çekerken bilinci yerinde değildi.

Etraflarında beyaz köpükler çalkalanıyordu. Matt onu kollarının arasında çevirdi ve göğsüne yasladı. Sonra bir kolunu ona doladı ve sırtını kayalara döndü. Brody Matt'in kolunu ağzına aldı ve Matt'i kayalarla doğrudan çarpışma rotasından çekerek kıyıya doğru vurdu. Matt'in omzu kayaya kafa üstü çarpmak yerine kayadan sıyrıldı. Darbeyi sırtına aldı ve kız kardeşini kollarıyla siper etti. Darbe ciğerlerindeki havayı boşalttı. Akıntı onları bir girdaba doğru sürüklerken hırıldadı. Onları aşağı çekti. Su başlarının üzerine kapandı ve onları dibe doğru çekti. Göğsü oksijen ihtiyacıyla yanıyordu. Matt iki ayağıyla dibi itti, Cady'ye sıkıca tutunarak onları tekrar yukarı itti. Başı su yüzeyine çıktı. Öksürdü ve nefesi kesildi.

Brody hemen onun yanındaydı ve ikisini de kıyıya doğru çekiyordu.

"Cady?" Matt bağırdı.

Cevap vermedi. Vücudu adamın kollarında gevşekti. Sırt üstü döndü, onu göğsüne doğru çekti ve boştaki koluyla okşadı.

Akıntının eteğindeki girdaptan çıkmışlardı. Az ileride nehir çatallaşmıştı. Bir tarafta akıntı devam ediyordu. Diğer kol ise sessiz, düz bir girişe açılıyordu. Matt, Brody'nin yardımıyla sakın suya doğru . Shannon'ın cesedini buldukları yerin yakınında, kıyıda Bree ve Todd'u gördü.

"Neredeyse vardık, Cady," diye bağırdı.

Kız kardeşi cevap vermedi. Yüzünü ona çevirdi. Panik onu daha hızlı yüzmeye itti. Dudakları maviydi ve nefes almıyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

Bree ve Todd üçlüye doğru ilerlerken Todd bir kement yaptı ve bobini suya fırlattı. Matt onu yakaladı ve onu Cady'yle birlikte suya çektiler. Cady'ye ulaşır ulaşmaz, Todd onu daha yakına çekti. Yüzüne eğildi ve onu suyun içinde sırt üstü çekerken kurtarma solunumu yapmaya başladı. Sadece uyluk derinliğine indiğinde onu kucağına aldı ve kuru zemine taşıdı. Onu kayalık kıyıya yatırarak tekrar ağızdan ağıza solumaya başladı. Bree sudan çıkıp Cady'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve nabzını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Göğüs kompresyonu uygulamaya başladı.

Matt tökezleyerek sudan çıktı ve onların yanında ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Gömleği yırtılmış ve omuzlarının arkası kan içinde kalmıştı. Brody ortaya çıktı ve kendini sallayarak her yöne su püskürttü.

Bree kompresyonları saydı ve Todd'un Cady'nin ağzına nefes vermesi için durdu. Cady boğulduğunda, nefesi kesildiğinde ve öksürdüğünde iki döngüyü tamamlamışlardı. Todd onu yan yatırdı ve kusup su öksürürken onu tuttu. Bree topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Nabızı damarlarında hızla atıyor ve midesinde bulantı dönüyordu. Matt onun yanına yığıldı, gözlerinde rahatlama gözyaşları . Brody havladı ve sırlıklam kuyruğunu salladı.

Yukarıdaki yolda, daha fazla ışık ve siren ambulans ve kurtarma ekibinin işaret ediyordu. Todd ayağa fırladı. "Ben onları yakalarım." Döndü ve yamaçtan yukarı, ağaçların arasına doğru koşmaya başladı.

Cady öksürdü. Sert bir ürperti tüm vücudunu sarstı. Bree rüzgârlığını çıkarıp örttü. Yağmur durmuştu ama gece havası soğuk ve nemli kalmıştı.

Matt sürünerek kız kardeşine yaklaştı. "İyi olacaksın." Bree'ye döndü. "Holly'ye ne oldu?"

"Uzun lafın kisası, Holly Todd'un aracının arkasında kelepçeli ve Owen öldü." Bree ona hızlı bir özet geçti.

Matt kaşlarını kaldırdı. Sonra onun elini tutup göğsüne yasladı. "Ama hayatta kaldık."

O olmasaydı ne yapardı? Kalbi tekledi. *Bunu düşünme. Bir saniye bile. O iyi.* Bree korkularını kilitledi. Bu gidişle, tüm duygularını bölümlere ayırmak için bir iç kasaya ihtiyacı olacaktı.

"Biz oldukça iyi bir takımız." Onun parmaklarını sıktı.

Sağlık görevlileri Todd'u nehir kıyısına kadar takip ettiler. Todd, Matt ve Bree'nin birleşmiş ellerine baktı. Gülümsedi, sonra sırtışını gizlemek için yumruğunun içine öksürdü. Bree utanarak Matt'in elini bıraktı, ayağa kalktı ve sağlık görevlilerine Cady üzerinde çalışabilmeleri için yer açmak üzere geri çekildi.

Işıklar ve sirenler, yukarıdaki yoldan başka acil durum araçlarının da geldiğini işaret ediyordu. Şerif yardımcıları setten aşağı inmeye çalıştı. Birisi battaniye getirmişti. Matt bir tane aldı ve Brody'yi ovduktan sonra kendisi için de bir battaniye aldı.

Kısa bir süre sonra Cady sedyeye yola taşındı. Bree ve Matt acil yardım ekibinin arkasından yokuşu tırmandılar. Köprü polis araçlarıyla doluydu. Kenara bir ambulans park etmişti ve adli tabip de gelmişti. Cady ambulansa bindirildi.

Matt arka kapıda tereddüt etti. Belli ki kız kardeşiyle gitmek istiyordu. "Brody'yi götürecek birine ihtiyacım var."

"Ben yaparım," dedi Bree.

Matt başını salladı. "Kolun kanıyor. Acil servise gitmen gerek."

Islak, kanlı bandaja baktı. "Biliyorum."

"Brody bende, Matt." Todd eğildi ve çamurda sürüklenen tasmanın ucunu tuttu.

Bree, "Shannon'ın köpeğini almak için de birine ihtiyacımız olacak," dedi. Matt, "Onu alması için Cady'nin gönüllülerinden birini arayabilirim," diye önerdi.

"Eğer onu alması için bir şerif yardımcısı gönderirseniz." Todd, "Onunla ben ilgilenirim," dedi.

"Teşekkürler. Ona yeni bir ev bulacağız." Matt kız kardeşiyle birlikte arkaya tırmandı. Bree'yi işaret etti. "Seni en kısa zamanda acil serviste görmeyi umuyorum."

"Orada olacağım." Ambulansın kapıları kapanırken ona kısa bir el salladı. Kolunun temizlenmesini ve yeniden dikilmesini dört gözle beklemese de, Owen'ın cesediyle daha az yüzleşmek istiyordu. Ama köprüye ve adli tabibin aracına doğru yürüdü. Yapması gereken bir iş vardı. Her zamanki gibi, işi bitene kadar bir adamı öldürmenin duygusal sonuçlarını bir kenara bırakacaktı.

Adli tabip cesetten uzaklaştı ve minibüsünün arkasına doğru yürüdü. Eldivenlerini çıkardı ve kitini içine koydu.

Bree yaklaştı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Raporumu alacaksınız ama ben herhangi bir sürpriz görmedim." Dr. Jones Bree'yi değerlendirdi. Bakışları Bree'nin kolunda durdu. Kaşlarını kaldırdı.

"Biliyorum," dedi Bree. "acil servise gidiyorum."

"Güzel." Dr. Jones minibüsünün arka kapısını kapattı. "Kendine iyi bak Şerif. Size ihtiyacımız var."

Bree döndü ve kolluk kuvvetleri personelinin arasında baş yardımcısını aradı. Onu aracının yanında durmuş telsizle konuşurken gördü. Brody onun yanında oturuyordu.

Bree kaldırımı geçti.

Todd aracına doğru eğildi ve telsiz mikrofonunu yerine taktı. "Şerif Yardımcısı Oscar, Holly Thorpe'u karakola götürdü ve nezarete koydu."

"Güzel. Bu gece onunla görüşmem gerekiyor."

"Şerif," dedi Todd. "Alınma ama bence o koluna bir baktırmalısın."

Bree etrafı tekrar taradıktan sonra Todd'a baktı. Todd bu işi yapabilecek kapasitedeydi ve artık ona izin vermesinin zamanı gelmişti. "Haklısın. Yetki sende, Baş Yardımcı."

"Oh. Tamam." Sanki kabul ettiğine şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Herhangi bir talimat var mı?"

"Ne yapacağını biliyorsun." Bree, Brody'nin başını okşadıktan sonra aracının bulunduğu yöne doğru döndü. Omzunun üzerinden baktı. "Seninle sonra karakolda görüşürüz."

Todd daha dik durdu. "Evet, hanımefendi."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Matt, Cady'nin acil servis odasının önünde duruyordu. Bir hemşire ona kuru bir önlük . Islak giysileri plastik bir torbaya konmuştu. Omuzlarının arkasındaki sıyrıklar temizlenmiş ve pansuman yapılmıştı. Islak çorapları ve ayakkabıları dışında kendini neredeyse insan gibi hissediyordu.

Doktor perdenin arkasından çıktı. Gözlüklerini kaldırdı ve Matt'e baktı. "Kız kardeşinizde bir beyin sarsıntısı, iki kırık parmak ve bir sürü çürük var. Bunlar ve boğulma tehlikesinin olası komplikasyonları yüzünden onu bu gece gözlem altında tutacağız. Tomografi sonuçları temiz çıktığı sürece muhtemelen yarın eve gidebilir. Birisi önümüzdeki birkaç gün boyunca ona göz kulak olmalı."

"Bizimkilerin evine gidecek." Matt'in henüz Cady'ye söylemediği bir şey. "Babam emekli bir doktor. Emin ellerde olacak." Anne babaları ısrarlıydı, babaları yumuşak huylu biriydi ama konu sağlıkları olduğunda öyle değildi.

"Mükemmel."

"Teşekkürler." Matt perdenin kenarındaki duvara vurdu. "Cady? Ben Matt."

"İçeri gel." Sedyeye uzandı. Üstüne battaniyeler yığılmıştı ve elinin arkasına bir serum damlıyordu. Başının yan tarafındaki küçük bir tutam saç tıraş edilmiş ve bir santim uzunluğundaki yaraya dikiş atılmıştı.

"Güzel saç modeli." Sedyenin kenarına tünedi ve kızın elini tuttu.

Gülümsedi. "Belki de bütün kafamı tıraş etmeliyim."

Matt sıırıttı. "Yine de sevimli olursun."

"Beni kurtardığın için teşekkürler."

"Bir değil." Onun parmaklarını sıktı. "Annem, babam ve Nolan yolda."

"Kıyafete ihtiyacım var."

"Kiracılar az önce evinizden ayrıldı. Sana bir çanta hazırlamışlar."

"Yarın onlarla birlikte eve gideceğim, değil mi?" Cady sıırttı. "Evet."

Başını arkaya yasladı. "Belki babam ev yapımı peynirli makarna yapar."

"Eminim ne istersen yapacaktır." Gözlerini kapattı. "Güzel."

"Cady?" Annemin sesi koridordan geliyordu.

"Buradayım," diye seslendi Cady.

Perde açıldı ve Matt'in anne babasıyla Nolan içeri girdiler. George Flynn yetmiş yağına gelmesine rağmen, bir seksen iki santimlik boyundan hiçbir şey kaybetmemişti. Gür beyaz saçları ve kesilmiş sakalı, gözlerinin mavisini daha da parlak gösteriyordu. Anneleri sadece birkaç santim daha kısaydı ve sağlam yapılıydı. Kimse ona çelimsiz diyemezdi.

"Beni daha önce aramalıydın." Nolan elini kel kafasının üzerinde gezdirdi.

Matt, "Zaman yoktu," dedi.

Babam hemen monitörden Cady'nin yaşamsal belirtilerini kontrol etti. Kabinin dışından bir kapı sesi daha geldi ve Bree kafasını içeri uzattı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Cady gülümsedi. "Öyleyim. Beni sorgulamanız gerekiyor mu?"

"Hayır." Bree başını iki yana salladı. Hâlâ ıslak giysilerini giyiyordu ama bir elinde küçük bir spor çantası tutuyordu. Kolundaki bandaj değiştirilmemişti. "Yarın yeterince erken olacak. Sen bu gece dinlen."

Matt ailesini ve kardeşini tanıttı. Hepsini onun elini sıktı.

Babaları birkaç saniye daha dayandı. "Size Pazar brunch'ı ile teşekkür etmek istiyoruz."

"Bu hafta sonu Anneler Günü," dedi Bree, gözleri hüzünlenmişti. "Ama ertelemeyi kabul ediyorum."

Matt'in babası elini kaldırdı. "Şimdi cevap verme. Bunu bir düşün." Matt başını salladı. "Bütün aileni getir. Fazladan tarçın yapacağım."

örekler."

"Teşekkür ." Bree geri adım attı.

Bir hemşire geldi. "Şerif. Sizin için altıncı bölmede hazırız."

Bree kendini affettirdi. "Bunu diktirmem gerekiyor. Sizinle tanıştığım memnun oldum." Koridora doğru eğildi.

"Şerifle git." Matt'ın babası çıkışa doğru işaret etti. "Bunu istediğini biliyoruz. Annen ve ben burada her şeyi kontrol altına aldık."

"Teşekkür ederim." Matt kız kardeşini başından öptü ve Bree'yi aramaya gitti.

Altıncı bölmenin perdesi kapalıydı. Perde açıldığında Bree kuru bir üniforma giymişti. Sedyeye zıplayarak yan otururken ona gülümsedi. "Keşke kuru ayakkabılarım olsaydı."

"Aynen." İçeri girerken ayakkabıları ezildi. Perdeyi arkasından kapattı. Eğildi ve onu usulca öptü, sonra yaralı koluna dikkat ederek iki kolunu da ona doladı. Bir dakika boyunca onun göğsüne yaslandı. Lastik tabanların gıcırtısı bir hemşirenin yaklaştığını gösterdiğinde ayrıldılar.

Matt geri çekildi.

"Tak ." Perde açıldı ve bir hemşire içeri girdi. Sargıları kesti.

"Bundan sonra Holly Thorpe'u sorgulayacağım." Hemşire yarayı incelerken Bree kolunu uzattı. "Girmek ister misin?"

Matt doğruldu. "Kesinlikle öyle."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Bree izleme odasındaki ekranı izledi. Ekranda Holly Thorpe görüşme odasında, masanın ortasına monte edilmiş bir halkaya kelepçelenmiş halde oturuyordu. Gözleri kırmızı çerçeveli ve şişti.

"Sana nasıl tepki vereceğini görmek ilginç olacak." Matt hâlâ hastanede kendisine verilen önlükleri giyerek Bree'nin yanında duruyordu. "olacak."

"Buradan izlememi ister misin?" diye sordu.

"Evet. Onun konuşmasını istiyorum ve bire birde daha rahat olabileceğini düşünüyorum."

"Avukat istememesine şaşırdım."

"Ben de." Bree izleme odasından çıktı ve görüşme odasına girdi.

Holly başını kaldırdı, hüzünlü gözleri öfkeyle parlıyordu. "Owen'ı sen öldürdün."

Bree cevap vermedi. Holly'nin karşısına oturdu ve Miranda rutinini uyguladı. Holly yorum yapmadan imzaladı. Düz ve duygusuz görünüyordu.

Bree ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Shannon'ı öldürmeye ne zaman karar verdin?"

Holly burnunu çekti.

Bree omuz silkti. "Fark etmez. İtirafa ihtiyacımız yok. Diğer suçların yanı sıra adam kaçırma, saldırı ve cinayete teşebbüsten tutuklusun. Hiçbir yere gitmiyorsun. Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin. Shannon'ın cinayetini araştırmak için bolca zamanımız var."

Holly ters ters baktı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Bree. "Etkilendim. Neredeyse bizi yakalıyordun. Eğer Cady olmasaydı ..."

"Aptal iyiliksever." Holly gözlerini devirdi. "Onu görmezden gelmeye çalıştım ama aramaya devam etti. Sonunda cevap verdim ve meşgul olduğumu söyledim. Ama peşimi bırakmadı. Arkadaş olmak istiyordu." Bunu sanki dünyanın en saçma fikriymiş gibi söylemişti.

"Ve Shannon'ı yakın zamanda görmüştü, yani senin o olmadığını hemen anlayabilirdi." Bree içini çekti. "Eğer Cady araya girmeseydi, planın işe yarayacaktı. Kimsenin haberi olmayacaktı. Çok zekiceydi, gerçekten."

"Aptal sürtük." Holly bu iltifat karşısında gururlandı. Pek dengeli görünmüyordu. Ama normal, istikrarlı insanlar genellikle kendi kız kardeşlerini öldürmezlerdi.

"Paul vergilerinde hile mi yapıyordu?" Bree sordu.

"Paul her konuda hile yaptı. Müfettişlere rüşvet verdi. Ortak hesaplarından para akıttı ve gömdü. Angela'dan ve hükümetten para sakladı. Hazır olduğunda, Angela'nın kendisini terk etmesi için düğmelerine bastı. Mülkiyetin kanunun onda dokuzu olduğuna sanki on birinci emirmiş gibi inanıyordu."

"Ve sen de ona yardım ettin."

"Hepsini ben yaptım." Sesi gururla çınlıyordu. "Paul muhasebe hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

"Ve sana fazladan nakit mi ödedi?"

Holly homurdandı. "O bana para verdi, ben de daha fazlasını aldım. Hiç şüphelenmedi bile. Bu onun kendi hatasıydı. Açgözlülük yaptı. O defterlerde o kadar çok sahte işlem vardı ki, takip etmekte zorlanıyordum. Yağmurlu günler fonum için fazladan para çalmak basit görünüyordu."

"Paul o kadar zeki değildi. Senin gerçekte kim olduğunu nasıl anladı?" Bree blöf yaptı. Mantıklı olan tek açıklama buydu.

"Hiçbir şey anlamadı. Haklısın. Paul o kadar zeki değildi. Vergi avukatı kız kardeşimin adına kurduğum şirketi buldu."

"Eminim etkilenmiştir. Ayrıntılı bir plandı." Bree Holly'nin egosunu okşamaya devam etti.

"Paul, Shannon'ın evine geldi ve beni pencereden gördü."

"Ne istiyormuş?" Bree sordu.

"Onu becermem gerektiğini, yoksa seni arayacağını söyledi." Holly'nin gözlerinde daha fazla öfke belirdi, sonra yanağından bir damla yaş süzüldü. "Owen'ı asla aldatmazdım. O benim için tek erkekti. Onu seviyordum." Bree'ye tüyler ürpertici bir bakış fırlattı.

"Yani, Paul'ü becermek yerine ..."

"Owen onu öldürdü. Paul'ün onunla seks yapmam için bana şantaj yapmasına çok kızmıştı. Paul'un gitmesi gerekiyordu. Planımızı tehdit etti. Sen ortaya çıktığında Owen'ın paniklemesi dışında her şey yolunda gidecekti." Holly derin bir iç çekti. "Onu severdim ama bir kriz anında tepki veremezdi. Seni vurması aptalcaydı. Kaçmalıydı."

Bree kabul etti. "Shannon'a benzemen ne kadar sürdü? İşin dahiyane kısmı da buydu."

"En zor kısmı kilo almaktı. Bu birkaç ay sürdü. Kendimi bu şekilde bırakmak hoşuma gitmiyordu ama Shannon çelimsizdi, o yüzden ..." Holly omuz silkti. "Gerisi kolaydı. Saçlarımı kestirdim ve . Biri çok yakından bakmadıkça, geçtim. Makyaj malzemelerimizi, diş fırçalarımızı ve saç fırçalarımızı bile değiştirdim. Adli tabibin DNA testi yapacağını biliyordum." Holly artık açıkça böbürleniyordu.

"Peki ya annen? Onun fark edeceğini düşünmedin mi?" "O çoğunlukla ködür." Holly dudağını ısırды. "Onun için endişelendim. Sesimi tanıyordu. Bu yüzden ondan kaçıyordum. Hiç üşütmedim. Bununla uğraşmak zorunda kalmadan önce ölmesini umuyordum. Ama anlasa bile ne yapacaktı? Yaşayan tek kızı için polisi mi arayacaktı?"

Bree ilgili poker suratını bozmadı ama içinden "vay canına" diye geçiriyordu.

Bree etkilenmiş gibi görünmeye çalışarak, "Owen sana yardım etti," dedi. Holly narsist görünüyordu ve narsistler övgüyü severler.

"Tabii ki bana yardım etti. Bu bizim büyük şansımızdı. Shannon'ın iyi bir nakit ineği vardı. Neredeyse hiç çalışmıyordu. İyi para kazanıyordu. Dosyalarını inceledim. Çok zor görünmüyordu."

"Ama Owen yine de borçlarla uğraşmak zorunda kalacak."

Omuz silkti. "İflas ilan edecekti. Planın tek kötü yanı bir süre ayrı yaşamak zorunda kalacak olmamızdı. Ama bir yıl kadar sonra Shannon'ın taşınacağını düşündük. Hiç arkadaşı ya da iş arkadaşı yoktu. Komşularını neredeyse hiç tanıımıyordu. Hayatını boşa harcıyordu. Seyahat etmiyor ya da eğlenmiyordu. Tam bir ucubeydi."

Shannon ucube miydi?

"Planın gerçekten mükemmeldi." Bree daha fazla iltifat etti. "Yakalanman neredeyse utanç verici."

Holly'nin bir narsist olduğu kadar bir sosyopat olduğundan da şüpheleniyordu. Üstün zekasıyla övünmekten kendini alamıyordu.

Holly iç çekti. "Bunun için çok çalıştım. Paul şirket belgelerinde çocuklarının isimlerini taklit etmişti. Beckett İnşaat'tan daha fazla para çalma fikrini bana o verdi. Kız kardeşimin adına yeni bir şirket kurdum ve Owen bankada bir hesap açtı. Bunu yıllarca planladık."

Bulmacanın bir parçası daha yerine oturdu: Owen'ın işi yasadışı yollardan hesap açmasını sağlamıştı.

"Neden sadece parayı alıp kaçmıyorsun?" Bree sordu.

"Ve ne yapacaksın? Kaçarak mı yaşayacaksın?" Holly'nin sesi sanki Bree aptalmış gibi küçümseme doluydu. "Bu bir televizyon programı değil. Pasaportumuz olmadan nasıl seyahat edebiliriz ki? Bugünlerde sahte belge bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Her şey dijital."

"Haklısın." Bree başını salladı. "İyi bir yaşam kalitesine sahip olmak için belgelere ihtiyacınız var."

Holly'nin tek baş sallaması küstahçaydı. "Shannon'ın işini, güzel evini, kurduğu rahat hayatı istiyordum." Sözlerinde kıskançlık vardı.

"Bunu hak ettin," dedi Bree.

"Ben yaptım." Holly başını salladı. "Angela'yı öldürmeliydim. Vergi dairesine haber verdi. Paul'e denetim bildirimleri göndermeye başladılar. Çılgına dönmüştü. Onunla birlikte hapse girmekten korkuyordum. İşin çoğunu *ben* yaptım. Cinayetten paçayı kurtarmak vergi kaçırmaktan daha kolay."

Bree, Holly'nin her iki konuda da başarısız olduğunu belirtmedi. "Shannon'ın köpeğini veterinerlere karşı bir mazeretin olsun diye mi hasta ettin?"

"Ben asla bir köpeği incitmem." Holly'nin duruşu ve ses tonu öfkeliydi. "Ben bir canavar değilim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Birinin Chicken'ı alması gerekiyor," diye ekledi Holly. "O köpeği özleyeceğim. Çirkin ama gerçekten çok tatlı." Kıvrıkcık bir bukleyi gözünden uzaklaştırdı. "Gerçi beni o kadar da sevmezdi. Shannon'ı özledi ama zamanla alışacaktır."

"Yani, Owen'ın Cuma gecesi için bir mazereti vardı. Holly'yi tek başına mı öldürdün ve cesedini attın?"

"O kadar ağırlığı bir köprünün kenarından atabilecek gibi mi görünüyorum?" Holly gözlerini devirdi. "Onu Cuma sabahı erkenden öldürdük -ben işe gitmeden önce- ve Cuma gecesi Owen bara gitmeden önce terk ettik."

Ve gerçek Holly Cuma günü işe geldiği için, Bree ölüm saatini yanlış hesaplamıştı.

Bree, "Daha iyi planlanmış bir cinayeti çözdüğümü hiç sanmıyorum" dedi.

Holly ofladı. "Ve eğer o kurtarma köpeği kadın bu kadar kibar olmaya kararlı olmasaydı, mükemmel bir şekilde işe yarayacaktı."

Bree görüşmeyi bitirdi ve odadan çıktı. Bir şerif yardımcısı buldu ve Holly'yi hapishaneye götürüp adam kaçırma, saldırı, cinayete teşebbüs ve birinci derece cinayetten tutuklamasını söyledi. İşlediği suçların önceden planlanmış olduğuna şüphe yoktu.

Matt onunla ofisinde buluştu. "Vay canına."

"Doğru mu?" Bree sordu. "Bahse girerim psikopat, sosyopat ve narsist."

"Psikolojik profili ilginç olmalı." Matt'in başı öne eğildi. "Eve gitmen gerekiyor mu?"

Bree başını salladı. "Çocuklar uyuyor. Dana'yla iyi olduğumuzu söyledim." Masasına baktı. "Evrak işlerine başlamalıyım."

Matt yüzünü buruşturdu. "Evrak işleri bekleyebilir. Senin uyumaya ihtiyacın var."

"Uyumak iyi olurdu." Lokal anestezi yüzünden kolu hâlâ uyuşuktu. "Ben de duş almak istiyorum." İç çekti. "Eve gitmeye hazır olduğumdan emin değilim. Biraz rahatlamam lazım." Başını kaldırıp ona baktı. "Seninle eve gelebilir miyim?"

Matt'in kaşları havaya kalktı.

"Uyumak için," diye belirtti.

"Tabii ki yapabilirsin." Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Eve dönüş yolundaki kısa yolculukta hiç konuşmadılar. Matt içeride köpekleri karşıladı ve onları bahçeye çıkardı. Brody'yi kokladı. "Sanırım Todd ona banyo yaptırmış. Nehir suyu gibi kokmuyor."

Köpekleri içeri geri getirdi. Greta yatağına yöneldi.

Brody başını kaşımak için Bree'ye geldi.

"Gel hadi." Matt onu misafir odasına götürdü. Ona bir çift eĞofman altı ve gülünç büyüklükte bir kazak getirdi. Sargısının kuru kalması için koluna plastik bir torba bantladı. "Bunu spreyden uzak tut. Havlular banyoda."

"Teşekkürler." Bree uzun, sıcak bir duş aldı. Sonra mutfağa doğru yürüdü. Matt'in kısa saçları nemliydi. Ona bir fincan sıcak çikolata ve jambonlu sandviç uzattı. Bree ikisini de üç dakika içinde bitirdi. "Aç olduğumu bile bilmiyordum."

Onun boş tabaklarını aldı. "Yatağına git." Onu alnından öptü.

Bree onun misafir yatağının çarşafı arasında kaydı ve bir saat boyunca tavana baktı. Gecenin her saniyesi zihninde tekrarlandı. Sonunda pes etti. Matt'in evinde yalınayak ilerledi, bir eliyle eĞofmanın kemerini tutarak yatak odasını buldu ve usulca kapıyı çaldı.

"Evet," diye cevap verdi.

Tek kelime etmeden kapıyı açtı, ahşap zemini geçti ve onunla birlikte yatağına girdi. "Uyuyamıyorum."

Matt yuvarlandı ve onu kendine doğru çekti. Matt'in sertliği onun yalnızlığını giderdi. Hiçbir zaman bir baĞkasının rahatını arayan biri olmamıştı. Geçmişte strese girdiğinde hep yalnız kalmayı seçmişti. Ama onun bedenine kıvrıldığında içine huzur yerleşti. Zaman değişir, bazen daha iyisi için. Adamın kolunun ağırlığıyla vücudunu saran Bree sonunda uyudu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anneler Günü

Pazar sabahı, Bree ve Kayla Pumpkin'e çifte bindiler. İkisinin toplam ağırlığı bu küçük ve sağlam at için bir sorun teşkil etmiyordu. Çayırdaki istikrarlı bir şekilde ilerledi. Adam Cowboy'la onu takip ederken, Luke ve Riot başı çekti. Daha canlı olan doru iğdiş başını savuruyor ve zıplıyordu. Luke sırtında, içindekiler oldukça büyük olan bir sırt çantası .

Çiftliğin arka tarafındaki tepeyi aştılar. Uzun bir meşe ağacının yanında durdular. Luke atından indi ve dizginleri topladı. Adam Kayla'yı aşağı indirdi. Bree'nin kolu hâlâ askıdaydı ve attan inişi pek hoş olmamıştı.

"Emin misiniz?" Bree, Kayla ve Luke'a sordu.

İkisi de başını salladı.

"Burası annemin en sevdiği yerdirdi." Luke gözünün altındaki bir damla yaşı sildi ve sırt çantasını ayaklarının dibine koydu. Çantayı açtı, içinden tahta kutuyu çıkardı ve Bree'ye uzattı. Başlamak için ona ihtiyacı var mıydı?

"Annem bizi buraya pikniğe getirirdi." Kayla'nın dudağı titredi. "Bir gün onunla burada piknik yapabilir miyiz?"

"Ne zaman istersen." Bree boğazındaki greyfurt büyüklüğündeki yumruyu yuttu ve alnındaki teri sildi. Bugün bahardan çok yaz gibi hissediyordu.

Luke çayırdaki önerdiğinde Kayla hemen kabul etmişti. Tepedeki ağacın dalları taze bahar yapraklarıyla yeşillenmişti. rüzgâr açık tarlada esti. Bir birkaç erken

kır çiçekleri sallanıyordu. Havanın serinliği, güneşin sıcaklığına karşı hoş bir karşılamaydı.

Bree Luke'un koluna dokundu. "Haklıymışsın. Bu mükemmel."

Her birine, ailesine tek tek baktı. Kalbi kabardı. Bir yıl önce, kurdukları yakın bağları hayal bile edemezdi. Erin'in ölümünün onları daha da yakınlaştırmış olması hem üzücü hem de ironikti. Bree bu kadar korkunç bir şeyden iyilik doğduğu için minnettar olmayı seçti. Mutluluk hâlâ mümkündü. Güneş parlamaya devam edecekti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Luke, Kayla ve Adam başlarıyla onayladılar. Bree garip bir şekilde küpü açtı ve küllerin bir kısmının uçuşmasına izin verdi. Kutuyu Luke'a uzattı, o da bir kısmını rüzgâra savurdu. Kayla ve Adam bitirdi. Esinti külleri alıp sanki Erin nerede olmak istediğini biliyormuş gibi tepenin üzerinden çayıra doğru taşırken Bree'nin gözyaşları boğazına .

Serbest kal.

Luke'un başı öne eğikti ama Adam yüzünü güneşe doğru çevirdi ve gözlerini kapattı. Kardeşi olaylara her zaman farklı bir açıdan bakardı. Genellikle onunki daha karanlık bir bakış açısydı ama bugün ışığı arzuluyor gibiydi. Belki de bu bir işaretti. Bree onun sanatının değişimi yansıtıp yansıtmayacağını merak etti.

Bakışları güzel manzarada gezindi. Uzun otlar ve kır çiçekleri rüzgâra karşı eğilmişti. Uzakta çiftlik evini ve ahırını görebiliyordu. Erin bu çiftliği çok sevmişti. Ona hayatında huzur vermişti. *Lütfen ona sonsuza dek huzur getir.* Bree'nin göğsündeki bir şey gevşedi, gerginlik sarmal bir yayın yavaşça serbest kalması gibi çözüldü. Kız kardeşi ölmüştü ama buradan onları her zaman izliyor olacaktı. Bree istediği zaman gelip Erin'le konuşabileceği düşüncesiyle rahatladı.

Kayla başını kaldırıp Bree'ye baktı. "Artık gidebilir miyiz?"

Bree, Adam ve Luke'a baktı. Onlar da başlarını salladı. İkisi de yorgun ama aynı zamanda daha rahatlamış görünüyordu. Bree bir elini boğazının dibine bastırdı, gerginliğin boşalması onu biraz boşlukta hissettirmişti. Şimdilik burada işleri bitmişti.

"Yapabiliriz." Bree onu eyerin arkasından kaldırdı ve ata bindirdi. Hep birlikte eve geri döndüler.

Atları bırakıp temizlendikten ve kıyafetlerini değiştirdikten sonra Bree çocuklara "Flynn'lerin evine gitmek istediğinizden emin misiniz?" diye sordu.

"Yaşasın!" Kayla bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Evet," dedi Luke. "Evden çıkmak iyi gelecek." Ve hepsine sabahı düşünmek için biraz zaman kazandıracaktı.

Dikkat dağıtmak iyidir, diye düşündü Bree.

Dana'nın taze focaccia'yı folyoya sardığı mutfağa gittiler. Flynn'lerin Anneler Günü brunch'ına katkıda bulunmak için ısrar etmişti. "Ben hazırım."

"Teşekkür ."

Adam çayırda topladığı çiçekleri bir vazoya koydu. "Hadi gidelim."

Dana'nın cipine tırmandılar ve Dr. ve Mrs.

Flynn'in evi. Matt'in ailesi birkaç dönümlük büyük bir evde yaşıyordu.

Matt'in annesi onları büyük bir odaya yönlendirdi. Bree çocukları, Dana'yı ve Adam'ı tanıştırdı. Brody arka tarafta çimlere uzandı. Matt'in kardeşi Nolan, Greta'ya bir top attı. Siyah köpek topun peşinden koştu. Çocuklar köpeklerle doğru koşmaya başladı.

Dr. Flynn-George verandaya büyük bir büfe hazırlamıştı. "Bu focaccia harika görünüyor. Tarifini paylaşmanız gerekecek."

Dana gülümsedi. "Tarçınlı çörek tarifi karşılığında seni takas edeceğim." "Anlaştık." George'un mavi gözleri parladı.

Dana kancadan bir önlük kaptı. "Hâlâ yapılması gereken ne var?"

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bree sordu, mutfağı becerileri kesinlikle eksikti.

"Kesinlikle olmaz." Matt'in annesi Anna, Bree'nin koluna girerek onu Cady'nin bir şezlonga uzandığı güverteye götürdü. "İşi George'a bırak. Yemek yaparken ve eğlenirken hiç bu kadar mutlu olmamıştır. Sen de biraz dinlenmeyi hak ediyorsun." Bree'yi bahçeye bakan minderli bir sandalyeye oturttu. "Kahve, çay, portakal suyu, mimoza?"

"Kahve harika olur. Teşekkürler ." Bree arkasına yaslandı.

Güneş ışığı tenini ısıttı ve kaslarındaki gerginliği eritti.

"Bırakın yaygara koparsınlar." Cady bir kupa kaldırdı. "Bir, onları durduramazsın." Sırıttı. "İkincisi, bundan zevk alırlar."

"TAMAM." Bree güldü. "Daha iyi hissediyorsun." "Çok daha iyi. Teşekkürler. Sen?" Cady sordu.

"Daha iyi." Bree askısını düzeltti. Kolu hâlâ ağrıyordu ama her geçen gün daha iyi hissediyordu.

"Hemen döneceğim." Cady ayağa kalktı ve fincanını kaldırdı. "Mutfaktan bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Bree bahçeye doğru döndü. Çocuklar sırayla Greta için top attılar. Adam ve Nolan buzlu çay içip çocukları izlediler. Brody güverteye tırmandı ve Bree'nin sandalyesinin yanına uzandı. Kadın uzandı ve parmaklarını Brody'nin kürkünde gezdirdi. Brody iç çekti ve gözlerini kapattı. Bree de aynısını yaptı.

Yanındaki sandalye gıcırdadı. Gözlerini açtı. Matt ona bir fincan kahve uzattı. "Annemden."

Bir yudum aldı, sonra fincanı yanındaki masaya koydu. "Bugün bizi davet ettikleri için ailenize ne kadar teşekkür etsem azdır. Anneler Günü'nde bir şey yapmak konusunda tereddütlüydüm ama çocukların tam da ihtiyacı olan şey buydu."

"Buna sevindim." Matt uzanıp elini onun elinin üzerine koydu. "Ailem de aylardır seninle ve ailenle tanışmak istiyordu. Seni acele ettirmek istemedim."

"Buna minnettarım." Bree iki ailenin kaynaşmasını izledi. Kalbi üç beden büyüdüğünde kendini Grinch gibi hissetti. Sonra düşünceleri kendi kız kardeşini öldüren Holly Thorpe'a döndü. Sosyopat olarak mı doğmuştu? Shannon'a karşı hiç kardeşçe duygular beslemiş miydi? Bree kendi kız kardeşini geri almak için neler vermezdi. "Holly nasıl-"

Matt, "Hayır," diye araya girdi. "Bugün iş konuşmak yok. Hiç." Bree gülümsedi. "Haklısın. Uzaklaşmayı öğrenmem gerek." *Anı yaşamayı.*

"Biliyorsun." Parmaklarını birbirine kenetledi. Tutuşu güçlü, sıcak ve istikrarlıydı, tıpkı onun gibi. Onu analiz etmeye hazır değildi

Henüz ona karşı bir şeyler hissetmiyordu ama şimdilik hayatının bir parçası olduğu için minnettardı.

Bree arkasına yaslandı, elini tuttu ve çocukların gülüşünü izledi.

Hayatın inişleri ve çıkışları vardı. İşi, öngörülemeyen olayların düzenli bir akışını sağlıyordu. Bugün hayat güzeldi ve buna mümkün olduğunca uzun süre tutunması gerekiyordu.

Yarının ne getireceğini kim bilebilirdi?

TEŞEKKÜRLER

Yazar olarak kariyer yapmak bir yana, kitap yayınlamak bile gerçekten bir ekip işi. *Drown Her Sorrows*, 2011 yılında yayımlanan ilk kitabımdan bu yana yayımlanan otuzuncu eserim. Her zaman olduğu gibi, ilk el yazmamı sümen altı ettiği ve on yılı aşkın süredir kariyerimi desteklediği için menajerim Jill Marsal'a teşekkür borçluyum. Montlake'teki tüm ekibe, özellikle de yönetici editörüm Anh Schluep ve geliştirme editörüm Charlotte Herscher'a minnettarım. Yazar arkadaşlarım Rayna Vause ve Kendra Elliot'a çeşitli teknik detaylarda yardımları, manevi destekleri ve olay örgüsü tavsiyeleri için özel teşekkürler. Hepsinden önemlisi, tek bir kitap bile satmadığım zamanlarda bana verdikleri sarsılmaz destek için aileme teşekkür ederim. Onlar bana çok önce inandılar. On yıl önce, tam zamanlı bir yazar olacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradayım, gerçekten minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2016 Jared Gruenwald Photography

Amazon Listelerinde bir numara ve *Wall Street Journal*'da bir numara olan çok satan yazar Melinda Leigh tamamen iyileşmiş bir bankacıdır. Melinda'nın ilk romanı *She Can Run*, Uluslararası Gerilim Yazarları tarafından En İyi İlk Roman dalında aday gösterildi. İki RITA adaylığı da dahil olmak üzere çok sayıda yazarlık ödülü kazanmıştır. Diğer romanları arasında *She Can Serisi*'nde *She Can Tell*, *She Can Scream*, *She Can Hide* ve *She Can Kill*; *Midnight Novels*'da *Midnight Exposure*, *Midnight Sacrifice*, *Midnight Betrayal* ve *Midnight Obsession* yer almaktadır; *Scarlet Falls* serisinde *Hour of Need*, *Minutes to Kill* ve *Seconds to Live*; *Morgan Dane* serisinde *Say You're Sorry*, *Her Last Goodbye*, *Bones Don't Lie*, *What I've Done*, *Secrets Never Die* ve *Save Your Breath*; ve *Bree Taggart* romanlarında *Cross Her Heart* ve *See Her Die*. Kenpo karatede ikinci derece siyah kuşak sahibidir, kadınlara kendini savunma dersleri vermiştir ve dağınık bir evde ailesi ve küçük bir evcil hayvan sürüsüyle birlikte yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.melindaleigh.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

